

Л. Дж. Смит

НОЩЕН СВЯТ

ЗАКЛИНАТЕЛКА

От авторката на бестселъра
ДНЕВНИЦИТЕ НА ВАМПИРА

Л. ДЖ. СМИТ

ЗАКЛИНАТЕЛКА

Превод: Яна Йотова

chitanka.info

Бялата и черната магия се сблъскват, когато две млади вещици влизат в съперничество за любовта на едно човешко момче. Едната е неустоимата и смъртоносна Блейс, чиито черни магии и изпепеляваща красота събуждат ревност и лудост. На другия полюс е нежната Теа, която, срещайки Ерик, открива своята сродна душа. Двете момичета се изправят едно срещу друго — бялата магия на Теа, срещу черното изкуство на Блейс. Залогът е Ерик. Но и над тримата тегне сянката на Нощния свят, чиито закони те са престъпили...

Нощният свят не е място. Той е навсякъде около нас. Нощният свят е тайно общество на вампири, върколаци, вещици, шейпшифтъри и други същества на мрака. Те живеят сред нас, но спазват свои собствени правила. И първите две от тях гласят:

1. Никога не допускай хората да научат за Нощния свят.

2. Никога не се влюбвай в човешко същество.

Това са истории за онова, което се случва, когато тези правила бъдат нарушени.

1

Изключени!

Това беше една от най-страшните думи, за която може да се сети ученик, и тя не спираше да отеква в ума на Теа Хармън, докато колата на баба ѝ се приближаваше към училището.

— Това — каза баба Хармън от предната седалка — е последният ви шанс. Осъзнавате го, нали? — Когато шофьорът отби колата до бордюра, тя продължи: — Не знам защо ви изгониха от последното училище, не искам да знам и сега, но ако се появи и най-малък проблем в новото ви училище, ще се откажа от вас и ще пратя и двете ви при леля ви Урсула. А вие не искате това, нали?

Теа поклати енергично глава в отрицание.

Къщата на леля им Урсула носеше гръмкото име „Манастира“ — сива крепост на върха на пуста планина. Теа си представи каменните стени, атмосферата на мрак и леля им Урсула, която следи всяко тяхно движение със свити устни. По-добре беше да умре, отколкото да отиде там!

На задната седалка до нея братовчедка ѝ Блейс също клатеше глава. Но Теа знаеше, че тя едва ли слушаше баба им.

Самата Теа също едва успяваше да събере мислите си. Чувстваше се замаяна и обърквана, сякаш една част от нея все още беше в Ню Хампшир в кабинета на последния им директор. Още виждаше изражението на лицето му, което показваше, че тя и Блейс ще бъдат изключени — отново!

Но този път нещата се развиха по-зле от всякога. Никога нямаше да забрави начина, по който сините и червени светлини на полицейските коли проблясваха през прозореца, или как димът се издигаше от овъглените останки на музикалното крило, или как плачеше Ранди Марик, докато го водеха към затвора. Или как Блейс продължаваше да се усмихва тържествуващо, сякаш всичко беше просто игра.

Теа погледна към братовчедка си.

Блейс изглеждаше красива и смъртоносна, което не беше по нейна вина. Тя винаги имаше такъв вид и причината за това отчасти бяха тлеещите ѝ сиви очи и косата ѝ с цвят на застинал пушек. Всъщност нейната коса беше толкова различна от русата коса на Теа, колкото деня от нощта, и именно красотата ѝ продължаваше да ги въвлича в нови и нови проблеми. Но така или иначе, Теа не можеше да не я обича.

В крайна сметка те бяха отгледани като сестри. А връзката между две сестри е най-силната, която може да съществува... Или поне така смятаха вещиците.

Но ние не можем да си позволим да бъдем изключени отново. Не можем! Знам, сега си мислиш, че ще можеш да постъпваш така отново и отново и добрата стара Теа винаги ще се застъпва за теб, но грешиш. Този път трябва да те спра.

— Това е всичко — отсече баба им, приключвайки с инструкциите си. — Стойте настрана от проблемите до края на октомври или ще съжалявате. А сега се махайте. — Тя удари седалката на шофьора с бастуна си. — Тобаяс, към къщи.

Шофьорът, момче на двайсетина години с къдрава коса и уморено изражение, което всеки от чираците на възрастната дама придобиваше след няколко дни работа при нея, промърмори:

— Да, милейди — каза той и сложи ръка върху скоростния лост.

Теа посегна към дръжката на вратата и се измъкна от колата, последвана от Блейс.

Старият линкълн континентал потегли. Теа бе оставена с братовчедка си Блейс под топлото слънце на Невада пред двуетажната тухлена сграда на гимназията „Лейк Мийд“.

Теа премигна веднъж, два пъти, в опит да пренареди мислите си. После се обърна към братовчедка си:

— Обещай ми — рече тя строго, — че няма да направиш същото нещо и тук.

Блейс се засмя и каза:

— Никога не правя едно и също нещо два пъти.

— Знаеш какво имам предвид.

Блейс сви устни и се наведе да намести обувката си.

— Не мислиш ли, че баба малко прекали с лекцията този път? Струва ми се, че има нещо, което пропусна да ни каже. Имам предвид,

какво беше това за края на октомври? — Блейс се изправи, отметна назад черната си коса и се усмихна очарователно. — Не трябва ли да отидем до канцеларията, за да си вземем програмата?

— Ще ми отговориш ли на въпроса?

— Ти попита ли ме нещо?

Теа затвори очи.

— Блейс, нямаме толкова много роднини, при които да отидем. Това не трябва да се случва повече, защото алтернативата е Манастира? А предполагам, че ти не искаш да отидем там?

За пръв път Блейс помръкна. После сви рамене, при което по рубиненочервената ѝ блуза пробягаха вълнички.

— По-добре да побързаме. Не искаме да закъснеем.

— Ти върви — каза Теа уморено и се загледа в братовчедка си, която се отдалечаваше с типичната си енергична походка, полюшвайки леко бедрата си.

Теа си пое въздух още веднъж, изучавайки сградата със сводест портал и розови стени. Знаеше какво я очаква. Още една година от живота ѝ щеше да премине тук. Щеше да върви тихо по коридорите, съзнавайки, че е по-различна от всички наоколо, колкото и да се преструваше, че е като тях.

Нямаше да е трудно. Хората не бяха особено умни. Но се изискваше известна концентрация. Тъкмо се беше отправила към канцеларията, когато чу викове. Малка група ученици се бяха събрали в края на паркинга:

— Стой настрана от нея!

— Убий я!

Теа се приближи към групата, оставайки незабележима. И тогава я видя на земята до бордюра и направи няколко плахи стъпки към нея.

О... колко бе красива! Дълго, силно тяло... широка глава... и върволица от бързо вибриращи пръстени на опашката. Те издаваха звуци като свистяща пара или раздрусани семки в хартиена кесия.

Змията беше маслиненозелена с ромбовидни фигури по гърба. Люспите по главата ѝ изглеждаха лъскави, почти мокри. А черният ѝ език трептеше толкова бързо...

Един камък прелетя покрай Теа и падна до змията. Вдигна се прах.

Теа вдигна очи — момче с къси панталони отстъпваше назад, изглеждайки едновременно уплашено и тържествуващо.

— Не го прави — каза някой.

— Вземи пръчка — обади се друг.

— Стой далече от нея!

— Убий я!

Прелетя втори камък. Лицата около Теа не бяха ожесточени. Едни бяха любопитни, други тревожни, а трети парализирани от погнуса. Но тъй или иначе, съдбата на змията беше предопределена.

Едно момче с рижава коса дотича с пръчка в ръка. Децата се оглеждаха за камъни.

„Няма да им позволя да направят това“, помисли си Теа. Гърмящите змии в действителност бяха доста крехки, а гръбнакът им лесно чуплив. Тези деца можеха да убият змията, без дори да го искат. Да не говорим, че някое от тях можеше да бъде ухапано.

Но тя не носеше нищо у себе си... Нямаше яспис за отровата, нито корена на св. Йоан, който успокояваше ума.

Но сега това нямаше значение. Налагаше се да предприеме нещо. Рижото момче обикаляше с пръчката като боец, очакващ удобния момент. Децата около него ту го предупреждаваха, ту го окуражаваха. Тялото на змията се издуваше, крайчетата на езика ѝ се показваха и прибираха толкова бързо, че погледът на Теа не можеше да ги проследи. Беше влудяващо.

Хвърляйки раницата си, тя се шмугна пред рижото момче. Видя изумлението в очите му и чу няколко души да извикват, но се опита да ги игнорира. Трябваше да се съсредоточи.

Надявам се, че мога да го направя... Тя коленичи на крачка от змията, която се беше навила, готова да нанесе удар. Предната част на тялото ѝ беше застинала във формата на спирала, а шията ѝ се беше обточила хоризонтално над земята, наподобявайки копие. По всичко личеше, че е готова да нападне. „Спокойно... спокойно...“, мислеше си Теа, взирайки се в тесните зеници на жълтите ѝ очи. Тя бавно вдигна ръцете си с длани, обърнати към змията.

От тълпата зад нея се чуха тревожни гласове...

Змията се издуваше и свиваше с яростно съскане. Теа дишаше равномерно, опитвайки се да излъчва спокойствие.

Кой можеше да ѝ помогне сега? Разбира се, нейната лична покровителка — богинята, която беше най-близка до сърцето ѝ. Илития от древния Крит, майката на всички животни.

Илития, господарко на зверовете, моля те накарай това същество да се успокои. Помогни ми да надникна в малкото змийско сърчице и ще знам какво да сторя.

И тогава се случи невероятната промяна, която дори Теа не успя да разбере. Част от нея се въплъти в змията. Границите на момичето и тези на змията някак странно се размиха. Теа беше самата себе си, но същевременно бе навита на спирала върху топлата земя, гневна, раздразнена и отчаяно копнееща да бъде в безопасност, обратно в креозотовия храст. Някога беше имала единайсет малки и още не беше превъзмогнала загубата им. А сега беше обградена от големи, топлокръвни, бързо движещи се същества.

Огромни живи създания... на твърде близко разстояние, които не реагират на заплашителните ми звуци. По-добре да ги ухапя.

Змията имаше само две правила за справяне с животни, които не бяха храна. 1) Мърдай с опашка, докато не си тръгнат, без да те настъпят. 2) Ако не си тръгнат, хапи.

Теа държеше ръцете си неподвижно и се опита да внуши нова мисъл в малкия мозък на влечугото. „Подуши ме. Аз не мириша на човек. Аз съм дъщеря на Елвиза^[1]“. Езикът на змията докосна дланта ѝ. Връхчетата му бяха толкова тънки и нежни, че Теа едва ги усещаше да трептят върху кожата ѝ.

Но тя долови, че напрежението на змията намалява. Започна да се успокоява, готова да се оттегли. Може би трябваше още само минута, за да я накара да пропълзи обратно в храстите.

В този момент тълпата зад нея отново се раздвижи.

— Ето го Ерик!

— Хей, Ерик, там има гърмяща змия!

„Съсредоточи се“, помисли си Теа.

Нов глас, далечен, но идващ все по-близо:

— Оставете я, момчета. Най-вероятно не е отровна.

Другите обаче не мислеха така. Теа усещаше как връзката със змията ѝ се изплъзва. „Съсредоточи се...“

Но никой не можеше да остане концентриран след онова, което се случи в следващия момент. Тя чу бързи стъпки, над нея надвисна

сянка и после някой възкликна:

— Гърмяща змия *мохаве*.

После някой я блъсна, запращайки я на тротоара. Всичко стана толкова бързо, че дори не успя да се извърне настрани. Падна болезнено върху ръката си. И изгуби контрол над змията.

Единственото, което успя да види, беше люспестата маслинозелена глава, която се изстреля толкова бързо, че дори изгуби ясните си очертания. Челюстите ѝ бяха широко отворени — изумително широко! — а зъбите ѝ се впиха в крака на момчето, което блъсна Теа настрани.

[1] Елвиза е дъщеря на богинята на магьосниците Хеката. Според космогонията на Нощния свят всички вещици се смятат за дъщери на Елвиза, въпреки че семейство Хармън са преки потомци на Мая, която е сестра на Елвиза и родоначалник на вампирите. — Бел.прев. ↑

2

Избухна паника.

Всичко се случи изведнъж. Теа изгуби представа за нещата. Една част от хората пред нея се разбягаха, а другите крещяха.

— Обадете се на 911^[1].

— Змията ухапа Ерик!

— Казах ти да я убиеш!

Рижото момче се втурна напред с пръчката си. Другите се спуснаха да търсят камъни. Групата деца се превърна в тълпа.

Змията издаваше ужасяващ съскащ звук. Беше обезумяла, готова да ухапе отново и Теа нищо не можеше да направи.

— Хей! — Гласът я сепна. Беше Ерик, ухапаното момче. — Успокойте се. Джош, дай ми това. — Говореше на рижото момче с пръчката. — Тя не ме ухапа. Само ме нападна.

Теа се втренчи в него. „Този, да не би да е луд?“

Но другите го послушаха. Момиче с широки шорти и къс потник се спря, претегляйки камъка в ръката си.

— Само ме оставете да я хвана... След това ще я сложа в храстите, където няма да навреди на никого — продължи Ерик.

„Определено е луд — мислеше си Теа. — Говори така, сякаш няма нищо по-просто от това да хване змията с пръчка. Някой трябва бързо да реагира.“

В този момент пред погледа ѝ се мерна някакво рубиненочервено петно. Блейс беше в тълпата, гледайки със свити устни. Теа взе решение.

Хвърли се към змията.

Тя гледаше пръчката. Преди да посегне към тялото на змията, Теа улови съзнанието ѝ и това ѝ даде секундата, от която се нуждаеше, за да я сграбчи точно под главата. Докато змията висеше, челюстите ѝ се отваряха широко и тялото ѝ се мятеше неистово в различни посоки.

— Хвани я за опашката и да я махнем оттук — каза тя задъхано на Ерик, лудото момче. Ерик се взираше втрещен в ръката ѝ, която

стискаше змията.

— Господи, не я пускай. Може да се извърти всеки момент.

— Знам. Хвани я!

Той сграбчи опашката на влечугото. Голяма част от тълпата се разпръсна, докато Теа вървеше със змията в ръка. Блейс не се отдръпна, просто гледаше змията, сякаш миришеше лошо.

— Това нещо ми трябва — прошепна бързо Теа, докато минаваше покрай братовчедка си. Тя дръпна колието на Блейс със свободната си ръка. Нежната златна верижка се скъса и пръстите на Теа се свиха около камъка.

После се отправи към храсталака, усещайки тежестта на змията в ръката си. Вървеше бързо, защото на Ерик не му оставаше много време. Пространството зад училището първо се издигаше нагоре, а после се спускаше, превръщайки се в широко и сиво-кафяво поле. Когато сградите изчезнаха от погледа им, Теа се спря.

— Това е добро място — каза Ерик. Гласът му беше пресипнал.

Теа погледна назад и видя, че изглежда блед. „Смел и много, много луд“, помисли си тя.

— Добре, на три я хвърляме. — Тя му показва посоката с глава. — Хвърляме я и после бързо се отдръпваме.

Ерик кимна и започна да брои с нея.

— Едно две три.

Двамата я залюляха леко и след това я пуснаха едновременно. Змията полетя в грациозна дъга и тупна близо до един храст салвия. Сетне бързо пропълзя в него, без да покаже и най-малък знак на благодарност. Теа почувства хладния ѝ люспест ум да се отдалечава и долови мисълта ѝ: *Тази миризма сянка безопасност.*

Тя издиша въздуха, който до този момент не беше осъзнала, че е задържала в гърдите си.

Сетне чу Ерик да се строполява зад нея на земята.

— Е, готово. — Дишането му беше учестено и неравномерно. — А сега мога ли да те помоля за нещо?

Той седеше, изпълнал дългите си крака напред, а кожата му беше още по-бледа. Над горната му устна беше избила пот.

— Знаеш ли, не съм сигурен, че не ме е ухапала — каза той.

И Теа, и Ерик знаеха, че го беше ухапала. Гърмящите змии понякога нападаха, без да хапят и понякога хапеха, без да изпускат

отрова. Но не и този път. Теа обаче не разбираше как някой може да се безпокои толкова за една змия, че да забрави за собствената си безопасност и да не се погрижи веднага за раната си.

— Дай да видя крака ти — каза тя.

— Всъщност мисля, че ще е по-добре да се обадиш на лекар.

— Моля те, нека да видя. — Гласът ѝ беше спокоен. Тя коленичи пред него, протягайки бавно ръка. Сякаш приближаваше уплашено животно. Той остана неподвижен, позволявайки ѝ да навие крачолата на джинсите му.

Ето ги, двете малки рани върху загорялата кожа.

Почти никаква кръв. Но около тях вече имаше подутина. Дори да хукнеше обратно към училище, дори от Бърза помощ да нарушаха всички ограничения на скоростта, пак нямаше да пристигнат навреме. Разбира се, щяха да спасят живота му, но кракът му щеше да се надуне като балон, после щеше да стане морав и го очакваха дни на невероятни болки.

Но това щеше да се случи, ако Теа не държеше в ръката си *кървав камък*. Тъмночервен халцедон, с гравирани скарабей, символ на египетската богиня Изиди. В миналото древните египтяни са слагали камъка в краката на мумиите. Блейс го използваше, за да събуди у някого страст, но в същото време този камък беше най-мощното средство за пречистване на кръвта от всяка позната отрова.

Ерик изведнъж изохка и поднесе ръце към очите си. Теа знаеше какво изпитва. Слабост, гадене, дезориентация. Съжаляваше го, но объркването му всъщност щеше да ѝ е от полза.

Тя притисна с ръка раната, свила здраво пръсти около червения камък. После тихо зашепна нещо под носа си, представяйки си онова, което искаше да се случи. Известно беше, че скъпоценните камъни не действат сами. Те бяха просто средство за събуждането на психическите сили, за тяхното фокусиране и насочването им към конкретна цел.

Открий отровата, обгради я, прогони я. Пречисти и премахни. След това помогни на вродените защитни сили на тялото. Накрая успокой раната и изпрати кръвта обратно, където ѝ е мястото.

Докато стоеше там коленичила, усещайки слънцето върху тила си, тя осъзна, че никога преди не беше правила това. Беше лекувала животни — кутрета, пострадали от отрова на жаба, котки, ухапани от

паяци, но никога хора. Странно как инстинктивно чувстваше, че може да го направи. И знаеше, че трябва да го направи.

Теа седна на петите си и прибра камъка в джоба си.

— Как се чувстваш?

— Ъ? — Той дръпна ръката от очите си. — Извинявай, май за момент изключих.

„Добре“, помисли си Теа.

— Но как се чувстваш сега?

Ерик я погледна така, сякаш му костваше усилие да бъде любезен. Искаше да ѝ обясни, че хората, ухапани от гърмяща змия, се чувстват зле, но изведнъж изражението му се промени.

— Чувствам се... Странно, но глезенът ми като че ли е изтръпнал. — Той се вгледа колебливо в крака си.

— Не, просто си извадил късмет. Не те е ухапала.

— Какво? — Той се протегна да навие по-нагоре джинсите си и онова, което видя, определено го изненада. Кожата му беше гладка, без белези, имаше само бледа червеникава следа.

— Сигурен съм, че...

Ерик вдигна очи към нея.

Това беше първият момент, в който Теа можа да го огледа по-добре. Той беше привлекателно, високо и слабо момче, с пясъчноруса коса и симпатично лице. И тези очи... тъмнозелени със сиви пръски. Точно сега те бяха напрегнати и объркани като на стреснато дете.

— Как го направи? — попита той.

Теа беше онемяла от уплаха.

Той не трябваше да реагира така. Вероятно се беше досетил за нещо, защото иначе нямаше да ѝ зададе този въпрос? Когато отново беше в състояние да говори, тя каза:

— Нищо не съм направила.

— Напротив, направила си — каза Ерик и сега очите му бяха ясни и прями. Изглеждаше убеден в думите си. Изведнъж изражението му се промени и на лицето му се изписа нещо като учудване.

— Ти... Има нещо толкова различно в теб.

Той се наведе бавно напред като омагьосан. И после... Теа изпита някакво странно раздвоение. Беше свикнала да вижда себе си през погледа на разни животни и в тях тя изглеждаше като голямо създание без козина. Но сега видя себе си така, както я виждаше Ерик.

Коленичило русо момиче със свободно падаща върху раменете му коса и топли кафяви очи. Нежно лице и притеснено изражение.

— Толкова си... красива — каза Ерик, все така смаян. — Никога не съм виждал момиче като теб... сякаш си обгърната от някаква тайна. Толкова си загадъчна...

Над пустошта надвисна потрепваща тишина. Сърцето на Теа заби така бързо, че разтнесе тялото ѝ. Какво ставаше с нея?

— Сякаш си част от всичко наоколо — продължи той с дълбокия си непринуден глас. — Като че ли принадлежиш на това място. И около теб витае такова спокойствие...

— Не — каза Теа. Изобщо не беше спокойна. Беше ужасена. Нямаше представа какво става, но знаеше, че трябва да се махне оттук.

— Не си тръгвай — каза той, когато тя се надигна. В този момент Ерик приличаше досущ на съкрушено кутре.

И после... той се пресегна към нея. Не грубо. Пръстите му не се затвориха около китката ѝ. Просто докоснаха китката ѝ и се плъзнаха по нея, при което тя трепна.

Но колкото и леко да беше това докосване, цялата ѝ ръка настръхна и по нея като че ли запълзяха мравчици. И когато погледна отново пъстрите му зелени очи, тя знаеше, че и той е изпитал същото.

Пронизващо благоухание, замайващо щастие. И близост. Сякаш бяха разменили помежду си нещо много по-дълбоко от думи.

Познавам те. Виждам това, което виждаш и ти...

Без да съзнава какво прави, Теа вдигна ръката си.

Пръстите ѝ бяха леко разперени, сякаш за да докоснат огледало или призрак. Той също повдигна ръката си. Взираха се един в друг.

И тогава, точно преди пръстите им да се докоснат, Теа почувства пристъп на паника, сякаш я бяха хвърлили в ледена вода.

Какво правеше? Да не би да си бе изгубила ума?

Изведнъж всичко стана ясно, твърде ясно. Бъдещето ѝ се разкри с всяка малка подробност. Смърт заради нарушаване на закона на Нощния свят. Видя себе си в центъра на събранието на Вътрешния кръг, опитвайки се да обясни, че не е имала намерение да издаде тайните им, че не е искала да... да се сближи с човек. Че е било грешка, просто момент на глупост, защото е искала да го излекува. Но въпреки това ѝ поднесоха Чашата на смъртта.

Видението бе така ясно, че изглеждаше като пророчество. Теа подскочи, сякаш земята под нея се наклони и направи единственото, което ѝ дойде наум в този момент.

— Ти луд ли си? — каза тя ожесточено. — Или си получил топлинен удар?

Ерик отново изглеждаше съкрушен.

„Той е човек, един от тях“, напомни си Теа. Тя вложи още повече сарказъм в гласа си.

— Да, аз съм част от всичко наоколо... Излекувах крака ти с вълшебство, точно така. Освен това се обзалагам, че вярваш и в Дядо Коледа.

Сега той изглеждаше шокиран и неуверен. Виждайки това, Теа реши да нанесе последния си удар.

— Или просто се опитваш да ме сваляш?

— Какво? Не! — каза той. После премигна и се огледа. Пустошта наоколо беше съвсем обикновена — сиво-зелена, изсъхнала и равна. Погледна крака си. Отново премигна, сякаш опитвайки се да се върне в реалността.

— Аз... виж, съжалявам, ако съм те обидил. Не знам какво ми става. — Изведнъж Ерик се усмихна срамежливо: — Може би се държа малко странно, защото се уплаших. Изглежда, не съм толкова смел, колкото си мислех.

През Теа премина вълна на облекчение. „Хвана се — помисли си тя. — Добре, че хората бяха по-глупави и от кокошки.“

— И не съм се опитвал да те свалям. Аз просто... дори не знам името ти.

— Теа Хармън.

— Аз съм Ерик Рос. Нова си тук, нали?

— Да. — „Спри да говориш и си върви“, нареди си тя.

— Ако искаш мога да те разведа наоколо или... искам да кажа, че ще се радвам да те видя отново...

— Не — каза твърдо Теа. Щеше ѝ се да приключи с този едносричен отговор, но се налагаше напълно да избие тази идея от ума му.

— Аз обаче не искам да те виждам повече — каза тя достатъчно грубо, за да няма нужда да добавя каквото и да било.

После се обърна и си тръгна. Какво друго можеше да направи? Със сигурност не можеше повече да разговаря с него. И въпреки че винаги щеше да си блъска главата защо толкова се беше загрижил за онази змия, тя нямаше да може да го попита. Отсега нататък трябваше да стои колкото може по-далече от него.

Забърза към училище, осъзнавайки, че е закъсняла. Паркингът беше тих. Притихнали бяха и тухлените постройки и на двора нямаше никого.

„Да закъснея още първия ден“, помисли си Теа. Раницата ѝ беше на земята, където я беше хвърлила, а до нея на асфалта лежеше тетрадка. Тя грабна нещата си и почти хукна към училище.

Едва в часа по физика, след като подаде входящия си лист на учителя и след като мина покрай редицата от любопитни погледи и седна на едно свободно място най-отзад, тя разбра, че тетрадката не е нейна.

Когато я отвори, попадна на страница със заглавие: „Въведение в анатомията на плоските червеи“, написано със синя химикалка с наклонен рязък почерк. Отдолу имаше рисунки с текст: „*Клас Ресничести червеи и Клас Смукалници*“. Червеите бяха старателно нарисувани с тяхната нервна система и репродуктивни органи, зацриховани с различни цветове, но художникът им беше сложил и големи глуповати усмивки. Нелепо, но и комично. Прелисти страницата и видя друга рисунка — „Жизненият цикъл на свинската тения“.

„Хм.“

Погледна какво пише на етикета: „Ерик Рос. Тетрадка по зоология.“

Затвори я.

Ами сега, как щеше да му я върне?

Част от ума ѝ се тревожеше за това през целия час по физика и в следващия по информатика. Друга част обаче следеше, изучаваше и анализираше всяка възможна опасност, търсейки начин да се приспособи, както се случваше във всяко ново училище. И в същото време един трети глас в главата ѝ нашепваше: *Не знаех, че тук учат зоология.*

Единственият въпрос, от който бягаше, беше: какво се случи там в пустинята? Всеки път, щом изникнеше в ума ѝ, тя бързо го

прогонваше. Сигурно това имаше нещо общо с обстоятелството, че сетивата ѝ бяха твърде изострени след сливането със змията.

Но едва ли си струваше да придава някакво особено значение на станалото. Това беше просто една неочаквана и странна случка.

В главния коридор по време на междучасието Блейс се втурна бързо към нея, въпреки високите си токчета.

— Какво става? — попита Теа, докато Блейс я теглеше към една празна стая.

Блейс протегна ръката в очакване да получи червения си халцедон.

— Ти ми съсипа верижката, нали знаеш? — каза Блейс, като отметна назад тъмната си коса, оглеждайки камъка за наранявания. — А това беше верижка, която сама си бях направила и много си я харесвах.

— Съжалявам, бързах.

— Така ли? И закъде по-точно? За какво ти трябваше камъка ми? — Блейс не изчака да чуе отговора ѝ. — Излекува онова момче, нали? Разбрах, че е бил ухапан от змия. Но той е човек!

— „Уважавай живота“, помниш ли правилото? — каза Теа. — „Не наранявай нищо живо, каквото и да правиш.“ — Но и самата тя като че ли не вярваше много в думите си.

— Но това не включва хората. А той как прие онова, което направи с него?

— Никак. Изобщо не разбра, че го лекувам. Дори не знаеше, че е бил ухапан. — Кое то отчасти беше вярно.

Блейс я погледна подозрително с тъмните си сиви очи, сетне ги вдигна към небето, сякаш търсеше там утеха и тръсна глава.

— Виж, ако си го използвала, за да разпалиш кръвта му, бих те разбрала. Но ако си имала нещо друго наум...

— Не, не съм — побърза да каже Теа. И макар страните ѝ да пламнаха, гласът ѝ беше хладен и рязък. Ужасът от видението с чашата отрова все още владееше ума ѝ.

— Всъщност дори не искам да го виждам повече — продължи тя накъсано. — И му го казах, но глупавата му тетрадка е у мен и не знам какво да правя с нея. — Тя размаха тетрадката пред лицето на Блейс.

— О — каза Блейс, извърнала глава настрани. — Аз ще му я дам вместо теб. Ще го намеря и ще му я дам.

— Наистина ли? — сепна се Теа. — Много мило от твоя страна.

— Да, така е — съгласи се Блейс и взе тетрадката, държейки я предпазливо, сякаш маникюрът ѝ още не беше изсъхнал. — Е, добре, време е за следващия ми час. Алгебра. — Тя направи физиономия. — Чао засега.

Теа се изпълни с подозрение, докато гледаше как братовчедка ѝ се отдалечава.

Блейс по принцип не беше толкова услужлива. И това „Чао засега“ ѝ се стори твърде мило. Очевидно беше намислила нещо.

Теа проследи с поглед рубинената блуза на Блейс, която тръгна обратно към главния коридор и след това без колебание зави по коридора с шкафчетата. В едно от тях се беше заровила слаба фигура с дълги крака и пясъчноруса коса.

Това беше най-бързото намиране на човек, което съм виждала някога, помисли си Теа кисело. Тя надникна иззад вратичката на едно счупено шкафче, боядисано в лазурносиньо.

Блейс вървеше към Ерик, който беше с гръб към нея, полюшквайки бедра. Тя сложи ръка на рамото му.

Ерик леко подскочи и се обърна.

Блейс просто стоеше там и го гледаше невъзмутимо.

И не се налагаше да прави нищо повече. Тя омайваше момчетата със самото си съществуване. Зашеметяващата ѝ черна коса, тлеещите ѝ сиви очи... плюс фигура, която можеше да спре движението на магистралата. Пищните ѝ извивки бяха изящно подчертани от дрехите ѝ, с които друго момиче може би нямаше да изглежда добре, но на Блейс те стояха смайващо. Момчета, които смятаха, че харесват естествените момичета, веднага падаха в краката ѝ, както и онези, които си мислеха, че си падат по блондинки.

Ерик премигна срещу нея зашеметен, без да знае какво да каже. Това не беше необичайно. На момчетата винаги им се връзваше езикът, когато бяха около Блейс.

— Аз съм Блейс Хармън. — Гласът ѝ беше тих и спокоен. — А ти... трябва да си Ерик?

Ерик кимна, все още премигвайки.

Да, той очевидно беше заслепен от нея, помисли си Теа. Този глупак! В същото време се учуди колко бурно реагираше на всичко това самата тя.

— Добре, защото не бих искала да дам това на някой друг. — Блейс извади тетрадката иззад гърба си като магьосник.

— О, къде я намери? — На лицето на Ерик се изписа едновременно облекчение и благодарност. — Търсих я навсякъде.

— Братовчедка ми ми я даде — каза Блейс небрежно. Тя задържа тетрадката, когато той се опита да я вземе. — Почакай, дължиш ми нещо за това, че ти я донесох, нали?

Гласът ѝ беше като мъркане. И сега Теа вече знаеше какво предстоеше да се случи.

Ерик беше обречен.

[1] Телефон за спешни повиквания в САЩ. — Бел.прев. ↑

3

Обречен и изгубен. Блейс го бе избрала и единственият въпрос беше как щеше да си поиграе с него.

Дълъг списък с имена изплува в ума на Теа. Ранди Марик, Джейк Батиста, Кристофър Милтън, Трой Съливан, Дениъл Ксионг.

А сега и Ерик Рос.

Но Ерик звучеше въодушевен:

— Твоята братовчедка? Това да не е другото ново момиче? Теа?

— Да. А сега...

— Виж, знаеш ли къде е тя? Наистина искам да говоря с нея. — Погледът на Ерик отново се замъгли, докато гледаше някъде в далечината. — Тя е просто... никога не съм срещал някоя като нея...

Блейс пусна тетрадката и се загледа в него с почуда.

От скришното си място Теа също го наблюдаваше.

Нищо подобно не се беше случвало преди. Той сякаш дори не виждаше Блейс, което беше странно. Но защо, в името на Синята богиня-маймуна на любопитството, мислеше си Теа, това откритие все пак ѝ донесе облекчение!

Чу се звънецът. Блейс все още стоеше там смаяна. Ерик пхна тетрадката в раницата си.

— Би ли ѝ казала, че съм попитал за нея?

— Нея не я интересува, че си питал за нея! — отсече Блейс с вече не толкова мек тон. — Тя много категорично каза, че не иска да те вижда повече. И на твое място бих внимавала, защото понякога тя е доста избухлива. — Последните думи бяха изречени на висок глас.

Ерик изглеждаше малко разтревожен и обезкуражен. Теа го видя нервно да преглъща. После, без дори да каже довиждане на Блейс, се обърна и тръгна към дъното на коридора.

Е, добре, щом такава е волята на Червената богиня-врана на мълнията, каза си Теа.

Блейс се обърна и тръгна към Теа, която дори не опита да се скрие.

— Значи си видяла всичко. И предполагам, че си останала доволна — каза Блейс язвително.

Но Теа далеч не беше щастлива. Беше по-скоро объркана. Някак тревожна и уплашена, защото Чашата на смъртта все още плуваше пред очите ѝ.

— Мисля, че и двете трябва да го оставим на мира — рече тя.

— Шегуваш ли се? Аз ще го имам — отсече Блейс. — Той е мой, освен... — добави тя с искрящ поглед — ако не си го избрала за себе си.

— Аз... ами не... — заекна Теа объркано.

— Тогава е мой. Обичам предизвикателствата.

Блейс прекара пръсти през косата си, разпръсквайки черните вълни.

— Чудесно е, че баба има толкова много любовни еликсири в магазина си — промълви Блейс унесено.

— Блейс... — На Теа ѝ отне време да събере мислите си. — Не помниш ли какво каза баба? Ако пак има проблеми...

— Ние няма да имаме никакви проблеми — каза Блейс, а гласът ѝ беше равен и уверен. — Само той ще има проблеми.

Теа тръгна към следващия си час, чувствайки в душата си странна пустота.

„Не мисли за това — повтаряше си тя. — Няма какво да направиш.“

Не срещна много *нощни хора* по пътя си към класната стая. Едно момче, може би първокурсник, приличащо на шейпшифтър^[1], учител, който съдейки по светлината в очите му, беше ламия — истински вампир, и нито един създаден вампир, върколак или вещица.

Разбира се, не можеше да бъде сигурна. Това, което хората от Нощния свят умееха най-добре, беше да се прикриват, да се сливат с останалите, минавайки незабелязано. Нямаха друг избор. Това им позволяваше да оцелеят в един свят, в който хората бяха много повече и където обичаха да убиват различните.

Но докато седеше в часа по литература, Теа забеляза едно момиче на съседния чин.

То беше дребничко и симпатично, с гъсти мигли и мека, черна като въглен коса. Имаше кръгло лице и трапчинки. Но това, което грабна окото на Теа, беше ръката ѝ, която си играеше с брошката,

закачена за раираната ѝ синьо-бяла жилетка. Брошка във формата на черно цвете.

Далия.

Теа бързо прелисти тетрадката си на празна страница. Докато учителят четеше откъс от разказа „Рашомон“, тя започна да рисува черна далия, щрихирайки я отново и отново, докато стана достатъчно голяма, за да може момичето да я види ясно. Когато вдигна глава, Теа видя, че то я гледа.

Миглите на момичето се притвориха, докато гледаше рисунката, после вдигна очи, усмихна се на Теа и леко ѝ кимна.

Теа се усмихна в отговор и също ѝ кимна.

След часа, без да разменят нито дума, Теа последва момичето към изхода на училището. То се огледа, за да се увери, че наоколо няма никого и после се обърна развълнувано към Теа.

— Кръгът на Мрака, нали? — попита тя.

Теа кимна.

— А ти си от Кръга на Здрача?

На лицето на момичето се появи плаха усмивка. Очите му бяха тъмни, като кадифе.

— Да — каза то и разпалено продължи: — Такива като нас има само още две тук, но са по-големи и принадлежат към Кръга на Мрака! — Сетне момичето подаде ръката си и се усмихна. — Аз съм Дани Абфорт.

Теа почувства облекчение. Смехът на момичето беше заразителен.

— Теа Хармън. Единство! — Това беше поздрав, познат на вещиците от векове, символ на тяхната хармония и сплотеност.

— Единство! — прошепна Дани в отговор. След това очите ѝ се разшириха. — Хармън? Ти си Пазителка на огнището? Дъщеря на Елвиза? Нали?

Теа се засмя.

— Ние всички сме дъщери на Елвиза.

— Да, но... знаеш какво имам предвид. Ти си нейна пряка наследница. За мен е чест.

— И за мен. Родът Абфорт също е стар и прочут. — Дани все още я гледаше с благоговение и Теа побърза да добави: — Братовчедка

ми също е тук, Блейс Хармън. И двете сме нови, както сигурно и ти. Никога преди не съм те виждала във Вегас.

— Дойдохме тук миналия месец, малко преди началото на учебната година — каза Дани. Челото ѝ се смръщи. — Но ако си нова тук, какво имаш предвид, като казваш, че не си ме виждала наоколо.

Теа въздъхна.

— Ами, сложно е...

Чу се звънецът. Двете момичета с неохота завъртяха глави към сградата и после се спогледаха.

— Искаш ли да се чакаме тук на обяд? — рече Дани.

Теа кимна, попита къде е кабинетът по френски и тръгна натам.

През следващите два часа тя се опитваше да слуша внимателно учителите си. Не знаеше какво друго да прави. Трябваше да се съсредоточи, за да държи образа на сиво-зелените очи далеч от ума си.

По обяд Дани я чакаше, седнала отпред на стълбите. Теа се настани до нея и отвори бутилка минерална вода и шоколадов йогурт, които бе купила от училищния павилион.

— Щеше да ми кажеш кога преди си била във Вегас — рече Дани.

Тя говореше тихо, целият двор беше пълен с деца, приличащи се на слънцето, с хартиени торбички в ръцете.

Теа зарея поглед към редица от цикасови палми и въздъхна отново.

— Аз и Блейс... майките ни са починали, когато сме се родили. Били са близначки. По-късно и бащите ни умряха. Така израснахме при различни роднини, местейки се от едно място на друго. Обикновено прекарваме летата си при баба Хармън, а през учебната година сме при някой друг. През последните години обаче... е добре, сменихме пет училища от десети клас насам.

— Пет?

— Да. Мисля, че бяха пет. Изида знае, може и шест да са.

— Но защо?

— Непрекъснато ни изключват — каза Теа кратко.

— Но...

— Вината е на Блейс — обясни Теа. Беше бясна на братовчедка си. — Непрекъснато се забърква с разни момчета. Имам предвид човешки момчета. И по някаква причина това винаги завършва с

изключването ни. И на двете, защото съм твърде глупава и нито веднъж не казах, че тя е виновна за всичко.

— Не си глупава, сигурна съм в това. По-скоро си лоялна — каза Дани сърдечно и сложи ръката си върху нейната. Теа я стисна в отговор, трогната от тази проява на съчувствие.

— Както и да е, тази година бяхме в Ню Хампшир при чичо ни Гален... И Блейс го направи отново. Този път с капитана на футболния отбор. Казваше се Ранди Марик...

Теа замълча и малко по-късно Дани я попита:

— Какво по-точно се случи?

— Той опожари училището.

Дани изпуктя и прихна. После бързо стана сериозна.

— Извинявай, не е смешно, разбира се. Искаш да кажеш заради нея?

Теа се облегна на перилата от ковано желязо.

— Това се харесва на Блейс — каза тя мрачно. — Да има власт над момчетата, да обърква умовете им. Да ги кара да правят неща, които по принцип никога не биха сторили. За да докажат любовта си, така да се каже. Но проблемът е, че тя не мирясва, докато не ги съсипе напълно... — Теа тръсна глава. — Да беше видяла Ранди накрая... Направо изгуби ума си. Не знам дали някога ще се оправи.

Дани вече не се усмихваше.

— Такава власт... Сякаш е самата Афродита — промълви тя тихо.

„То си е така — помисли си Теа. — Афродита, гръцката богиня на любовта, която можела да превръща страстта в оръжие и така държала целия свят в ръцете си.“

— Напомни ми някой път да ти разкажа какво се случи с другите момчета, с които тя си играеше. В известен смисъл Ранди извади късмет... — Теа си пое въздух. — Както и да е, изпратиха ни обратно при баба ни Хармън, защото никой от другите ни роднини вече не ни искаше. Решиха, че ако баба не се справи с нас, никой друг няма да успее.

— Но това сигурно е страхотно — каза Дани. — Имам предвид да живееш с такава знаменита вещица. Една от причините да се преместим тук беше, че майка ми искаше да се учи при нея.

Теа кимна.

— Хората идват откъде ли не, за да посещават часовете ѝ или да си купуват амулети и разни други неща. Въпреки това не е лесно да се живее с нея — добави Теа кисело. — Тя сменя по няколко чирака на година.

— Дали ще успее да се справи с Блейс?

— Не мисля, че е по силите на някого да се справи с Блейс. Това, което прави тя, е просто в природата ѝ, както е в природата на котката да си играе с мишката. И ако пак стане някакъв проблем, баба ще ни прати при леля ни Урсула в Кънектикът.

— В Манастира?

— Да.

— Тогава по-добре бъдете внимателни.

— Така е. Дани, как е в това училище? Искам да кажа, смяташ ли, че Блейс ще успее да се опази от неприятности тук?

— Ами... — В очите на Дани се изписа тревога. — Казах ти и преди, има само още две вещици в нашия клас и те са от Кръга на Мрака. Може би ги познаваш... Вивиан Моригън и Селена Лакна.

Сърцето на Теа се сви. Вивиан и Селена... Беше ги виждала на Летните сборища. Носеха най-тъмните мантии сред момичетата от Кръга на Мрака. Те двете и Блейс можеха да се превърнат в смъртоносно трио, истинска гърмяща смес.

— Може би ако им обясниш колко е важно, те ще ти помогнат да държиш Блейс под контрол — рече Дани. — Искаш ли да поговориш с тях? Предполагам, че са в кафетерията във вътрешния двор. Обикновено обядваме там.

— Мм... — Теа се двоумеше. Да говори с тези момичета... е, това едва ли щеше да помогне много. Но може би все пак си струваше да опита. — Защо пък не?

На път към кафетерията тя видя нещо, което я накара да замръзне на място. На стената отсреща беше залепен огромен лист, оцветен в оранжево и черно по ръба. В центъра имаше нелепа фигура на стара жена с черна рокля, разчорлена бяла коса и състарено лице с брадавици. Беше яхнала метла и носеше островърха шапка. Надписът под рисунката гласеше:

31 октомври... Дългоочакваното парти за Хелюин^[2].

С ръце на кръста Теа каза:

— Кога ще се научат най-сетне, че вещиците никога не са носели островърхи шапки.

Дани изсумтя презрително и изражението на овалното ѝ лице стана изненадващо заплашително.

— Знаеш ли, братовчедка ти може би все пак е права да се държи с тях по този начин.

Теа я погледна сепнато.

— Ами хората са по-низш вид. Трябва да го признаеш. Може да звучи малко предубедено, но и самите те са ужасно предубедени. — Тя се наведе към Теа. — Нали знаеш, те имат предразсъдъци дори за такива неща като цвета на кожата.

Дани протегна ръката си и Теа се вгледа в безупречната ѝ тъмнокафява кожа.

— Те биха решили, че ние с теб принадлежим на две различни раси — продължи Дани, притискайки ръката си до загорялата ръка на Теа. — И че може би едната от нас е по-добра от другата.

Теа нямаше как да го отрече.

— „Две грешки не правят нещо вярно...“ — промълви тя в отговор.

— „Но когато станат три, може да боли“ — завърши Дани шеговитата вещерска песен. Сетне тя избухна в смях и поведе Теа към вътрешния двор.

— Хайде да вървим, предполагам, че са там... Опа, само не и това.

„Да...“, помисли си Теа.

Вивиан и Селена седяха на една уединена маса в далечния край на кафетерията. Блейс беше с тях.

— Трябваше да се сетя, че ще ги намери първа — промърмори Теа. По начина, по който трите момичета бяха навели глави една към друга, изглеждаше сякаш вече крояха нещо.

Докато Теа и Дани вървяха към масата, Блейс вдигна глава.

— Къде беше? — попита тя, размахвайки укорително пръст. — Запознайте се.

След обичайното представяне Теа седна на масата и започна да изучава тайно двете момичета.

Вивиан имаше червена коса, като козината на лисица и изглеждаше висока дори и седнала. Лицето ѝ беше будно, сякаш

искреше от енергия. Селена беше с платиненоруса коса и сини очи. Тя беше по-ниска и движенията ѝ бяха бавни и грациозни.

Как сега да им кажа любезно: „Моля ви, помогнете ми да държа братовчедка си настрана от проблемите?“, замисли се Теа. Очевидно от това нямаше да има голяма полза. Вивиан и Селена вече изглеждаха омагьосани от Блейс и когато се обръщаха към нея, сякаш търсеха одобрението ѝ. Дори и Дани се взираше в братовчедката ѝ с нещо подобно на благоговение.

Блейс влияеше на хората.

— Тъкмо си говорехме за момчета — каза Селена, завъртайки замечтано сламката на студения си чай. Сърцето на Теа подскочи.

— По-точно за момчета играчки — поясни Вивиан с очарователно мелодичен глас. Теа усети приближаването на силно главоболие.

Не беше чудно, че Блейс се усмихваше толкова самодоволно — тези момичета бяха точно като нея. Тя беше виждала това и в други училища: млади вещици, които флиртуваха с човешки момчета, възползвайки се от свръхчовешките си способности, нарушавайки в същото време законите на Нощния свят.

— Няма ли тук момчета от нашия вид? — попита Теа с надежда. Вивиан завъртя очи.

— Има един от десети клас — рече тя. — Аларик Бридлав, от Кръга на Здрача. Други няма. Това място е като истинска пустиня, извинявайте за каламбура.

Теа не беше учудена. Винаги бе имало повече жени вещици, отколкото мъже, никой не знаеше защо. Просто по-голям беше броят на момичетата, които се раждаха такива и достигаха зрялост, в резултат на което на някои места съотношението беше изключително неравностойно.

— Така че нямаме голям избор — каза Селена привлечено. — Но това невинаги е проблем. Тази събота в училище ще има танци и аз вече си избрах кавалер — добави тя.

— Е — каза Блейс, — аз също. — И погледна многозначително братовчедка си.

Теа почувства буца в гърлото си.

— Ерик Рос — продължи Блейс, наслаждавайки се на думите си. — Вив и Сел ми разказаха всичко за него.

— Ерик? — възкликна Дани. — Звездата на баскетболния отбор?

— А също и на бейзболния — каза Вивиан с красивия си глас. — Освен това играе великолепно тенис, посещава часовете за напреднали, работи във ветеринарната клиника и смята да се запише в калифорнийския университет „Дейвис“, за да стане ветеринарен лекар.

„Значи затова искаше да се погрижи за змията — помисли си Теа. — И затова имаше рисунки на плоски червеи в тетрадката си.“

— И е толкова сладък — промърмори Селена. — Срамежлив е с момичетата и почти не разговаря с тях. Никоя от нас не е постигнала какъвто и да е успех с него.

— Това е така, защото нямате правилния подход — отбеляза Блейс с леко премрежен поглед.

Стомахът на Теа се преобърна и почувства остро главоболие. В следващия момент направи единственото, което ѝ дойде наум.

— Блейс — рече тя и погледна братовчедка си право в очите, отправяйки ѝ открита молба. — Блейс, слушай. Никога не съм те молила за нещо, нали? Но сега ще го сторя. Искам да оставиш Ерик на мира. Направи това за мен? В името на Единството.

Блейс притвори бавно очи и отпи голяма глътка от студения си чай.

— Теа, защо си толкова ядосана?

— Не съм ядосана.

— Не знаех, че те е грижа за него.

— Не е вярно. Искам да кажа... изобщо не ми пука за него. Но се притеснявам за теб, за всички нас. Мисля... — Теа нямаше намерение да каже това, което каза, но думите сами се изляха от устата ѝ: — Мисля, че е възможно той да подозира нещо за нас. Тази сутрин ми каза, че изглеждам много по-различно от останалите момичета... — В следващия момент реши, че не е разумно да им разкаже как Ерик се е досетил, че го е излекувала. Това щеше да е много опасно, особено имайки предвид, че Вивиан и Селена можеха да се разприказват.

Зениците на Блейс се бяха разширили.

— Искаш да кажеш... Смяташ, че той е медиум?

— Не, не. — Теа знаеше, че той не е такъв. Беше влязла в ума му и знаеше, Ерик не произхождаше от някое изгубено семейство на вещици. Нямаше никакви способности. Беше толкова човек, колкото змията си беше змия.

— Добре тогава — каза Блейс и се подсмихна. — Той просто смята, че си различна, а това не е нещо, за което трябва да се притесняваме. Ние това и искаме, да мислят, че сме различни.

Блейс не я разбра, а и Теа не можеше да ѝ обясни нищо повече. Не и без да нагази в прекалено дълбоки води.

— И така, ако нямаш нищо против, просто приеми, че съм предявила права над него — каза Блейс любезно. — А сега да видим какво ще правим с момчетата на танците. Като начало мисля, че трябва да пролеем кръвта им.

— Да пролеем какво? — рече Дани, надигайки се от стола си.

— Само малко — каза Блейс нехайно. — Това ще бъде изключително важно за някои от магиите, които можем да решим да направим по-късно.

— Ами успех тогава — каза Дани. — Между другото, хората не обичат да проливат кръвта им. Това ги плаши.

Блейс леко се усмихна.

— Не мисля така — каза тя. — Ти още не ги разбираш тези работи. Ако го правиш както трябва, няма проблем. Те наистина се плашат, понякога се шокират и все пак продължават да се връщат за още.

Самата Дани изглеждаше шокирана, но въпреки това гледаше Блейс като хипнотизирана.

— Но защо искаш да ги нараняваш?

— Просто правим това, което е в природата ни — измърка Блейс. „Не ме интересува — мислеше си Теа. — Не е моя работа.“

Но въпреки това се чу да казва:

— Не! — Тя се взираше в купчината салфетки, смачкани в ръката ѝ. С крайчеца на окото си виждаше раздраженото изражение на Блейс. Другите може би не разбираха на какво Теа казваше „не“, но Блейс със сигурност беше наясно.

— Попитах те дали го искаш — рече тя. — И отговорът ти беше „не“. Сега какво, да не си промени решението? Искаш ли да си поиграеш с него или не?

Теа се взираше в салфетките. Какво можеше да отговори? „Не мога да кажа нищо, защото съм уплашена? Защото тази сутрин между двама ни се случи нещо и не знам какво е то? Защото ако продължа да го виждам, имам чувството, че може да наруша Закона на Нощния свят.“

И то не този, който ни забранява да казваме на хората за съществуването ни, а онзи, който не ни позволява да се влюбваме в тях...”

„Не ставай глупава — каза си Теа. — Това изобщо не е вярно. Ти просто искаш да го предпазиш да не свърши като Ранди Марик.“

— Премислих и го искам за себе си — заяви тя на глас.

— И смяташ да си поиграеш с него?

— Да, ще си поиграя с него.

— Е, поздравления тогава. — Вместо да се ядоса, Блейс се усмихна. — Малката ми братовчедка най-накрая порасна.

— О, моля те. — Теа я погледна с укор. Тя и Блейс бяха родени в два съседни дни — Блейс минута преди полунощ, а Теа минута след. Това беше друга причина да са така свързани, но Теа мразеше, когато Блейс се правеше на по-голяма.

Блейс се усмихна, сивите ѝ очи блестяха.

— А ето го и твоя „любим“ — каза тя, преструвайки се на учудена. Теа проследи погледа ѝ и видя фигура с пясъчноруса коса и дълги крака в другия край на вътрешния двор. — Какъв късмет — продължи Блейс. — Защо просто не отидеш да го поканиш на танците?

[1] Създание, способно да променя формата си. — Бел.прев. ↑

[2] Хелюин се чества в нощта на 31 октомври срещу 1 ноември. На български празникът е познат още като Деня на Все светни. — Бел.прев. ↑

В този момент Теа почти мразеше братовчедка си. Но нямаше какво да стори. Четири чифта очи я наблюдаваха внимателно, сивите на Блейс, смарагдовозелените на Вивиан, тъмносините на Селена и кадифените на Дани. Всички очакваха реакцията ѝ.

Теа стана и се запъти към другия край на двора. Имаше чувството, че всички я гледат. Опитваше се да върви сигурно и уверено и да запази лицето си спокойно, което не беше никак лесно. Колкото повече се приближаваше към пясъчнорусата коса, толкова повече ѝ се искаше да се обърне и да побегне. Чувстваше се като в тунел — всичко около нея бе замъглено, единственото ясно нещо беше профилът на Ерик.

Най-накрая той я забеляза и като че ли се стресна. За момент очите му — по-яркозелени от тези на Вивиан, но дълбоки и невинни — срещнаха нейните.

После, без да каже и дума, Ерик се обърна, тръгна по една пътека между две сгради и изчезна, преди Теа да осъзнае какво се случва.

Тя стоеше като вкаменена. Почувства огромна празнота у себе си, която единствено туптящото ѝ сърце се опитваше да запълни.

Добре, той ме ненавижда, не мога да го виня. И може би така е по-добре. Може би Блейс ще се съгласи всички да забравим за него. Но когато се върна на сенчестата маса, Блейс гледаше намръщено.

— Просто още нямаш необходимия подход — отбеляза тя. — Няма значение, аз ще те науча.

— Ние е Вив също можем да помогнем — промърмори Селена. — Бързо ще свикнеш.

— Не, благодаря — отвърна Теа. Гордостта ѝ беше наранена и страните ѝ горяха. — Мога и сама да се справя. Утре. Но вече имам план.

Дани хвана ръката ѝ под масата.

— Разбира се, че ще се справиш.

— Само гледай наистина да е утре, защото може да реша, че всъщност не го искаш — предупреди я Блейс.

После за огромно облекчение на Теа звънецът би.

— Глог, бял равнец, ангелика... — Теа се взираше през тънкото синьо стъкло на едно ненадписано бурканче. — Някакъв вид гадно прахче... — Беше в магазина на баба си, сега опустял, защото беше затворен за вечерта. Стоейки сред всички тези билки, скъпоценни камъни и амулети, Теа се чувстваше някак сигурна и уверена. Сякаш държеше нещата под контрол.

„Обичам това място“, помисли си тя, оглеждайки се наоколо — лавици от пода до тавана, пълни с шишенца, кутии и прашни мускали. Цяла една стена беше отделена само за камъни: необработени и полирани, редки и полускъпоценни, някои неотдавна извадени от земята, други със символи или гравирани думи, които им придаваха сила. Теа обичаше да слага ръцете си върху тях и да шепти имената им: турмалин, аметист, меден топаз, бял нефрит.

След това идваше ред на хубаво ухаещите билки — всичко, от което се нуждаеш, за да излекуваш депресия, да привлечеш вниманието на момче, да облекчиш болки от артрит или да прокълнеш хазяина си. Някои от тях — най-обикновените — действаха, независимо дали си вещица или не. Те бяха просто природни лекове и баба ѝ ги продаваше дори и на хора. Но истинските магии и заклинания изискваха тайни познания и тъмни сили и никой човек не можеше да се възползва от мощта им.

Теа приготвяше истинска магия.

Най-напред се нуждаеше от душевен покой. Това беше необходимо за всеки любовен еликсир. Отвори една метална кутия и извади внимателно от нея шепа изсушени лилави и жълти цветя. След това изсипа част от тях в мрежеста торбичка.

Какво друго? Щеше да ѝ трябва също цвят от рози. Разви капачката на голямо керамично бурканче и вдиша сладостното ухание, докато ги ръсеше.

Лайка, да. Розмарин, да. А също и лавандула. Махна тапата на малко шишенце лавандулова есенция. Можеше да използва част от нея

още сега. Смеси я върху дланта си с една чаена лъжичка масло от жожоба и после с тампонче намаза врата си с благоуханната течност.

Кръв, бягай! Болка, отслабвай!

Напрежението във врата ѝ започна да намалява почти веднага. Пое си дълбоко въздух и се огледа.

Някои специални камъни, така наречените кости на земята, можеха да свършат добра работа. Розов кварц за привличане. Парченце кехлибар за чар. О, и магнетит за обаяние и малки парчета гранат за страст.

Готово. Утре сутринта щеше да запали около себе си кръг от червени свещи и да се изкъпе, пускайки торбичката с еликсир в водата. Могъщата смес, нейното благоухание и есенция щяха да пропият в кожата ѝ. И когато излезеше, щеше да е неотразима.

Тъкмо се канеше да си тръгне, когато една кожена торбичка грабна окото ѝ.

„Не. Не това — помисли си тя. — Имаш смес, с която да събудиш интерес и симпатия. Достатъчно е силна, за да го накараш да те чуе. Не се нуждаеш от нищо друго.“ Въпреки това не можа да устои на изкушението и ръката ѝ сякаш сама се протегна към меката торбичка. Щеше само да надникне в нея.

Беше пълна с червеникавокафяви стърготини, всяка с големината на нокът и приятно ухание на дървесина.

Коренът от Йемона. Гарантиращ спечелването на желаното сърце. Обикновено забранен за млади вещици. Дръзко, без да се замисля повече, Теа изсипа известно количество от стърготините в торбичката си и после върна кожената кесия с корена на мястото ѝ.

— Измисли ли го най-накрая? — каза глас зад нея.

Теа се обърна. Баба ѝ стоеше на тясното стълбище, водещо към втория етаж над магазина.

— Ъ... какво? — Теа държеше торбичката зад гърба си.

— Избра ли с какво ще се занимаваш? Билки, камъни, амулети... Надявам се, че няма да си от онези припяващи момичета. Мразя тази виеща съвременна музика.

Теа обичаше музиката. Всъщност обичаше всички неща, които баба ѝ спомена, но най-много обичаше животните. В кариерата на една вещица обаче нямаше много място за животни. Не и откакто личните питомци бяха обявени извън закона през Времената на Инквизицията.

Да, една магьосница можеше да използва части от животни, разбира се. Крак на гущер или език от славей. Блейс често се домогваше до животните на Теа с такива цели, но Теа винаги успяваше да я спре.

— Не знам, бабо — отвърна тя. — Все още не съм решила.

— Е, имаш време... Макар и не твърде много — каза баба й, вървейки бавно към нея. Лицето на Едит Хармън беше цялото в бръчки, беше прегърбена и използваше два бастуна, но иначе не изглеждаше никак зле за стогодишна старица, която въртеше свой бизнес и държеше в ръцете си всички вещици в страната.

— Не забравяй, предстои ви да вземете важни решения, когато станете на осемнайсет. Ти и Блейс сте последните в рода. Последните преки потомки на Елвиза. Това означава, че имате отговорности и трябва да служите за пример.

— Знам — отвърна Теа. Когато станеше на осемнайсет, трябваше да избере не само специалността си, но и към кой кръг да се присъедини до края на живота си — този на Здрача или на Мрака. — Ще си помисля, бабо — обеща тя, слагайки свободната си ръка върху тази на възрастната жена. — Все още имам шест месеца.

Баба й погали косата й с жилестата си нежна ръка, което пропъди и последните следи от главоболието й. Все още държейки торбичката зад гърба си, Теа попита:

— Бабо, много ли си ядосана за това, че ще бъдем тази учебна година при теб?

— Ами, ядете твърде много и оставяте коси в банята... но мисля, че мога да го понеса. — Баба й се усмихна, но после се навъси. — Единствено, при условие че се държите прилично до края на месеца.

„Ето, пак същото“, помисли си Теа.

— Но какво ще стане в края на месеца.

Баба й я погледна строго.

— Тогава е празникът на Саун^[1], разбира се! Нощта на Все светии.

— Знам това — отвърна Теа. Дори хората празнуваха Хелюин. Тя се замисли, дали баба й не подготвяше по този повод една от своите особени магии.

— Тази година Вътрешният кръг е решил да проведе церемонията в пустинята — каза баба й рязко.

— В пустинята? Искаш да кажеш тук? Вътрешният кръг ще идва тук? Майка Кибела и Арадия и всички останали?

— Всички — потвърди баба й и изведнъж лицето й стана сурово. — И в името на въздуха и огъня, не искам да дойдат тук само за да видят как вие оплесквате всичко. Както знаеш, все пак се ползвам с известна репутация.

Теа кимна, малко учудена.

— Ъ-ъ... сега разбирам защо си толкова притеснена. Но ти обещавам, че няма да те злепоставим.

— Добре.

Теа се опита дискретно да пхне торбичката под мишницата си, тръгвайки към стълбите, но в този момент възрастната жена добави:

— Най-добре добави малко живовляк, за да свържеш всички съставки.

Теа усети как се изчервява.

— О... благодаря ти, бабо — каза тя и отиде да потърси живовляк.

Над магазина имаше две неголеми стаи и малка кухня. Едната беше на баба й, а другата дяляха с Блейс. Тобаяс, чиракът на баба, беше наврян в работилницата на долния етаж.

Блейс лежеше на леглото и четеше тънка книжка с червена корица. Поезия. Въпреки лекомислието си, тя не беше глупава.

— Познай какво научих — рече Теа и без да дочака отговора на Блейс, й каза новината за идването на Вътрешния кръг.

Междувременно следеше внимателно изражението на братовчедка си, за да види дали на него ще се изпише уплаха или тревога, но вместо това Блейс само се прозя и се протегна като сита котка.

— Добре. Значи може би отново ще имаме шанса да видим как призовават предците ни. — Тя повдигна многозначително вежди, гледайки към Теа. Преди две години във Върмънт, докато светът празнуваше Хелюин, те се бяха скрили зад едно кленово дърво, за да проследят заклинанията, които се правеха на празника Саун. Видяха как старейшините от Вътрешния кръг използват магиите на Хеката — най-древната вещица от всички, богиня на луната, нощта и магьосничеството, за да призоват духовете отвъд воала... За Теа видяното беше страшно и вълнуващо. За Блейс само вълнуващо.

Разбра, че няма да успее да разтревожи Блейс.

Теа погледна трите сини цветчета във формата на звезда, лежащи на дланта ѝ, и после едно по едно ги изяде.

— Сега кажи „*Ego borago quadia semper ago*“ — нареди ѝ Селена. — Означава „Аз, билката пореч, винаги нося кураж“. Старо римско заклинание.

Теа прошепна думите. Втори пореден ден тя беше във вътрешния двор и гледаше към пясъчнорусата коса в другия му край.

— Хвани го, тигрице — каза Блейс. Вивиан и Дани кимнаха окуражително. Теа разкърши рамене и се насочи към него.

Веднага щом я видя да идва, Ерик тръгна по една странична пътека.

„Глупак — помисли си Теа. — Не знаеш кое е добро за теб. Може би просто трябва да те оставя на Блейс.“

Но тя го проследи. Той се беше спрял малко встрани от сградите и се взираше в далечината. Виждаше само профила му, който беше хубав, правилен, но излъчваше някаква самота.

Теа преглътна, усещайки сладостта от цветето.

Просто ще го попитам „Какво става?“ и ще се държа непринудено, помисли си тя. Но вместо това, неочаквано за нея, се чу да казва:

— Извинявай.

Той веднага се обърна и я погледна стреснато.

— Искаш ми извинение?

— Да, извинявай, че те проследих.

Ерик премигна и на Теа ѝ се стори, че страните му леко порозовяха под загорялата му кожа.

— Мислех, че си ми ядосана, защото непрекъснато те гледах. Не исках да те нервирам повече.

— Гледал си ме? — Теа почувства, че сама се изчервява. Стори ѝ се, че усеща как билките, които се бяха пропили в кожата ѝ от банята, бавно се изпаряват от тялото ѝ.

— Ами... опитвах се да не го правя. Успях да сведа нещата до един поглед на всеки трийсет секунди — каза той сериозно.

Теа без малко не прихна.

— Е, аз пък нямам нищо против — отвърна тя. Сега беше сигурна, че усеща уханието на любовния еликсир. Замайващия аромат на рози, теменуги и корена на Йемона.

Ерик като че ли действително не я изпускаше от погледа си.

— Съжалявам, че се държах като кретен по-рано. Имам предвид случая със змията. Наистина не съм се опитвал да те свалям.

Теа чу в ума си тревожен шепот. Не ѝ се искаше да мисли за случилото се в пустинята.

— Да, добре, знам — отвърна тя. Той я гледаше толкова напрегнато, а очите му бяха така наситено зелени и дълбоки... — Ами... исках да поговоря с теб, защото в събота в училище ще има танци... И си помислих, че можем да отидем заедно.

В последния момент се сети, че при хората обикновено момчето канеше момичето на танци. Може би не трябваше да е толкова пряма.

Но той изглеждаше изключително щастлив.

— Шегуваш се? Сериозно? Искаш да отидеш с мен?

Теа кимна.

— Страхотно. Искам да кажа, благодаря ти. — Беше толкова развълнуван, като дете на празника Белтейн^[2]. После лицето му посърна.

— Забравих. Обещах на доктор Селинджър, това е шефът ми във ветеринарната клиника, че ще поема нощно дежурство в събота. От полунощ до осем сутринта. Някой трябва да се грижи за животните, които остават там за през нощта, а доктор Селинджър ще е на конференция извън града.

— Няма проблем — каза Теа. — Просто ще останем на танците до полунощ. — За нея този развой на нещата беше успокоителен, защото нямаше да се налага да се преструва дълго пред Блейс.

— Тогава всичко е наред! — Ерик все още изглеждаше щастлив. — И Теа? — Произнесе името ѝ срамежливо, сякаш се страхуваше да го използва. — Може би... може би някой път ще излезем пак заедно. Или пък ще ми дойдеш на гости...

— Ъ-ъ... — Ароматът на Йемона настина я замайваше. — Ами, тази седмица се опитвам да свикна с новото училище... Но може би по-натам.

— Добре, по-натам. — Усмивката му беше неочаквана, почти ослепителна. Променяше лицето му, придавайки му някакво особено

обаяние и той вече не изглеждаше толкова трогателно срамежлив. — Ако има нещо, с което мога да ти помогна, само кажи.

„Красив е“, помисли си Теа. Усети как сърцето ѝ се стяга от сладостна болка. До този момент не беше забелязала колко привлекателен е той и как сивите пръски в очите му улавят слънчевите лъчи...

„Престани! — каза си тя рязко. — Това е просто една среща. И не забравяй, че той е един от сганта.“ Почувства се неловко, че използва тази дума дори в мислите си. Трябваше да изкупи това по някакъв начин. Несъзнателно пристъпи към Ерик и вдигна очи към него. Бяха само на сантиметри един от друг и почувства, че ѝ се вие свят.

— Трябва да тръгвам... Доскоро — промърмори тя и се обърна.

— Доскоро — отвърна той, все така сияещ, а Теа почти побягна.

Сряда, четвъртък и петък тя се опитваше да не го забелязва. Избягваше го по коридорите, правейки се на много заета. По всяка вероятност това не му убягваше, защото Ерик ни най-малко не ѝ се натрапваше. В същото време на Теа ѝ се искаше той да не изглежда непрекъснато толкова замечтан и щастлив.

Освен това трябваше да внимава и за Блейс. Тя вече беше привлякла вниманието на двама широкоплещести футболисти — Бък и Дуейн, които я следваха навсякъде, макар нито един от тях да не беше поканен на танците. Блейс имаше уникален начин да се справя с обожателите си, казвайки им в един момент да се разкарат.

— Аз не съм твоето момиче — заяви тя на едно чудесно момче от азиатски произход с обица на ухото.

Това се случи в обедната почивка в четвъртък. Вещиците бяха заели една цяла маса само за себе си. Вивиан, Селена и Блейс седяха от едната страна, а Дани и Теа от другата. Красивото момче беше подпряло коляно на стола до Блейс и я поглъщаше неспокойно с поглед.

— Не можеш да си с мен, Кевин, аз ще те съсипя. По-добре си върви — рече Блейс с тих огън в сивите си очи.

Кевин се размърда неспокойно.

— Но аз съм богат — каза той простичко, без да има за цел да се превзема.

— Тук не става въпрос за пари — отвърна Блейс с неодобрителна усмивка. — И освен това не мисля, че си толкова заинтригуван от мен.

— Шегуваш ли се? Аз съм направо луд по теб. Всеки път, когато те видя... направо не знам какво става с мен.

Кевин погледна към другите момичета и Теа знаеше, че му е неловко да говори за чувствата си пред толкова много зрители. Но не и достатъчно неловко, за да спре.

— Бих направил всичко за теб — продължи той.

— Не мисля така. — Блейс си играеше с пръстена на показалеца си.

— Какво е това? — подхвърли Вивиан безгрижно.

— Ами, просто един малък диамант — отвърна Блейс. Изпъна ръката си и камъкът проблесна. — Стюарт Макреди ми го даде тази сутрин.

Кевин веднага реагира:

— Аз мога да ти купя купища пръстени.

Теа го съжали. Изглеждаше добро момче. Беше го чула да говори, че иска да стане музикант. Но знаеше, че няма да има полза, ако му кажеше да си върви. Това само щеше да го направи още по-настоятелен.

— Но аз не искам пръстен от теб — каза тихо Блейс с лек укор в гласа. — Стюарт ми го даде, защото е единственият му спомен от майка му. Той означава много за него и затова искаше да го имам.

— Бих направил същото за теб — отвърна Кевин.

Блейс поклати глава.

— Едва ли.

— Наистина е така!

— Не, това, което ти е най-скъпо, е колата ти, а ти никога не би се отказал от нея.

Теа беше виждала колата му — сребристосиво порше, което той с удоволствие галеше всяка сутрин, когато го паркираше пред училище.

Кевин изглеждаше объркан.

— Но колата не е моя, а на родителите ми. Просто ми я дават да я ползвам.

Блейс кимна с разбиране.

— Виждаш ли? Казах ти, че не си готов на толкова много. Сега защо просто не си отидеш като добро момче.

В Кевин нещо се прекърши. Той се взираше в Блейс умолително, без да помръдва. Накрая Блейс кимна с глава към футболистите.

— Хайде, човече — каза единият от лакеите на Блейс, на Теа и се стори, че е Дуейн. Те хванаха Кевин за раменете и го отведоха, докато той продължаваше да гледа назад.

Блейс помахна с пръсти.

Селена прокара ръка през косата си и каза:

— Мислиш ли, че ще се раздели с колата си?

— Ами... — усмихна се Блейс, — да кажем, че е възможно да имам транспорт за танците. Но това, разбира се, не означава, че съм решила с кого ще бъда...

Теа се изправи. Дани бе мълчалива по време на обяда и сега се взираше в Блейс. В тъмно кадифените ѝ очи се четеше едновременно страхопочитание и възхита.

— Махам се оттук — каза Теа рязко и почувства облекчение, когато Дани отмести поглед от Блейс и също се изправи.

— А, между другото... — рече Блейс, посягайки към раницата си, — забравих да ти дам това. — Тя държеше малко флаконче, подобно на тези, в които се съхранява парфюм.

— Какво е това?

— За танците. Нали се сещаш, за кръвта на момчетата.

[1] Празник на келтските народи, който съвпада с Нощта на Все светии. — Бел.прев. ↑

[2] Древен келтски празник, на който се палят огньове на открито и се правят ритуали за пречистване. — Бел.прев. ↑

5

— Какво? — каза Теа с ясното съзнание, че трябва да се противопостави. — Блейс, да не си се побъркала?

— Надявам се, това не означава, че се отричаш от магьосничеството? — каза Блейс заплашително. — Както знаеш, това е част от него.

— Искам да кажа, че не можем да вземем достатъчно кръв, за да напълним това, без да забележат. Какво да им кажем? Че ни трябва малко за спомен?

— А ти прояви малко изобретателност — подхвърли Вивиан звънливо, разтягайки едно червено-златно ластиче за коса между пръстите си.

— При нужда винаги можем да използваме Чашата на забравата — добави Блейс спокойно. — Така каквото и да направим, те няма да си спомнят нищо.

Теа остана като втрещена. Това, което Блейс предлагаше, беше все едно да използваш атомна бомба, за да убиеш муха.

— Ти си луда — каза тя тихо. — Знаеш, че на младите вещици не е позволено да използват такива магии и вероятно няма да ги използваме, дори когато станем *майки* или *старици*^[1]. Тези неща не са за нас. — Тя се взира дълго в Блейс, докато най-накрая сивите очи на братовчедка ѝ се сведоха надолу.

— Не смятам, че има магии, които могат да се определят като забранени — каза Блейс важно, но така и не срещна погледа на Теа, нито пък продължи разговора.

Когато Теа и Дани си тръгнаха, Теа забеляза, че Дани е взела едно от малките шишенца.

— Ще ходиш ли на танците?

— Да, предполагам. — Дани сви рамене. — Джон Финкелщайн от класа по литература ме покани преди няколко седмици. Никога досега не съм ходила на техните танци, но може би е време да започна.

„Какво може да означава това?“, помисли си Теа неспокойно.

— Смяташ ли да му направиш магия?

— Имаш предвид това ли? — Дани завъртя флакончето между пръстите си. — Не знам. Взех го просто така, за всеки случай... — Тя се вгледа в Теа, сякаш търсеше оправдание. — И ти взе твоето шишенце за Ерик.

Теа се подвоуми. Все още не беше разказала на Дани какво изпитва към Ерик, защото нямаше представа какво беше отношението на приятелката ѝ към хората.

— В крайна сметка те са просто хора — отбеляза Дани със сладостно спокоен тон, сякаш откликвайки на съмненията ѝ.

Събота вечер. Теа извади една рокля от гардероба си. Беше бледозелена, почти бяла, с елинистични мотиви. Дрехите на вещиците трябваше да са удобни и едновременно с това да изглеждат добре, а тази рокля беше лека, мека и правеше красиви вълни при завъртане.

Блейс не носеше рокля. Беше облечена в смокинг. Имаше червена копринена вратовръзка и пояс, който ѝ стоеше великолепно.

„Това може би щяха да бъдат единствените танци в историята, на които най-популярното момиче щеше да носи копчета за ръкавели“, каза си Теа.

Ерик дойде точно навреме. Той потропа на вратата на магазина, която ползваха само хората. Обитателите на Нощния свят заобикаляха отзад и влизаха през една задна врата, на която имаше нещо като графит, изобразяващ черна далия.

„Добре“, помисли си Теа. Пое си дълбоко въздух, преди да отвори вратата и да го покани да влезе. Това е просто една обикновена среща...

Но първоначално не беше толкова неловко, колкото се беше опасявала. Той се усмихна и ѝ подаде букет бели орхидеи. Тя отговори на усмивката му и го взе. После каза:

— Изглеждаш добре.

Костюмът му беше светлокафяв, свободен и удобен.

— Аз ли? Ти си тази, която изглежда добре. Искам да кажа, изглеждаш направо прекрасно. С тази рокля косата ти блести като злато. — После Ерик сведе поглед надолу, сякаш търсеше извинение за нещо. — Боя се, че не ходя често на танци.

— Така ли? — Теа беше чувала момичетата да говорят за него в училище. Сякаш всички го харесваха и искаха да бъдат близки с него.

— Да, доста съм зает. Нали знаеш, работа, спорт... — И после добави тихо: — И обикновено си блъскам главата какво да кажа, когато съм с момиче.

„Странно, това никога не е било проблем, когато си с мен“, помисли си Теа. И сетне забеляза, че Ерик оглежда магазина.

— На баба ми е. Продава най-различни неща от цял свят. — Тя го гледаше изпитателно. Това беше важен тест. Ако той, който беше обикновен човек, вярваше в тези неща, това означаваше, че или не е добре с главата, или е опасно близо до истината.

— Много интересно — излъга Ерик за нейно облекчение. — Според мен... — продължи той, очевидно мъчейки се да намери учтив начин да коментира вуду куклите и магическите кристали — хората действително могат да въздействат на телата си, променяйки състоянието на духа си.

„Нямаш представа колко си прав“, помисли си Теа.

Чу се тропане на токчета и Блейс слезе по стълбите. Първо се появиха обувките ѝ, после краката, обути в удобни панталони, тялото ѝ, подчертано тук-там с блестяща червена коприна, и най-накрая раменете и лицето ѝ. Част от тъмната ѝ коса беше вдигната, а друга се спускаше, опасвайки лицето ѝ с палави черни къдрици.

Теа погледна към Ерик.

Той се усмихваше на Блейс, но не по глупавия, празноглав начин, по който ѝ се усмихваха другите момчета. Неговата усмивка беше просто учтив поздрав.

— Здравей, Блейс — каза Ерик. — Сигурно отиваш на танци? Можем да те вземем, ако имаш нужда от превоз.

Блейс се стъписа. После му хвърли гневен поглед.

— Благодаря ти, имам си кавалер. Тъкмо отивах при него. — На път към вратата тя погледна изпитателно Теа. — Имаш всичко нужно за тази вечер, нали?

Шишенцето беше в бледозелената чантичка на Теа. Тя нямаше идея как може да го напълни, но кимна в отговор.

— Добре. — Блейс излезе с плавна походка и се качи в сребристосивото порше, което беше паркирано отпред. „Колата на

Кевин“, помисли си Теа, но тя добре знаеше, че Блейс нямаше да отиде да го вземе.

— Мисля, че я ядосах — каза Ерик.

— Не се притеснявай, на Блейс ѝ харесва да е ядосана. А сега можем ли да тръгваме?

„Това е просто една среща“, повтаряше си Теа на влизане в училищната кафетерия, която беше променена до неузнаваемост. Светлините, музиката и играта от цветове на дансинга бяха някак странно вълнуващи и приканващи.

„Не съм тук да се забавлявам“, каза си Теа отново. Но кръвта ѝ кипеше. Забеляза как Ерик се визира заговорнически в нея и разбра, че той чувства същото, което чувстваше и тя — сякаш бяха две деца, хванати за ръце на входа на някакъв невероятен карнавал.

— Ъ-ъ... трябва да те предупредя — каза Ерик. — Не мога да танцувам нищо, освен блус.

Е, страхотно. Значи щяха да танцуват блус. Но не беше ли това причината, поради която беше тук — да накара Блейс да си мисли, че е завъртяла главата на Ерик.

В този момент започна някакво бавно парче. Теа притвори за момент очи, примирявайки се със съдбата си, която не ѝ се стори чак толкова ужасна, когато тя и Ерик застанаха на дансинга.

Терпсихора, Музо на танците, помогни ми да не се изложя. Никога преди не се беше озовавала толкова близо до момче и никога не беше танцувала под музиката на хората. Но Ерик, изглежда, не забелязваше липсата ѝ на опит.

— Знаеш ли, не мога да повярвам — каза той. Ръцете му леко я бяха обгърнали, сякаш се страхуваше, че може да я счупи, ако я прегърне по-силно.

— Какво не можеш да повярваш?

— Ами... — Той тръсна глава. — Че съм тук с теб. Че всичко изглежда толкова просто. И че винаги ухаеш толкова хубаво.

Теа се засмя.

— Този път не съм използвала корена на Йемона — поде тя и в следващия момент ѝ се прииска да си отхапе езика. Заля я вълна от адреналин и ѝ се стори, че я пробождат болезнени иглички.

Полудяла ли беше? Та тя издаваше тайни магически съставки, за бога. Твърде лесно се разговаряше с него, това беше проблемът. Дори

често забравяше, че той не е от нейния вид.

— Добре ли си? — попита Ерик, когато мълчанието ѝ продължи твърде дълго. Гласът му беше загрижен.

Не, не съм добре. Страхувам се от Блейс, страхувам се и от законите на Нощния свят. А дори не знам дали всичко това си струва усилията...

— Може ли да те попитам нещо? — каза тя рязко. — Защо ме дръпна от змията?

— Защото можеше да те нападне и да те ухапе.

— Но можеше да ухапе и теб. — „Както действително се случи.“

Той се намръщи, сякаш току-що се беше сблъскал с една от неразгадаемите мистерии в живота.

— Просто реших, че опасността не е толкова голяма. Макар да знам, че това звучи глупаво.

Теа не знаеше какво да отговори. Изведнъж се беше изправила пред една неразрешима дилема. Копнееше да положи глава върху рамото на Ерик, но в същото време умът ѝ изпращаше сигнали за тревога.

В този момент чу викове от дъното на дансинга.

— Махни се от пътя ми — викаше момче със синьо сако. — Тя ми се усмихна и аз отивам при нея.

— Тя се усмихваше на мен, глупако — отвърна друго момче със сиво сако. — Затова просто се разкарай.

Ругатни и възклицания.

— Не е вярно, на мен се усмихваше. — Още ругатни. — Затова ти се разкарай.

Последва сбиване. Няколко учители се спуснаха да въдворят ред.

Теа потърси Блейс с очи и не се изненада, когато скоро я откри. Гарнираният с червена коприна смокинг беше заобиколен от група момчета, които на свой ред бяха заобиколени от група гневни изоставени момичета.

— Може би трябва да отидем да кажем „здравей“ на Блейс — каза Теа. Искаше ѝ се да предупреди братовчедка си за опасността от предстоящите размирици.

— Добре. Тя определено е доста популярна, както виждам.

Те успяха да си пробият път през обкръжаващата я тълпа. Блейс беше в стихията си, доволна от вниманието към нея и бъркотията

наоколо.

— Чаках те час и половина, но ти така и не се появи — оплакваше се умърлушено Кевин. Той носеше безупречна бяла копринена риза и идеално ушити черни панталони. Но в очите му се четеше пълна обреченост.

— Може да си ми дал грешен адрес — каза Блейс замислено. — Не можах да намеря къщата ти. — Тя държеше за ръката високо момче с руса коса до раменете и фигура на атлет, който тренира по четирипет часа на ден. — Както и да е, искаш ли да танцуваме?

Кевин погледна към русото момче, чието лице остана безизразно.

— Не обръщай внимание на Серджо — рече Блейс. — Той просто ми правеше компания. Искаш ли да танцуваме или не?

Кевин погледна надолу.

— Ами, да. Разбира се, че искам...

В момента, в който Блейс се откъсна от Серджо, Теа се наведе леко напред към нея.

— Моля те, не прави публични представления — прошепна тя в ухото на братовчедка си. — Вече предизвика едно сбиване.

Блейс само я погледна развеселено и хвана Кевин под ръка. Повечето от момчетата я последваха и докато тълпата се разотиваше, Теа видя Дани на една малка маса. Носеше блещукаща златна рокля и беше сама.

— Да отидем да седнем — предложи Ерик, преди Теа да успее да каже нещо. Тя го погледна с благодарност.

— Къде е Джон? — попита Теа, докато сядаха на масата.

Дани кимна към групичката момчета, която следваше Блейс.

— Всъщност нямам нищо против — каза тя спокойно, отпивайки от пунша си. — Тази вечер беше някак скучен, а освен това явно не си падам много по този вид танци.

Теа знаеше какво имаше предвид Дани. Танците по двойки на хората бяха различни от танците в кръг, които танцуваха вещиците. Там всичко беше в хармония с елементите на природата, всички танцуваха заедно, образувайки едно единно цяло.

Ерик отиде да си вземе пунш.

— Как върви с него? — попита Дани тихо, когато той се отдалечи. Тъмно кадифените ѝ очи се взираха с любопитство в тези на Теа.

— Засега всичко е наред — каза Теа уклончиво. После погледна към дансинга. — Виждам, че Вив и Селена са тук.

— Да. Мисля, че Вивиан вече успя да напълни шишенцето си. Убоде Тайрън с карфицата на корсажа си.

— Колко находчиво — каза Теа. Вивиан носеше черна рокля, която правеше косата ѝ да изглежда като пламък. Селена пък беше облечена в тъмнолилаво, благодарение което русата ѝ коса изпъкваше особено ефектно. Изглежда, и двете си прекарваха страхотно.

Дани се прозя.

— Смятам скоро да си тръгвам — поде тя и изведнъж гласът ѝ секна.

Настъпи някаква суматоха в другия край на залата пред главния вход. Хората започнаха да се скупчат. Първоначално Теа си помисли, че е станало някакво ново сбиване заради Блейс, но после видя как една олюляваща се фигура се появи под светлините на дансинга.

— Искам да знам — чу се неравен глас, който се издигна над музиката. — Искам да знаам!

Бендът спря да свири. Хората се обърнаха, стреснати от нещо в тембъра на гласа. Беше неестествен, а интонацията му някак странна дори за пиан човек. Онзи, който беше извикал тези думи, очевидно беше дълбоко разстроен.

Теа се изправи.

— Искам да знаам! — повтори фигурата едновременно отчаяно и гневно. После се обърна и Теа усети ледени тръпки по гърба си.

Непознатият носеше детска пластмасова маска на футболист, от онези с ластик. Беше подходяща за празника на Хелюин, но за училищно парти беше нелепа.

„О, Илития“, каза си Теа.

— Можеш ли да ми кажеш? — обърна се фигурата към невисоко момиче с черен тоалет на волани. То се отдръпна назад, протягайки ръка към партньора си.

Господин Адкинс, учителят по физика, се завтече към мястото на инцидента. Никой от другите дежурни учители не беше наоколо. „Навярно се опитват да се справят с провокираните от Блейс сбивания между момчетата“, помисли си Теа.

— Добре, достатъчно — каза господин Адкинс, сякаш се обръщаше към някакъв недисциплиниран клас. — Нека се успокоим...

Момчето с маската извади нещо от джоба си. То проблесна като дъга под разноцветните светлини на дансинга, отразявайки ги като в огледало.

— Това е бръснач — прошепна Дани хрипливо. — О, всемогъща Изиде, откъде го е взел?

Нещо в оръжието — може би това, че беше толкова необикновено и старомодно — го правеше по-стряскащо и от нож. На Теа ѝ мина през ум колко опасно можеше да бъде дори едно обикновено бръснарско ножче.

Господин Адкинс отстъпваше назад, с разперени ръце, сякаш се опитваше да предпази учениците зад него. В очите му имаше уплаха.

„Трябва да спра това“, помисли си Теа. Проблемът беше, че нямаше представа как. Ако имаше срещу себе си животно, можеше да се опита да контролира съзнанието му, но човешкият ум ѝ беше неподвластен.

Въпреки това, стараяйки се да не привлича внимание, тя тръгна бавно напред. Направи кръг около тълпата, движейки се успоредно с маскираното момче, което вече задаваше друг въпрос.

— Виждали ли сте я? — питаше то, крачейки бавно, а хората продължаваха да отстъпват назад. Вивиан и Селена се отдръпнаха настрана с кавалерите си. Бръсначът проблясваше.

Теа погледна към другия край на дансинга, където стояха Блейс и Кевин.

Нито Бък, нито Дуейн бяха наблизко, за да я защитят, ако беше нужно. Но тя не изглеждаше уплашена. Блейс винаги се беше отличава с невероятната си смелост. Сега тя стоеше с едната ръка на кръста и Теа виждаше, че братовчедка ѝ много добре знае кой се приближава към нея.

Сетне Теа забеляза в суматоката още нещо. Ерик, който се връщаше с две чаши пунш от другата страна на дансинга. Пристъпваше бавно към маскираното момче, също като нея.

Опита се да срещне погледа му, но хората се бяха скупчили много нагъсто.

— Виждали ли сте я? — попита момчето, обръщайки се към една двойка точно пред Блейс. — Искам да знам...

Двойката се раздели, люшвайки се настрана като кегли за боулинг, и зад нея се откри Блейс — висока и елегантна в черния си

костюм, със светлини, блещукащи в черната ѝ коса.

— Тук съм, Ранди — каза тя. — Какво искаш да знаеш?

Ранди Марик се спря задъхан. Дишането му звучеше приглушено от съприкосновението на дъха му с пластмасовата маска. В залата беше настъпило зловещо мълчание.

Теа пристъпваше тихо. Ерик правеше същото от другата страна. Веднага щом я забеляза, той поклати глава и тя прочете по устните му, че ѝ казва да стои настрана.

Да, а ти междувременно ще се справиш с него, въоръжен с две чаши с пуни в ръцете.

— Ти стой настрана — прошепна му тя почти беззвучно.

Ръката на Ранди трепереше, карайки бръснача да проблясва. Дишаше тежко.

— Какво има Ранди? — попита Блейс. Токчето на едната от обувките ѝ потропваше нетърпеливо.

— Чувствам се зле — почти проплака Ранди. Изведнъж се създаде впечатлението, че главата му не е добре свързана с шията му. — Липсваш ми.

Гласът му накара Теа да настръхне. Звучеше като човек с ръста на осемнайсетгодишен и ума на четиригодишно дете.

— Плача през цялото време — каза Ранди.

С лявата си ръка той махна маската от лицето си. Кевин се отдръпна. Теа почувства да я залива вълна на ужас.

Ранди плачеше кръв. Кървави струи се стичаха от двете му очи, смесени с обикновени сълзи.

„Заклинание?“ — запита се Теа. Не, по-скоро се беше порязал сам. Направил беше два сърповидни разреза под очите си и кръвта се стичаше оттам.

Останалата част от лицето му също бе ужасяваща. Беше ужасно блед и по страните му беше набола брада. Очите му гледаха диво. Косата му, която винаги бе имала червеникаворус копринен оттенък, сега беше полепнала по лицето му като слама.

— И пропътува целия път от Ню Хампшир, за да ми кажеш това? — попипа Блейс, завъртайки очи.

Ранди издиша въздуха в гърдите си, изхлипвайки.

Това сякаш направи Кевин по-смел.

— Виж, човече, не те познавам, но те съветвам да стоиш настрана от нея — каза той. — По-добре се прибери вкъщи и се стегни малко.

Това беше грешка. Дивите очи над окървавените страни се вторачиха в Кевин.

— Кой си ти? — попита Ранди глухо и направи крачка напред. — Кой... си... ти?

— Кевин, отдръпни се — каза Теа бързо.

Но беше твърде късно. Ръката с бръснача описа мълниеносна дъга и от лицето на Кевин бликна кръв.

[1] Понятията старица и майка в Нощния свят са почетни титли на могъщи вещици от Вътрешния кръг — Бел.прев. ↑

6

Кевин изкрещя, притискайки с ръка бузата си.

— Поряза ме! Той ме поряза! — Между пръстите му течеше кръв.

Ранди отново вдигна острието.

Теа достигна съзнанието му. Или по-скоро влетя в него. Направи го съвършено инстинктивно. Бе уплашена до смърт и мислеше единствено за това, че Ранди можеше да убие Кевин, а може би и Блейс.

Почувства болка, скръб и ярост, сякаш пред нея беше див звяр, мятащ се в тясна клетка. Успя да задържи ума му само за миг, но този миг беше достатъчен Ерик да плисне двете чаши с пунш в лицето на Ранди. Той изкрещя и се обърна към Ерик.

Теа почувства истински ужас. Ранди замахна с бръснача, но Ерик беше бърз. Той отскочи назад и мина зад гърба на Ранди, който се обърна и отново замахна. Ставащото приличаше на страховит танц, при който двамата се въртяха в смъртоносен кръг, отново и отново.

Теа беше вече скована от ужас, който се усилваше с всяко следващо завъртане. Ерик все още успяваше да избегне проблясващото острие. В този момент погледът ѝ беше привлечен от някакво неочаквано раздвижване на дансинга, предизвикано от господин Адкинс и още двама учители. Те се приближиха предпазливо към Ранди, настъпи суматоха и когато всичко свърши, Ранди беше на земята, притиснат под телата им.

Отвън се чуха полицейски сирени. Ерик се отдръпна от камарата тела на пода. Задъхан, той погледна към Теа. Тя кимна в знак, че е добре и затвори очи.

Почувства се отпаднала и безсилна. Сега щяха да отведат Ранди и тя не можеше да му помогне по никакъв начин. Животът му изглеждаше разрушен.

В този момент я обзе срам, че е вещица.

— Добре — каза господин Адкинс. — А сега всички да излезем оттук. Партито свърши. — Той погледна към Блейс, която се беше навела над Кевин и притискаше салфетка до бузата му. — Вие двамата може да останете — добави учителят, слагайки ръка на рамото на Блейс. — Добре ли си?

Блейс го погледна страдалчески с големите си сиви очи.

— Мисля, че да — каза тя смело.

Господин Адкинс преглътна, а ръката му стисна леко рамото на Блейс. Теа го чу да промърморва нещо от рода на „Бедното момиче“.

„О, това е нелепо“, помисли си Теа. Но макар и да беше егоистично, въздъхна с облекчение. Поне този път Блейс не се беше забъркала в неприятности, нямаше да изключат нито едната от двете и баба им нямаше да бъде злепоставена пред Вътрешния кръг.

Всъщност Блейс не беше особено разтревожена за Кевин, макар на лицето ѝ да беше изписано искрено съчувствие. Сякаш наистина я беше грижа.

Теа мина покрай протегнатата ръка на учителя.

— Добре ли си? — прошепна тя в ухото на Блейс, която я погледна загадъчно. Тогава Теа видя малкото шишенце, скрито в салфетката ѝ. Беше пълно с кръв.

— Ти... — Задъхана, Теа така и не можа да каже нищо повече.

Блейс направи гримаса, която вероятно означаваше: „Знам. Но възможността беше твърде добра, за да я изпусна.“

Теа отстъпи назад и се втурна към Ерик. Той обгърна рамото ѝ с ръка.

— Тя добре ли е?

— Нищо ѝ няма. Искам да се махна оттук.

Ерик я погледна. Беше раздърпан, рошав, а очите му тъмнееха.

— Да тръгваме — каза кратко той.

На излизане минаха покрай Вивиан и Селена. Теа не можеше да отрече, че изглеждаха шокирани и нещастни, но се съмняваше дали това щеше да продължи дълго.

Дани беше на паркинга с Джон Финкелщайн.

— Отивам си вкъщи — каза тя натъртено и хвърли нещо в един близък храст от скални рози.

Беше празното шишенце.

Теа почувства известно облекчение и докосна леко ръката на Дани.

— Благодаря.

Дани погледна назад към кафетерията.

— Чудя се какво ли искаше да узнае той? — промърмори тя.

И точно тогава, сякаш в отговор на нейния въпрос, се чу вик от осветения вход. Не звучеше като глас на човек, а като вой на агонизиращо животно.

— *Защооооо?*

Теа се обърна слепешката и почти се затича към джипа на Ерик.

Докато караше в мрака, Ерик каза тихо:

— Предполагам, че това е бившият ѝ приятел.

— Да, от миналия месец.

Ерик я погледна.

— Изглеждаше доста объркан, горкото момче.

Теа се замисли. Ерик добре беше обобщил нещата. Ранди действително беше като развалина и щеше да остане такъв завинаги. Бедният.

— Такава си е Блейс — рече Теа. Нямахше намерение да му се доверява, но думите така бяха заседнали в гърлото ѝ, че имаше чувството, че всеки момент ще избухне, ако не му каже какво ѝ е на сърцето. — Непрекъснато постъпва по този начин и аз просто не мога да я спра. Където и да сме, тя се хваща с някое момче, то се влюбва в нея и после тя го зарязва.

— Любов? Хм... — каза Ерик скептично.

Теа го погледна учудено. Той гледаше право напред, а дългите му ръце държаха здраво волана.

А аз пък те имах за толкова наивен. Но може би си даваш сметка за много повече неща, отколкото мога да предположа.

— Това е особена любов — поясни тя. — Сигурно знаеш, че в древна Гърция са боготворели богинята на любовта Афродита, която е била известна със своята жестокост. — Теа поклати глава. — Веднъж гледах една пиеса за една царица на име Федра, която Афродита накара да се влюби в доведения си син. Накрая всички умират, но Афродита просто се усмихва, защото е правела това, което правят всички богини. Тя е стихийна сила като торнадото, което помита домовете на хората, и огъня, който опожарява горите.

Теа замълча. Беше останала без дъх. Но донякъде се чувстваше по-добре и част от напрежението ѝ сякаш беше изчезнало.

— И ти смяташ, че Блейс е такава?

— Да. Нещо като природна сила, която не може да се справи сама със себе си. Но това сигурно ти звучи абсурдно?

— Всъщност не. — Ерик се усмихна тъжно. — Природата е жестока. Ястребите ловят зайци. Мъжките лъвовے убиват малките си. Светът е истинска джунгла.

— Но това не я оправдава. Може би боговете и животните да, но не и хората. — В този момент Теа замръзна на мястото си, осъзнавайки двойния смисъл на думата „хора“.

— Е, хората все пак не са чак толкова по-различни от животните — каза Ерик тихо.

Теа се отпусна на седалката си. Все още беше объркана и нещастна, но това, което я безпокоеше най-много, беше постоянната необходимост да споделя нещо с Ерик. Той я разбираше толкова добре... По-добре от всеки друг, когото бе срещала досега. И не само я разбираше, но и се тревожеше за нея.

— Знам от какво имаш нужда — каза изведнъж Ерик и на лицето му грейна усмивка. — Щях да ти предложа да се отбием в някой нощен бар в Хара, но сега ми хрумна нещо по-добро.

Теа погледна часовника си и видя, че е почти единайсет часът.

— И какво е то?

— Терапия с кутрета.

— Какво?

Ерик само се усмихна и зави на юг. Спряха пред скромна сива сграда с надпис: ВЕТЕРИНАРНА КЛИНИКА „СЪН СИТИ“.

— Ти работиш тук?

— Да. Можем да пуснем Пилар да си тръгне по-рано — каза Ерик, докато отключваше входната врата на сградата. — Хайде.

Хубаво момиче с кестенява коса до раменете вдигна глава от бюрото на рецепцията. Теа я позна. Пилар Осорио учеше в тяхното училище. Тиха и вероятно добра ученичка.

— Как бяха танците? — попита тя и на Теа ѝ се стори, че очите ѝ за кратко се спряха на Ерик, изпълнени с копнеж.

— Доста зле, ако трябва да съм честен. Стана сбиване и ние си тръгнахме — отвърна Ерик, без да споменава, че именно той е

прекратил боя.

— Колко жалко — каза Пилар със съчувствие, макар Теа да се усъмни в искреността ѝ.

— Как е нашият приятел?

— Добре е. Доста по-жизнен. По-късно може да го изведеш на разходка. — Пилар взе якето си, кимна вежливо на Теа и тръгна към вратата. — Ще се видим в понеделник.

Нямаше съмнение, че тя харесваше Ерик.

Когато вратата се затвори, Теа огледа мястото.

— Значи клиниката е затворена в момента.

— Да, но някой трябва да нощува тук, ако има животни, оставени за през нощта. — Той отново ѝ се усмихна. — Ела с мен.

Поведе я през един кабинет и сетне по коридор, в края на който беше кучешкото отделение. Теа се огледа с интерес. Никога преди не беше надниквала във вътрешността на истинска ветеринарна клиника.

Имаше няколко кучешки клетки. От дъното дойде нетърпеливо скимтене.

Ерик я погледна дяволито.

— Три, две, едно...

Той отвори една клетка. От нея изскочи малко лабрадорче, махайки трескаво с опашка. Беше с невероятно красив цвят, преливащ от тъмнорозово по гърба до почти бяло по крачетата и лапите.

— Здравей, Бъд — каза Ерик. — Здравей, приятел, добро момче... — Той погледна Теа тържествуващо. — Това е най-гальовното куче.

Теа се възхити от малката пъргава топка и разтвори ръце срещу кутрето.

— Ъ-ъ... роклята ти — поде Ерик, но кученцето вече беше скочило върху нея. Предните му лапи бяха на раменете ѝ и тя усещаше топлия му дъх в ухото си.

— Мисля, че съм влюбена — ахна Теа, заравяйки пръсти в сладостно пухкавата козина на кутрето.

Изпълни се с щастие. Не се наложи да полага усилия, за да проникне в съзнанието на кученцето, защото то просто излъчваше мислите си. И всички те бяха добронамерени и се отнасяха за онова, което се случваше в настоящия момент. За това колко прекрасно миришеше всичко и колко приятно беше да те почешат зад ухото.

Хубави, щастливи чувства... Наистина харесвам това глупаво кутре... Чудя се дори кой ли от нас доминира в този момент?

Палето леко я ухапа и Теа на игра също посегна да го ухапе.

— Грещиш! Аз съм лидерът на глутницата — уведоми го тя, хващайки го за челюстите.

Но имаше и нещо странно. Тя можеше да види света такъв, какъвто го виждаше то и вдясно нямаше нищо — само празнота.

— Има ли му нещо на очите?

— Забелязала си катаракта. Повечето хора не го виждат първоначално. Да, сляпо е с дясното око. Когато поотрасне, може да му се направи операция. — Ерик се подпря на стената усмихнат. — Наистина имаш подход към животните. Но се чудя защо си нямаш свои?

Въпросът му беше внимателен, ненатрапчив.

— Ами понякога и аз се сдобивам с такива — отвърна Теа нехайно. — Макар и само временно. Взимам ги и като ги излекувам, ги пускам обратно на свобода... или им намирам домове, ако искат да бъдат домашни любимци.

— Ти ги лекуваш?

Въпросът отново беше дискретен, но Теа малко се стресна. Защо не можеше да си държи устата затворена около това момче? Погледна го и видя, че я гледа сериозно и проникателно.

Теа си пое въздух.

— Храня ги, водя ги на ветеринар, ако имат нужда. И после чакам, докато се оправят.

Той кимна, но продължи да я гледа все така изучаващо.

— Мислила ли си някога да станеш ветеринарен лекар?

Теа се наведе и целуна кутретото.

— Всъщност не — промърмори тя, заровила лице в златистата му козина.

— Но ти имаш дарба. Виж, ако искаш, мога да ти дам някои материали за калифорнийския университет „Дейвис“. Те имат страхотни академични и следдипломни програми, може би най-добрите в страната. Трудно се влиза, но ти ще можеш да го направиш, сигурен съм.

— Аз обаче не съм толкова сигурна — смотолеви Теа, имайки предвид няколкото черни петна в биографията си и по-точно четирите

изключвания.

Но не това беше проблемът, разбира се. Вещиците не ставаха ветеринари. Просто призванието им беше друго.

Тя можеше да реши да се специализира в скъпоценни камъни, билки, ритуално облекло, магически напеви, заклинания, руни или амулети... хиляди неща, но все такива, които не се изучаваха в университета „Дейвис“.

— Трудно е за обяснение — каза Теа, която дълбоко в душата си беше изненадана, че иска да обясни нещо на човешко същество. — Просто семейството ми няма да одобри това. Те очакват от мен да се развия в друга насока.

Ерик понечи да каже нещо, но се спря.

В този момент кутрето кихна.

— Е, може би ще ми помогнеш в проучванията, които правя за моето кандидатстване — каза Ерик накрая. — Опитвам се да намеря някаква интересна тема за есето ми.

„А защо ми се струва, че хитруваш?“, помисли си Теа и каза на глас:

— Може би.

В този момент се чу звънец, далечен, но настоятелен. Бъд започна да лае.

— Но това е външният звънец — каза Ерик разтревожено. — Кой може да звъни по това време на нощта? — Изправи се и тръгна към входната врата. Теа го последна, галейки Бъд по главата, за да го успокои.

Ерик отвори вратата и отстъпи назад от изненада.

— Розамунд... какво правиш тук? Мама знае ли къде си?

Нещо подобно на малка вихрушка влетя в чакалнята. Беше дете, малко момиче с пясъчноруса коса, подаваща се под бейзболна шапка. Носеше навито на руло синьо одеяло, а изражението ѝ беше гневно.

— Мама каза, че Мадам Кюри не е болна, но това не е вярно. Обади се на доктор Джоан. — След това момичето тръгна към рецепцията и остави одеялото на бюрото, разбухвайки медицинските картончета за ваксинации и другите книжа.

— Хей, какво правиш? — възкликна Ерик, но детето не му обърна внимание и той погледна към Теа. — Ъ-ъ... това е сестра ми, Розамунд. И нямам представа как е стигнала дотук.

— С колелото и сега искам Мадам Кюри да бъде излекувана.

Бъд беше надигнал глава, опитвайки се да подуши синьото одеяло. Теа внимателно го остави на пода.

— Коя е Мадам Кюри?

— Морското й свинче — обясни Ерик, побутвайки одеялото. — Роз, доктор Джоан я няма. По работа е извън града.

Гневното изражение върху лицето на Розамунд не изчезна, но брадичката й започна да трепери.

— Добре, виж, ще взема Мадам Кюри и ще видя какво мога да направя. Но първо трябва да се обадим на мама и да я уверим, че си жива. — Той се пресегна към телефона.

— Ще върна Бъд в клетката — каза Теа. — Защото май си е наумил, че Мадам Кюри е вечерята му. — Тя го понесе обратно, като му обеща, че по-късно пак ще му отдели внимание.

Когато Теа се върна, Ерик беше надвесен над малко млечнокафяво морско свинче. Изглеждаше напрегнат.

— Ами, може би наистина й има нещо. Изглежда по-слаба и отпаднала от обикновено...

Изведнъж той рязко дръпна ръката си и извика.

— Е, не е чак толкова отпаднала — каза Ерик, гледайки окървавения си палец. Избърса кръвта с кърпичка и отново се надвеси над морското свинче.

— В лошо настроение е — обясни Розамунд. — И не се храни добре. Казах ти още вчера, че е болна.

— Не, не си — отвърна Ерик спокойно. — Казах ми, че й е омръзнало да живее в патриархат.

— Кое то си е самата истина. Но освен това е и болна. И затова трябва да направиш нещо.

— Виж, миличка, все още не знам какво да правя. Успокой се малко. — Ерик се наведе над животинчето, мърморейки си под нос. — Не кашля... значи не е стрептококова инфекция. Лимфните й възли са наред... но ставите й са отекли. Кое то е странно.

Докато го наблюдаваше, в зелените очи на Розамунд се четеше огромно доверие. Бяха досущ като тези на Ерик.

Теа протегна ръка и докосна нежно меката козина на морското свинче. Съзнанието й внимателно стигна до неговото.

Малкото животинче беше уплашено. Не му харесваше да бъде тук, искаше да е обратно в клетката си, на сигурно място. Не харесваше миризмата на клиниката, нито огромните чудати пръсти, които се спускаха към него от небето.

„У дома, в гнездото...“, мислеше си то. И след това Теа долови нещо странно. Беше по-скоро усещане, отколкото мисъл. Мадам Кюри си представяше как яде нещо... Нещо хрупкаво и остро на вкус...

— Има ли нещо, което много обича да яде? — попита Теа несигурно. — Нещо като зеле?

Ерик премигна и се изправи рязко, сякаш ударен от ток. Очите му се втренчиха в нейните.

— Това е! Ти си гениална!

— Защо, какво имаш предвид?

— Това, което каза. Тя е болна от скорбут. — Ерик излезе от приемната и се върна малко по-късно с дебела книга със ситен шрифт. — Да, ето тук е описано всичко. Загуба на апетит, отпадналост и подути ставни връзки... Всички симптоми са налице. — Той прелистваше трескаво страниците и после възкликна тържествуващо: — Трябва просто да й дадем зеленчуци или аскорбинова киселина, разтворена във вода.

„Не беше ли скорбутът болест, която се появява при моряците? — мислеше си Теа. — Когато са на дълги плавания и не разполагат с достатъчно пресни плодове и зеленчуци? А аскорбиновата киселина не беше ли просто... витамин С!“

— Да, всичко е ясно! — продължи Ерик. — Напоследък беше топло, а водата у нас е твърда. Все неща, които могат да изчерпат запасите от витамин С в организма ѝ. Но лесно ще я оправим. — Сетне Ерик погледна Теа и поклати учудено глава. — Уча се от години, освен че работя тук, а ти просто погледна животното и разбра какво му е. Как го направи?

— Тя попита Мадам Кюри какво ѝ е — отбеляза хладно Розамунд. Теа я погледна изпитателно. Цялото семейство на Ерик ли беше толкова наблюдателно?

— Ха-ха — каза Теа, но гласът ѝ изтъня.

— Аз те харесвам — каза Розамунд със същия безстрастен глас. — А сега откъде можем да намерим зеле?

— Отиди и виж в хладилника с ваксините — каза Ерик. — Ако там няма, можем да използваме витамини.

Розамунд припна към другата стая под умиления поглед на брат си.

— Тя е интересно дете — каза Теа.

— И освен това е почти гениална. А също така и най-малката войнствена феминистка на света. Даде под съд Момчешкия клуб на следотърсачите заради това, че отказват да я приемат. Оказа се, че съответният Момичешки клуб не ходи на походи, а вместо това се занимава с плетене на дантели.

Теа го погледна.

— А ти какво мислиш за това?

— Аз ли? Просто я карам до кантората на адвоката, когато мама няма възможност да го направи. Мисля, че ѝ помагам по този начин. И освен това тя е свършено права.

Теа гледаше Ерик, докато сгъваше синьото одеяло, чувайки в ума си глас, който също като водещ на телевизионно шоу описваше главния приз, който победителят в състезанието щеше да спечели:

„И така, вижте това момче. То е чувствително, но напрегнато. Смело. Много проникателно. Срамежливо, но със страхотно чувство за хумор. Умно, искрено и обича животните...“

Но е човек.

И какво от това?

Теа се чувстваше странно. Сякаш беше вдишала твърде много от корена на Йемона. Въздухът бе сладникав, тежък и някак си парещ, сякаш изпълнен с напрежение.

— Ерик...

Тя усети как докосва опакото на ръката му. Той изведнъж пусна одеялото и улови нейната. Без да я поглежда. Продължи да се взира в бюрото. Сетне въздъхна тежко.

— Ерик? Понякога имам чувството, че ако затворя очи, изведнъж ще изчезнеш.

„О, Илития — помисли си Теа. — О, Афродита. В страшна опасност съм.“

Беше едновременно ужасена и ликуваща. Чувстваше се неловко и в същото време някак си сигурна. Беше изплашена до смърт, но без

да се страхува от нищо. Онова, което искаше в момента, беше толкова просто. И ако и той изпитваше същото, всичко щеше да е наред.

— Вече дори не мога да си представя живота без теб, но се страхувам, че ще си отидеш — каза Ерик, все така втренчен в компютъра на бюрото. Сетне се обърна към Теа. — Ядосана ли си?

Теа поклати глава. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите. Когато срещна погледа му, като че ли се затвори електрическа верига. Сега те бяха свързани един с друг, сякаш самата Афродита ги беше притеглила в обятията си.

Всичко беше топло и прекрасно. По-хубаво беше от това да прегърнеш кутрето, защото Ерик можеше да отвърне на прегръдката ѝ.

Бузата ѝ бе опряна до тази на Ерик. Никога преди не беше изпитвала нещо по-възхитително. Страната му бе гладка и твърда — тук беше в безопасност, тук беше обичана. Можеше да остане така завинаги. Изпълни я спокойствие, подобно на струя от хладна вода. Бяха като птици, които се обгръщаха с крилата си.

„Лебедите остават с половинката си завинаги... а когато единият от двойката види другия, веднага го познава“ — мислеше си Теа. — „И точно това се случи с нас в пустинята. Ние се познахме, сякаш всеки от нас надникна в душата на другия. А веднъж щом го сториш, оставащ свързан завинаги.“

Да, и за това си има понятие в Нощния свят, нашепваше част от съзнанието ѝ, сякаш се опитваше да наруши спокойствието ѝ. Принципът на сродната душа. Нима искаш да кажеш, че твоето единствено и най-близко същество на света е човек?

Но Теа нямаше да се уплаши, не и сега. Чувстваше се откъсната едновременно и от Нощния, и от човешкия свят. Тя и Ерик създаваха своя собствена реалност, беше достатъчно просто да стои тук и да усеща диханието му, без да се притеснява за бъдещето...

Чу се скърцане на врата, в помещението полъхна студен вятър.

Теа се сепна и отвори очи. Сърцето ѝ подскочи и започна да бие лудешки.

Беше вратата, през която бе влязла Розамунд. Външната врата, която Ерик вероятно бе оставил отключена. И там стоеше Блейс.

— Търсих те навсякъде — каза Блейс. — Трябваше да се обадя на госпожа Рос, за да разбера, че си тук. Черната ѝ коса беше разрошена от вятъра и падаше свободно върху раменете ѝ. Беше махнала червената си вратовръзка и горните копчета на ризата ѝ бяха разкопчани. Страните ѝ бяха порозовели и в очите ѝ искреше тъмен блясък. Изглеждаше изключително красива и досущ като вещица.

Теа и Ерик се отделиха един от друг и Теа усети, че и двамата се смутиха.

— Ние просто... — поде Ерик. — Ъ-ъ... — Докато Блейс го съзерцаваше, той отново започна да разгъва синьото одеяло. — Искаш ли да разгледаш клиниката?

— Не се интересувам от животни, освен ако не са на шишчета — отвърна Блейс и огледа стаята с ръка на кръста.

Очевидно беше в прекрасно настроение.

Дланите на Теа започнаха да влажнеят. Не беше сигурна какво точно си е помислила Блейс, когато ги завари, но от нея все пак се очакваше да спечели Ерик, нали?

Погледът ѝ случайно попадна на салфетката, с която Ерик бе избърсал кръвта от пръста си. Тя дискретно се пресегна и я смачка в ръката си.

— Значи си тръгна от танците — каза Теа на братовчедка си. — А къде е... — Всъщност кой беше кавалерът на Блейс тази вечер? Серджо? Кевин? Или някой друг?

— Нямаше танци — отвърна Блейс. — Отмениха ги. — После лицето ѝ се промени, тя премигна чаровно и се усмихна мило. — А ти коя си, скъпа?

Розамунд, която стоеше в коридора, отстъпи крачка назад, притискайки до гърдите си Мадам Кюри. Тя не каза нито дума, но враждебните ѝ зелени очи дори за момент не спряха да следят Блейс.

— Ъ-ъ... съжалявам — намеси се Ерик. — Това е сестра ми. Тя е... малко стеснителна.

— А, значи това е семейна черта — отбеляза Блейс. — Колко мило.

— Мисля, че е време да се прибираме — каза Теа. Искаше да говори с Ерик, но насаме, а не в присъствието на едно кисело хлапе и подозрителна вещица. Тя погледна към Ерик малко смутено и забеляза, че и той се чувства така. — Е, ще се видим в училище.

— Да. — Той изведнъж се усмихна. Знаеш ли, има още нещо, което исках да ти кажа. Ако все пак размислиш за Калифорнийския университет, можеш да посещаващ часовете по зоология. Ще ти бъдат от полза.

— Ще видим — отвърна Теа, усещайки погледа на Блейс.

— Извинявай, ако съм била груба — каза навън Блейс за известна изненада на Теа. — Но къде ли не те търсих, за да ти разкажа колко страхотно си прекарах. — Тя тръсна черната си коса с чаровна усмивка на лицето. — И колко е забавно да бъдеш кучка, когато искаш...

В отговор Теа само въздъхна и после изведнъж замръзна на мястото си.

— Блейс, колата!

Сребристосивото порше на Кевин изглеждаше така, все едно е било бомбардирано. Предната броня беше огъната навътре, вратата откъм пътническото място беше жестоко изкривена, а предното стъкло — пукнато.

— Имах малък проблем — обясни спокойно Блейс. — Но всичко вече е наред. Днес срещнах едно момче на име Люк Принс, което има мазерати. — Сетне тя погледна към Теа и добави: — Предполагам, че нямаш нищо против това, нали? Искам да кажа, да се отнасяме така към хората?

— Не, разбира се, че не. Просто не искам отново да бъда изключена.

— Не е незаконно да катастрофираш. Хайде, но ще трябва да влезеш в колата през шофьорската врата.

Тя караше без определена посока. Теа седеше мълчаливо, долавяйки изпитателните погледи, които нейната братовчедка й хвърляше от време на време.

— Е? — каза тихо Блейс накрая. — Успя ли да вземеш?

— Какво?

— Не ставай смешна.

Теа ѝ показа смачканата салфетка в ръката си.

— Не съм пълнила шишенцето. Това е нелепо. Но използвах изобретателността си и взех достатъчно.

— Хм. — Заострените нокти на Блейс с кървавочервен лак докоснаха леко салфетката. Стресната, Теа я дръпна и тя се скъса. В ръцете си държеше само крайче от нея.

— Хей...

— Какъв е проблемът? Просто искам да я съхраня — спокойно каза Блейс. — Е, а как стоят нещата при теб?

— Добре — отвърна Теа. Ръцете ѝ бяха влажни, но тя направи усилие гласът ѝ да звучи хладно. — Мисля, че вече е мой — добави Теа, опитвайки се да имитира високомерните и бездушни реплики на Блейс.

— О, наистина ли? — Бяха попаднали в крайното дясно платно и колата бавно пълзеше в задръстването. Под светлината на неоновите лампи Теа видя на устните на Блейс да трепва загадъчната полуусмивка. — А какво беше това за Калифорнийския университет?

— Нищо. Той смята да учи там и, разбира се, му се иска да бъде с него.

— Той вече мисли за вашето бъдеще. Ето на това му се казва бърза работа. Поздравления!

На Теа не ѝ хареса начина, по който го каза. Повече от всякога ѝ се искаше да защити Ерик, но не беше сигурна точно как. Всичко зависеше от това докъде се простираха подозренията на братовчедка ѝ.

— Знаеш ли — продължи Блейс, сякаш унесена в спомени, — момчетата са толкова забавни. Всички те на пръв поглед са различни, но в крайна сметка до един приличат на балони. И когато попаднат изцяло под твоя власт, сякаш се чува един звук подобен на пукване. Като на въздушен мехур.

Теа преглътна, взирайки се в големия златен лъв пред сградата на MGM грандхотел. Зелените му очи ѝ напомниха за тези на Ерик.

— Нима? Много интересно.

— О, да, наистина е така. А след това пукване те просто рухват вътрешно и, разбира се, стават съвършено безполезни. Като елен, който е твърде стар, за да се размножава. Край с тях!

— Добре казано.

— Знаеш ли, мисля, че Ерик е готов за това пукване. Той вече е влюбен в теб, това е очевидно. И мисля, че е време да чуем познатия звук.

Теа седеше неподвижно на седалката. Момиче вампир с рокля, върху която беше избродирана черна роза, мина покрай чакащите коли. Най-накрая Теа каза:

— Блейс...

— Какво, това проблем ли е за теб? Защо ми се струва, че си прекалено мека с него? Или може би прекалено много го харесваш?

— Блейс...

— Влюбена ли си в него?

Теа потръпна и въпросът като че ли увисна във въздуха. Най-накрая тя прошепна:

— Не говори глупости.

— А ти не се опитвай да ме заблудиш. И не забравяй с кого говориш. Познавам това глупаво изражение, което се изписва на лицето ти, когато се опитваш да проникнеш в съзнанието на някое животно. Видях как го прегръщаше.

Теа беше отчаяна. И вече не се страхуваше само от Блейс. Наказанието на Нощния свят спрямо онзи, който се влюбеше в човек, беше сурово. Смърт. И тя грозеше не само нея, но и Ерик. Оставаше ѝ един-единствен изход. Теа се обърна и погледна решително братовчедка си.

— Добре, Блейс, ти ме познаваш. Винаги сме били като сестри и знам, че макар понякога да се държиш странно с мен, ти все пак ме обичаш.

— Разбира се, че те обичам — каза Блейс нетърпеливо и Теа осъзна, че това бе част от проблема. Под сменящите се неонов светлини на един близък хотел тя видя, че очите на братовчедка ѝ са влажни. Блейс се боеше за нея и в същото време се презираше за това, че се страхува.

Теа хвана ръката ѝ.

— Тогава трябва да ме изслушаш — каза тя умолително. — Блейс, когато за пръв път срещнах Ерик, нещо се случи между нас. Не мога да го обясня... дори не мога да го опиша. Но имаше някаква връзка помежду ни. Знам, че ще прозвучи като лудост и знам, че няма да го одобриш... — Наложил се да спре, за да си поеме дъх. — Блейс,

какво би направила ти, ако изведнъж намериш своята сродна душа и се окаже, че това е някой, когото нямаш право да обичаш?

Блейс сякаш окаменя. За момент двете момичета седяха едно до друго неподвижно и после много, много бавно Блейс отдръпна ръката си от тази на Теа.

— Искаш да кажеш... че си открила... сродната си душа? — попита Блейс.

Влага напираше в очите на Теа. Никога преди не се беше чувствала толкова самотна.

— Мисля, че да — прошепна тя.

Блейс се обърна към предното стъкло. Лилава светлина се отрази в черните ѝ коси.

— Това е по-сериозно, отколкото предполагах.

Сълзите на Теа бликнаха.

— Но ти ще ми помогнеш, нали?

Блейс потропа няколко пъти с тънките се пръсти по волана.

— Разбира се, че ще ти помогна. Налага се. Ние сме като сестри и аз никога не бих те изоставила в беда.

Теа изпита такова облекчение, че ѝ се зави свят. И колкото и да беше странно, след това се разплака още по-неутешимо.

— Бях толкова уплашена... Откакто това се случи, непрекъснато се опитвам да измисля какво да правя. — Тя хлипаше... Блейс отново я гледаше и ѝ се усмихваше, а сивите ѝ очи проблясваха някак особено. — Блейс?

— Ще ти помогна — отвърна тя, все така усмихната. — Като го взема за себе си. А после ще го убия за това, че е изложил братовчедка ми на опасност.

За момент Теа сякаш се вкамени и после избухна.

— Никога! — отсече тя. — Чуваш ли ме, сестричке? Никога!

Блейс остана спокойна, докато караше.

— Знам, сега сигурно си мислиш, че това не е най-добрият изход, но един ден ще ми благодариш.

— Блейс, чуй ме. Ако му сториш нещо... ако го нараниш, всъщност ще нараниш мен.

— Ще го преживееш. — Под разноцветните светлини от булеварда Блейс изглеждаше като някоя древна богиня на съдбата. —

По-добре сега да те заболи малко, отколкото по-късно да бъдеш екзекутирана.

Теа се тресеше цялата от гняв. Как бе могла да допусне такава грешка! Ако беше продължила да разговаря с братовчедка си, помисли си тя по-късно, Блейс може би щеше да се вслуша в думите ѝ. Но беше толкова бясна и ужасена, че може само да каже:

— Не мисля, че можеш да го направиш. Не мисля, че би могла да ми го отнемеш, дори да опиташ.

Блейс се вторачи в нея, сякаш за момент не знаеше какво да каже. После отметна глава назад и се разсмя.

— Теа — каза тя, — аз мога да отнема всяко момче от когото и да било. По всяко време, навсякъде и по който си искам начин. И точно това възнамерявам да направя с Ерик.

— Не и този път. Ерик ме обича и не можеш да промениш това. Не можеш да ми го отнемеш.

На устните на Блейс траеше лека тайнствена усмивка. Но тя каза само две думи, преди да излезе от страничната лента и да поеме отново по тъмните улици:

— Само гледай.

Теа не спа добре тази нощ. Насън непрекъснато виждаше лицето на Ранди Марик и от време на време то се превръщаше в лицето на Ерик, окървавено и с празни очи.

Събуди се с проникването на първите слънчеви лъчи.

Стаята ѝ сякаш страдаше от раздвоение на личността. Едната половина беше красиво подредена и украсена в бледосиньо и пролетно зелено. Другата беше разхвърляна и боядисана в цвят, който събуждаше силни емоции, символ едновременно на страст и омраза. Червеното.

Обикновено Блейс спеше под червената си кадифена завивка на Ралф Лорън, но тази сутрин вече беше излязла. Лош знак. Тя ставаше рано само ако имаше определена причина.

Теа стана, облече се и слезе предпазливо на долния етаж.

Магазинът беше празен, като изключим Тобаяс, който стоеше унило на обичайното си място до касовия апарат. Той промърмори нещо, когато Теа го поздрави, прокарайки ръка през къдравата си

кафява коса. Вероятно ужасно му се искаше да е някъде навън през уикенда както всички останали деветнайсетгодишни момчета.

Теа се отправи към работилницата.

Блейс седеше на дългата маса със слушалки на ушите, тананикайки си нещо. Пред нея беше разтворен нещо като чертеж. Теа се приближи тихо.

Рисунката бе красива. Блейс беше истински гений в създаването на бижута, повечето от тях стъпващи на древни мотиви. Правеше огърлици от пчели, пеперуди, виещи се цветя, змии и скачащи делфини. От всяко нейно творение бликаше живот, радост и някаква... магия. В това се изразяваше истинският ѝ талант. Всеки от отделните елементи имаше конкретно предназначение. Камъните бяха подбирани така, че да увеличават взаимно силата си — рубин за желание, черен опал за опиянение, топаз за копнеж, гранат за възбуда. И венецът на цялата ѝ композиция беше астерията, пушечно сив сапфир във формата на звезда с шест лъча. Камъкът на Блейс, който беше точно като очите ѝ.

Блейс беше наредила елементите пред себе си. Но магията не беше само в камъните. Много от отделните детайли бяха снабдени с тайни ниши, в които можеха да се слагат магически билки, прахове и еликсири. Тя можеше буквално да напои камъните със своите вълшебства.

Дори дизайнът на накита можеше да съдържа магия. Всяка линия, всяка извивка, всяко цветно стръкче имаше определено значение. Самото му съзерцание можеше да има магическо въздействие.

Онова, върху което работеше Блейс, имаше смъртоносна сила.

Теа виждаше как украшението постепенно приема формата си. Блейс използваше стар восъчен метод, което означаваше, че изработва калъпите си от корав син восък, в който после отливаше златото, среброто или медта. Това, което създаваше, беше смайващо. Спиращо дъха. Сложен шедьовър, който щеше да има същия ефект като този на магическия пояс на Афродита — всяко момче, което го зърнеше, щеше да бъде омагьосано.

И на всичко отгоре тя имаше от кръвта на Ерик. Съществен елемент, с който можеше да насочи магията си специално към него.

Единственото хубаво нещо беше, че щеше да ѝ отнеме още няколко дни, за да довърши творението си. Но веднъж щом приключеше... Ерик щеше да бъде обречен.

Теа тихо се отдалечи, без да знае и без да се интересува дали Блейс я беше забелязала. Отправи се слепешката към стаята си.

Тя и Ерик бяха сродни души. Но в известен смисъл Блейс беше възплъщение на самата Афродита. Кой изобщо можеше да ѝ устои?

Какво да правя?

Тя също имаше малко от кръвта на Ерик в крайчеца на салфетката. Но не можеше да се мери с Блейс в сътворяването на любовни магии.

Значи трябва да измисля нещо друго. Нещо, което да я държи настрана от него. Да го пази...

Теа се изправи.

Не, не мога да го направя. Твърде опасно е. Призивните заклинания са твърде опасни. Дори и Вътрешният кръг трябваше да внимава, когато боравеше с тях.

Но баба има нужните материали. Знам го. Виждала съм кутията.

В същото време дори самият опит можеше да доведе до гибелта ѝ.

Теа усети да я обзема странно спокойствие. Самата мисъл за риска я караше да се чувства по-сигурна и прогонваше опасенията ѝ какво щеше да каже баба ѝ, ако научи. Освен това собствените ѝ страхове не бяха нищо в сравнение с тревогата ѝ за Ерик. И докато си мислеше за тези неща, тя успя да пропъди колебанията си, че онова, което кроеше, може би беше опасно или погрешно.

Тръгна надолу по стълбите почти като сомнамбул. Спокойна и някак откъсната от всичко наоколо.

— Тоби, къде е баба?

Той вдигна леко глава.

— Отиде да се види с Тиери Дескуедрес, нещо свързано със земите му. Каза ми да отида да я взема вечерта.

Тиери беше вампир и един от господарите на Нощния свят. Притежаваше много земи на североизток от Лае Вегас, но какво общо имаше баба с това?

Всъщност какво значение имаше. Важното беше, че нямаше да се върне до вечерта.

— Добре тогава, защо не излезеш да се позабавляваш? Аз ще наглеждам магазина.

Тобаяс я погледна смаяно със сините си очи и след това кръглото му лице цялото грейна.

— Наистина ли? Наистина ли ме пускаш? Направо ще те разцелувам! Да видим сега при кого ще отида... Може би при Киши... Или при Зоуи... Не, по-добре при Шийна...

Като всички магьосници Тобаяс се ползваше с огромна популярност сред момичетата вещици в града.

Продължавайки да си мърмори нещо под нос, той провери портфейла си, грабна ключовете на колата и тръгна към вратата, сякаш се опасяваше, че Теа всеки момент може да промени решението си.

— Ще се върна навреме, за да взема госпожа Хармън, обещавам — каза той забързано и излезе.

Веднага щом Тобаяс се отдалечи, Теа обърна табелката откъм страната, на която пишеше „Затворено“, заключи и тръгна на пръсти към лавиците зад щанда.

Желязното сандъче, което ѝ беше нужно, се намираше на един по-нисък рафт с вратички. Теа го вдигна с усилие — беше тежко и изглеждаше най-малко на петстотин години. Със стиснати зъби и поглед, прикован в мънистената завеса, която разделяше магазина от работилницата на баба ѝ, тя се заизкачва бавно по стълбите.

Наложи се още няколко пъти да слезе долу, за да вземе всичко, което ѝ трябваше. Мънистената завеса не помръдна нито веднъж.

Най-накрая отиде в спалнята на баба си. На пирон близо до леглото беше окачена тежка халка с няколко ключа на нея. Теа я взе. Върна се обратно в стаята си, затвори вратата и напъха една кърпа в процепа под нея, за да не може Блейс да усети дима.

Добре, а сега да отворим това нещо.

Седна с кръстосани крака на пода пред сандъка. Не беше трудно да открие правилния ключ — просто трябваше да избере най-стария и най-грапавия от връзката. Той влезе в ключалката без никакъв проблем и сандъкът се отвори.

Вътре имаше бронзова кутия, а в нея друга сребърна, в която пък беше поставена старинна книга с пожълтели шумолящи страници, малко зелено шишенце, чиято коркова тапа беше стегната с лента и

залята с восък, и около трийсет-четирийсет амулета. Теа взе един и го разгледа.

В него имаше кичур руса коса, вързан на възел и запечатан в топка от тъмночервеникава глина. Теа я докосна с благоговение. Глината беше направена от кал и кръв на вещица. Вероятно цял вещерски кръг беше работил седмици наред върху този амулет, обливайки го с кръв, напоявайки заклинания, смесвайки тайните съставки и закалявайки го с ритуалния огън.

„Сега аз докосвам една непозната вещица — каза си Теа. — Духовната същност на някой, който е умрял преди стотици години.“ Но повечето глинени талисмани бяха толкова стари и протрити, че Теа не можеше да открие никакъв символ върху тях.

Не се тревожи. Спри се на нечие описание в книгата и след това открий съответния амулет.

Тя разгърна внимателно страниците на книгата, опитвайки се да разчете ситния избледнял текст. Икс У Синал, Ани Бътър, Маркъс Клингелсмит... Не, тези имена звучаха твърде опасно. Може би Лучио Калиостро... Не, по-добре беше да си нямаш работа с алхимици. Деви Ратих, Омия Иношиши... Феб Гарнър, ето това вече звучеше подходящо.

Теа зачете нетърпеливо страницата за Феб. Нежно момиче от Англия, което бе живяло преди времената на Инквизицията и бе имало лични питомци. Туберкулозата беше покосила Феб още млада, но не и преди да се прочуе със способността си да прогонва злите духове от селото. Затова хората бяха плакали на гроба ѝ.

„Това е идеалният избор“, помисли си Теа.

После започна да рови из амулетите, търсейки върху парчетата глина символа, който беше отбелязан в книгата под името на Феб.

Ето го! Теа взе амулета в шепата си. Косата на Феб беше кестенява и много мека.

Добре, сега пригответи ритуалния огън.

Той трябваше да бъде накладен с дъб и ясен, двата вида дърво, които бяха използвани за изпичането на глината. Теа сложи сухите съчки в най-голямата бронзова купа на баба си и ги запали.

Сега добави стърготини от квасия, магарешки бодил и корен от мандрагора. Тези неща бяха необходими просто за събуждането на силите. Истинската магия обаче беше в едно малко шишенце,

направено от парче малахит. В него се съдържаше еликсирът, който служеше за призоваването, и Теа нямаше представа какви са съставките му.

Внимателно отчопли восъка с ноктите си, докато установи, че тапата на шишенцето вече се върти свободно. После се спря за миг, ръцете ѝ потрепваха при всеки удар на сърцето ѝ.

До този момент беше правила непозволени неща, но всички те бяха простими. Сега обаче щеше да запали забранения огън и не можеше да се надява на прошка. Ако Старейшините разберяха какво е сторила...

Тя дръпна тапата.

8

Остра дразнеща миризма нахлу в ноздрите ѝ и очите ѝ се насълзиха. После поднесе шишенцето над огъня и леко го наклони.

Една капка, две капки, три капки...

Заиграха синкави пламъци.

Готово. Ритуалният огън беше единственият начин да призовеш дух от отвъдното, с изключение на това да се прехвърлиш отвъд воала и да си го доведеш сам оттам.

Теа взе амулета на Феб в двете си ръце, натроши глината и счупи печата. После, държейки счупения амулет над огъня, каза думите, които бе чувала да се произнасят в такива случаи:

— Да пребъде с мен силата на думите на Хеката.

Изведнъж откри, че заклинанието само идва в ума ѝ, готово да бъде изречено. После го чу, сякаш някой друг го произнасяше:

Отвъд воала на смъртта, аз те призовавам!
През мъглата на годините, аз те призовавам!
От празнотата на ефира, аз те призовавам!
През тясната пътека, аз те призовавам!
През сърцето на огъня, аз те призовавам!
Ела бързо, леко и без отлагане.

Теа усети тътен, сякаш подът беше разтърсен от земетресение. Над огъня затрептяха други пламъци. Студени призрачни езици, бледосини и виолетови на цвят, които се издигаха нагоре и докосваха кокалчетата ѝ.

Тя тъкмо щеше да пусне амулета в пламъците, когато изведнъж се чу трясък.

Вратата на стаята рязко се отвори и за втори път през последните дванайсет часа Теа с ужас видя Блейс.

— Всичко се тресе, какво правиш?

— Блейс, просто стой назад!

Блейс се вторачи в огъня и пристъпи напред с отворена уста.

— Какво правиш?

— Почти приключих...

— Ти си луда! — Блейс посегна да грабне амулета от ръцете на Теа и когато не успя, се хвърли към сребристата кутия.

— Не я докосвай! — Теа хвана кутията в другия край и започна боричкане. В един момент Теа почувства огън да опарва ръцете ѝ.

— Пусни я — изкрещя Блейс, опитвайки се да изтръгне кутията от братовчедка си. — Предупреждавам те...

Ръцете на Теа бяха влажни. Сребърната кутия се изплъзна рязко от ръцете ѝ и в следващия момент амулетите в нея се разпръснаха навсякъде. Кичури от сива, черна и червена коса се разлетяха на всички страни. Повечето се посипаха на земята, но един от тях падна право в ритуалния огън.

Чу се припукване, когато печатът се счупи.

Теа замръзна на мястото си, а после бръкна в огъня в опит да извади амулета, но глината вече се беше нагорещила до бяло. За момент ѝ се стори, че видя някакъв символ, очертан в сините пламъци, и сетне от огъня избухна нещо ярко, подобно на светкавица. То я отпрати към леглото на Блейс, а самата Блейс към стената.

Светкавицата придоби формата на огнен стълб, от чийто горен край сякаш изскочи нещо.

Теа не толкова го видя, колкото го усети. Нещо подобно на привидение се понесе из стаята като порив на северен вятър, разпилявайки книги и дрехи. А щом стигна до прозореца, се спря за момент, сякаш събирайки сили и след това мина през стъклото, като че ли то изобщо не съществуваше.

Духът беше пуснат на свобода.

— О, Велика майко на живота — прошепна Блейс. Тя се взираше в прозореца с огромните си блестящи очи. И беше уплашена. Блейс беше уплашена!

Едва тогава Теа разбра колко сериозни бяха нещата.

— Какво направихме? — прошепна тя.

— Какво сме направили! Въпросът е ти какво направи — процеди Блейс, очевидно идвайки вече на себе си. — Какво беше това?

Теа махна с ръка към разпилените амулети.

— А ти как мислиш? Вещица!

— Но коя?

— Откъде да знам? — почти извика Теа, чийто гняв взе надмощие над страха ѝ. — Аз лично се канех да призова тази — каза тя, вземайки от пода амулета със счупения печат и кестения кичур коса на Феб Гарнър. — И нямам никаква представа кой излетя през прозореца, което никога нямаше да се случи, ако ти не беше дръпнала кутията.

— Не се опитвай да прехвърлиш вината върху мен. Ти си тази, която прави забранени заклинания. Ти си тази, която призовава предците ни. И каквото и да се случи с онова нещо — Блейс посочи към прозореца, — ти ще бъдеш отговорна за всичко. — Сетне се изправи и отметна косите си. — Така става, когато се опитваш да насъскваш духовете срещу мен! — Тя се обърна и се отправи важно към вратата.

— Не съм се опитвала да насъсквам духовете срещу теб — извика Теа, но вратата вече беше затворена.

Гневът на Теа стихна. Вцепенена, тя погледна преобърнатата сребърна кутия, където временно беше сложила крайчеца от салфетката с кръвта на Ерик.

„Просто се опитвах да му намеря защитник — мислеше си тя. — Някой, който щеше да му помогне да избегне магиите ти и щеше да разбере, че той е мислещо същество, макар и човек.“

Теа огледа унило стаята. След това, чувствайки се по-стара от баба си, се изправи с усилие и започна механично да разчиства бъркотията.

Докато изсипваше пепелта от съда, видя някаква утайка, полепнала по дъното. Не можеше нито да я измие, нито да я остърже с нож.

През цялото време, докато подреждаше, умът ѝ работеше на бесни обороти.

Кой излетя от огъня? Нямаше как да разбере. Методът на изключването нямаше да помогне, като се имаха предвид многото амулети с изтрити надписи. Какво щеше да прави сега? Нямаше отговор и на този въпрос.

Ако разкажеше на някого какво се е случило — било то и на баба си, — той щеше да поиска да разбере защо се е опитала да призове

мъртвите. А ако узнаеше, това щеше да означава смърт за нея и за Ерик.

На здрачаване Теа видя една лимузина да спира на уличката зад къщата и се спусна разтревожена по стълбите.

Двама вампири с безизразно учтиви изражения на лицата помогнаха на баба й да слезе от колата. Слуги на Тиери.

— Бабо, какво се е случило?

— Нищо не се е случило. Просто не се чувствах много добре и излязох да се поразходя, това е всичко. — Тя удари единия от вампирите с бастуна си. — Мога и сама да се оправя, синко!

— Мадам — каза вампирът, който вероятно беше три или четири пъти по-стар от баба й. Сетне той се обърна към Теа и добави: — На баба ти й прилоша и известно време се чувстваше доста зле, докато беше навън.

— А този мой чирак, този глупав безделник, така и не се появи — каза ядосано баба й, докато вървеше към задната врата.

Теа кимна на вампирите за довиждане.

— Бабо, Тобаяс не е виновен. Аз го пуснах да си върви. — Стомахът й се сви от притеснение. — Наистина ли не си добре?

— Ще изкарам още няколко години — отвърна баба й, изкачвайки с усилие стълбите. — Вампирите просто не разбират какво означава да си стар.

— А защо беше при Тиери?

Баба й се спря и се закашля.

— Не е твоя работа, но отидох да уредя някои неща с Тиери. Той е съгласен Вътрешният кръг да използва земите му по време на празника Саун.

На горния етаж Теа направи билков чай в малката кухня и когато баба й беше вече в леглото с чашата, тя събра смелост да попита:

— Бабо, когато старейшините призовават духове на празника, как ги връщат обратно?

— Защо ти е да знаеш това? — попита баба й рязко, но когато не последва отговор, продължи: — Има определени заклинания, които се използват за призоваване и не ме питай какви са те. После пък трябва да кажеш заклинанието на обратно, за да върнеш призования. Вещицата, която е призовала духа, е тази, която трябва да го върне.

„Значи трябва аз да го направя“, помисли си Теа.

— И това ли е всичко? — добави тя на глас.

— О, разбира се, че не. Това е дълъг процес, който включва запалването на огъня, разпръскването на билките и така нататък. Но ако всичко бъде направено правилно, можеш да издърпаш духа между побитите камъни и след това да го върнеш обратно откъдето е дошъл. — Баба й продължи да говори, но Теа се бе замислила над нещо, което бе чувала и по-рано.

— Да издърпаш духа между побитите камъни...? — промълви тя.

— Да, говоря за камъните, които обграждат духовете. Нали разбираш, ако тях ги нямаше, духовете просто щяха да си излитат навън, когато си поискат. — Баба й направи изразителен жест с ръка. — И после никой вече не би могъл да ги открие. Точно затова днес бях при Тиери — добави тя, отпивайки шумно от чая си. — Нуждаем се от място, където пясъчниците образуват естествен кръг... И, разбира се, аз трябва да организирам всичко... — След това баба й продължи да си мънка нещо под нос.

На Теа й прималя.

— Предполагам, че трябва да си физически близо до тях, за да ги върнеш обратно?

— Разбира се. Трябва да си непосредствено до тях, за да успееш. И не си мисли, че не знам защо питаш.

Дъхът на Теа спря.

— Сигурно замисляте нещо за празника Саун и вероятно идеята е на Блейс. Вие двете сте като Мая и Елвиза. Но трябва да забравите за това, защото тези магии не са за вас. — Баба й се закашля и сетне продължи: — Не разбирам защо бързате да станете опитни вещици, преди да сте се порадовали на това, че сте момичета. Би трябвало да се възползвате от младостта си, докато все още я имате...

Теа я остави да си мърмори.

Тя не беше направила нещо подобно на кръг, преди да призове духа. Не знаеше, че е нужно.

Ами сега... Как щеше да се доближи достатъчно, за да върне духа обратно?

„Е, просто ще му се наложи да остане в нашия свят“, каза си тя смело. Това не беше хубаво... но той едва ли беше единственият дух,

който се носеше някъде там. И може би, когато му омръзнеше да броди, просто щеше да се върне обратно.

Но тъй или иначе, беше обезсърчена и изпълнена с чувство за вина. А освен това се притесняваше и за състоянието на баба си.

Блейс не се прибра в стаята. Тя остана до работи над огърлицата си до късно през нощта.

В понеделник всички говореха за Ранди Марик и проваленото тържество. Момичетата бяха ядосани заради случилото се и бесни на Блейс. Момчетата пък бяха ядосани и бесни на Ранди.

— Добре ли си? — обърна се Дани към Теа след часа по история. — Изглеждаш ми малко бледа.

Теа се усмихна измъчено.

— Бях доста заета през уикенда.

— Наистина? Прави ли нещо с Ерик? — Начинът, по който беше зададен въпросът, разтревожи Теа. Лицето на Дани сега изглеждаше по-мило и загрижено от всякога... Но Теа не можеше да има доверие дори и на нея. Тя беше вещица — част от Нощния свят, а те мразеха хората.

Но в този момент Теа изгуби самообладание. Беше толкова изнервена, че думите сами изскочиха от устата ѝ.

— Какво имаш предвид? Може би се интересуваш дали съм разбила колата му? Или дали съм го превърнала в жаба?

Дани я погледна смаяно с големите си кадифени очи.

Теа се обърна и бързо се отдалечи.

„Глупачка, глупачка — повтаряше си тя. — Това беше толкова глупаво от твоя страна. Може би вече не е нужно да се преструваш пред Блейс за чувствата си към Ерик, но останалите вещици не трябва да заподозрат абсолютно нищо.“

Тя се насочи слепешката към шкафчето на Ерик, без да обръща внимание на хората, които минаваха покрай нея.

Тук съм само от седмица. Как може всичко в живота ми да стане толкова ужасно? Във война съм с Блейс, направих забранена магия, не се осмелявам да говоря с баба си и наруших закона на Нощния свят.

— Теа! Търсих те.

Беше гласът на Ерик. Той излъчваше радост и енергия, което изобщо не можеше да се каже за Теа. Тя се обърна, за да види зелените му очи с танцуващи сиви пръски и удивителната му усмивка, която я притегляше и сякаш променяше целия свят около нея.

Може би все пак всичко щеше да се нареди.

— Вчера ти звънях, но всеки път се свързвах с телефонния секретар.

Теа дори не беше погледнала телефона.

— Извинявай, бях много заета.

Ерик изглеждаше толкова мил, че тя се замисли какво от случилото се през вчерашния ден би могла все пак да сподели с него.

— Баба ми се разболя.

Той изведнъж стана сериозен.

— Но това е ужасно.

— Да — каза Теа и зарови в раницата си, търсейки малката билкова възглавничка, която бе сложила там по-рано сутринта. После се поколеба.

— Ерик... можем ли да отидем някъде, където да поговорим насаме? Само за няколко минути? Искам да ти дам нещо.

Той премигна и склочи вежди.

— С удоволствие. Знам едно подходящо място. Да вървим. — Той я поведе през двора към голяма сграда, която стоеше малко встрани от училищния комплекс. Изглеждаше занемарена и запусната, а боята на двойната ѝ врата беше олюпена. На стената имаше плакат, на който с оранжеви и черни букви пишеше: „Не пропускайте неповторимото парти по случай Хелоуин“.

— Какво е това? — попита Теа.

Ерик, който тъкмо отваряше вратата, сложи пръст на устните си. Сетне надникна вътре и ѝ кимна да влезе.

— Това е старият спортен салон. Трябваше да го превърнат в училищен център, но нямат достатъчно пари... Е, какво искаше да ми дадеш?

— Ами... — Теа замълча смутено. Напълно беше забравила за билковата възглавничка. — Ерик... — Тя се огледа, усещайки, че стомахът ѝ се свива. — Тук... Хелоуин ли ще се празнува?

— Да. И освен това тук понякога събират помощи. Мястото е малко странно, но миналата година усилията на организаторите се

увенчаха с успех.

На Теа ѝ мина през ум, че определението „малко странно“ беше твърде слабо за случая и не даваше добра представа за онова, което виждаше.

Половината зала беше празна: протрит паркет, счупено баскетболно табло и оголени тръби, които пълзяха по тавана. Другата половина обаче приличаше на нещо средно между средновековна тъмница и казино. Теа закричи бавно натам, чувайки как стъпките ѝ отекват в помещението.

Дървени павилиони с различни размери бяха украсени с черна и оранжева разтегателна хартия и изкуствени паяжини. Теа започна да чете надписите:

— „Предсказване на бъдещето“... „Удави вещицата“... „Смъртоносна рулетка“... „Събаряне на отрязани глави“...

— Всъщност се събарят ябълки — обясни Ерик, засрамен. — И не става въпрос за истински хазарт. Използват се само жетони, така наречените гоблински пари, които после можеш да размениш срещу специални награди.

Теа не можеше да откъсне очи от атракционите. Погледът ѝ се спря на Колелото за мъчения по средата, на което бе разпъната кукла, облечена като вещица. Това беше така нареченият „Кървав Блекджек“. Малко по-нататък бяха Дяволските стрелички — игра, при която се ползваше като мишена коркова вещица.

Имаше фигури на картонени и хартиени вещици навсякъде, като някои от тях бяха провесени от тръбите на тавана. Други бяха закачени на стените на павилионите. Те бяха дебели и кльощави, побелели и прошарени, кривогледи и с брадавици, смешни и страшни. Но имаше едно нещо, което обединяваше всички — бяха грозни!

Ето какво мислят за нас хората. Всички хора...

— Теа? Добре ли си?

— Не, не съм добре. — Тя се извърна и направи широк жест с ръка. — Само погледни всички тези неща! Нима ти изглеждат смешни? Наистина ли намиращ нещо празнично в това? — Почти без да осъзнава какво прави, тя го завъртя с лице към Желязната девица, дървено копие на средновековния уред за мъчения с гумени шипове. — Доколкото разбирам, хората плащат, за да влязат в това нещо? Нима не знаят, че този уред действително е бил използван в миналото? Че в

него са били заключвани истински хора и когато вратата се е затваряла, остриетата са се забивали в тях. В ръцете им, в коремите им и в очите им... — Теа не може да продължи.

Ерик изглеждаше точно толкова стъписан, колкото и Дани преди това. Никога не я беше виждал в такова състояние.

— Теа... виж, съжалявам... Никога не съм си и помислял...

— Ами това? — Теа посочи Колелото на мъченията. — Знаеш ли как всъщност са слагали вещиците на него? Чупели са всичките кости в тялото им, за да могат да пхнат ръцете и краката им в спиците като спагети. После са запирали колелото с прът и са ги оставяли да умрат там...

На лицето на Ерик се изписа ужас.

— Господи, Теа...

— И тези рисунки... Вещиците, които са били измъчвани, не са имали зелена кожа и зли очи. Не са били чудовища и не са имали нищо общо с дявола. Били са хора.

Ерик посегна да я прегърне, но тя се изтръгна от ръцете му, втренчвайки се в една изключително грозна вещица на стената.

— Смяташ ли, че това място е подходящо за парти? Че всичко това е забавно? И че вещиците изглеждат така? — Тя махна ядосано с ръка, почти в истерия. — Е...?

В ума ѝ изникна картина: Дани, Блейс и всички останали вещици бяха отляво. Ерик, учениците и всички човешки същества бяха отдясно. Два вида, които се презираха и ненавиждаха един друг, а тя самата бе някъде по средата.

Ерик я хвана за раменете.

— Не, не смятам, че това е правилно. Теа, моля те, изслушай ме.

Той почти я разтърси, но тя видя, че в ъгълчетата на очите му имаше сълзи.

— Чувствам се ужасно. Никога не съм взимал тези неща насериозно, за което съжалявам. Сега обаче разбирам колко отблъскващо е всичко това и изпитвам истински срам. Освен това изобщо не трябваше да те водя тук. Всеки друг, но не и теб...

Теа, която тъкмо бе започнала да се успокоява, се стъписа.

— Защо не и мен?

Той се подвоуми за момент, после срещна погледа ѝ и заговори тихо:

— Заради магазина на баба ти. Имам предвид, знам, че това са само билки и амулети. Но също така знам, че в миналото е имало хора, които биха я сочели с пръст и биха я наричали вещица.

Теа отново се отпусна. Нормално беше хората да мислят баба й за вещица, ако под „вещица“ се разбираше някой, който говори на растенията и си прави сам балсама за коса. Освен това не можеше да не вярва на Ерик, особено докато се взираше в честните му зелени очи. Но пред нея се откри възможност и тя се възползва.

— Да, и сигурно биха ме изгорили на клада заради това, че съм ти дала този подарък — каза тя, подавайки му възглавничката. — А ти навярно ще се уплашиш и ще ме заподозреш в магьосничество, ако ти дам това и те помоля да го носиш винаги със себе си... Сигурно би си помислил, че ти правя някаква магия...

— Няма да си помисля нищо такова — отвърна той решително, взимайки малката зелена възглавничка. Тя ухаеше на свежи борови иглички, които бяха и основната й съставка. Теа бе добавила няколко защитни билки и кристала на Ищар — златен берил във формата на звезда, върху който беше гравирано името на вавилонската богиня-майка. Това беше най-доброто, което можеше да му предложи като защитно средство срещу магиите на Блейс. — Просто ще го целуна, ще го сложа в джоба си и никога няма да се разделям с него — продължи Ерик, след което действително целуна възглавничката. — М-мм, ухае хубаво.

Теа не можа да сдържи усмивката си. И после намери смелост да каже:

— Всъщност предназначението ѝ е да ти напомня за мен.

— Винаги ще я нося в джоба си — каза той сериозно.

„Е, всичко мина добре“, помисли си Теа.

— Знаеш ли, сигурно можем да направим нещо, за да променим това място — каза изведнъж Ерик и се огледа. — Училищното настоятелство не обича лошата слава. Какво ще кажеш да вземем един фотоапарат от клуба по журналистика, да направим няколко снимки и после да ги разпространим? Така хората ще разберат колко окаяно е положението тук и ще намерят необходимите пари за ремонт.

Теа погледна часовника си.

— Защо не? И без това вече изпуснах часа по френски.

Ерик се усмихна.

— Връщам се след минутка.

Докато го нямаше, Теа се замисли, съзерцавайки притихналата зала.

За малко не му казах истината, докато държах онази реч. А после си помислих, че може и сам да се досети за нея. Толкова ужасно ли би било това? Той и без това вече е в смъртна опасност, защото го обичам и няма значение дали знае или не. Но ако знаеше... какво ли щеше да каже тогава? Може би няма нищо против вещиците, но дали би искал приятелката му да е такава? Единственият начин да разбере е като му кажа.

Теа се облегна на една стълба и се загледа в мушамата, която лежеше на пода. Разбира се, от всичко това не би могло да произлезе нищо. Какво бъдеще биха могли да имат те двамата...?

Изведнъж погледът на Теа беше привлечен от нещо особено.

Под мушамата имаше обувка, а тя беше обута на нещо. Предположи, че е друго чучело, изобразяващо вещица... Но после се вгледа по-внимателно. И почувства как космите на ръцете ѝ настръхват.

На кой би му хрумнало да обува черни маратонки „Найк“ на манекен на вещица?

Това, което видя беше толкова неестествено, че за момент Теа не можа да повярва на очите си. Атмосферата тук, мракът, ехото в помещението, страховитите павилиони... Може би, ако извърнеше поглед и после пак погледнеше...

Не, черните маратонки все още си бяха там.

Трябва да изчакам... трябва да повикам някого. Може да е нещо ужасно. Това е в правомощията на хората, най-добре да изчакам Ерик.

Теа усети, че движенията ѝ са някак призрачни и забавени.

Тя хвана крайчеца на мушамата и леко я повдигна.

Появи се крак, обут в джинси, който не беше на манекен... И после, втора обувка.

Обзе я ужас. Странно, но той имаше мобилизиращ ефект върху нея. Първата ѝ мисъл бе, че това е човек и че той може да е ранен. Издигайки преграда между себе си и страха си, тя реши да направи каквото може.

Дръж се, добре ли си, нека погледна...

Отметна останалата част от мушамата, наложи се да я дръпне, за да я освободи. Видя крака, тяло и пръсти, впити в ръкава на една облечена в черно кукла вещица...

После видя главата и отстъпи назад, притиснала ръце към устата си. Хвърли само бърз поглед, но картината се запечата в ума ѝ.

Синкавосиво лице, чудовищно подпухнало и със страховито изпъкнали очи.

Краката на Теа се подкосиха.

И преди беше виждала мъртъвци. Беше присъствала на церемонии, на които тленните останки на вещици бяха връщани обратно към живот. Но всички те си бяха отишли от естествена смърт. Докато в този случай...

Жертвата като че ли беше момче. Имаше къса коса и плосък гръден кош. Но лицето му беше неузнаваемо. Бе толкова деформирано,

че дори не приличаше на човек...

Каква ужасна смърт! Дано духът му да е отлетял свободен, вместо да търси тук отмъщение. О, Секмет, богиньо с лъвска глава, Господарке на смъртта, Откривателко на здрачни пътища, която смълчава душите.

Обърканите й мисли бяха прекъснати от слънчева светлина, която проникна в залата. Ерик беше на вратата.

— Ето ме и мен! — извика той.

Теа се изправи. Краката й отново се разтрепериха. Тя отвори уста в опит да каже нещо, но успя само да прошепне:

— Ерик...

Той се завтече към нея.

— Какво има? Теа?

— Тук има мъртвец...

Очите му се разшириха и той погледна зад нея. Направи крачка напред, спря се и остана като вкаменен. След това се извърна и грабна Теа, сякаш за да я предпази от онова, което току-що беше видял.

— Не гледай... Не гледай натам — каза той задъхано. — О, Господи, какъв ужас!

— Знам. Аз вече го видях.

— Това е ужасно, ужасно...

Те се бяха вкопчили един в друг, защото това беше единственото спасение от кошмара, в който бяха попаднали.

— Мъртъв е! Момчето е мъртво — повтаряше Ерик. Това беше очевидно, но Теа разбираше нуждата му да запълва мълчанието с думи. — Няма какво да направим за него. О, Господи, Теа, мисля, че това е Кевин.

— Кевин? — На Теа й причерня пред очите. — Не е възможно...

— Виждал съм го да носи тази тениска преди. И косата му... Освен това той беше в комитета, който отговаряше за украсата на това място. Вероятно в онзи момент е намествал манекена в определено положение.

Пред Теа се разкри ужасна картина. Тъмна порезна линия върху подпухналото лице, като направена с бръснач. И меката черна коса... Да, може наистина да е Кевин. Което означаваше... Блейс!

— Хайде — каза Ерик тихо. — Трябва да съобщим в училище.

Вцепенена, Теа се остави да я поведе навън. Умът ѝ беше другаде.

Блейс. Знае ли тя... Възможно ли е тя да...

Не искаше дори и да си го помисля, но не можеше да го избие от ума си.

Възможно ли беше да е стигнала толкова далече? Не просто да пролее кръв, но и да отнеме живот?

Това беше забранено на вещиците. Но Хармънови бяха отчасти ламия, а вампирите понякога убиваха, за да се сдобият със сила. Възможно ли беше Блейс да е пропаднала толкова дълбоко в света на мрака?

След като отидоха в дирекцията, нещата се развиха бързо, макар на Теа да ѝ бе трудно да осъзнае точно какво се случва. Пред нея се мяркаха лица, задаваха ѝ въпроси. Секретарките, директорът, полицията... Беше благодарна на Ерик, който разказваше историята отново и отново.

Трябва да открия Блейс.

След известно време бяха отново в стария салон. Полицията обгради цялата сграда с жълта лента. Група ученици и учители гледаха от страни. Теа обходи тълпата с поглед, но не видя Блейс.

Около нея се чуваха гласове.

— Убитият май че е Кевин Имамура.

— Някои казват, че момчето от танците се е върнало за него.

— Ерик! Ерик, ти наистина ли го видя?

Тогава един глас се извиси над останалите.

— Госпожо Ченг, ами партито за Хелоуин? Ще отворят ли салона дотогава?

Директорката, която беше заобиколена от група полицаи, се обърна и заговори на скупчилите се ученици.

— Не знам какво ще стане със салона. Станала е голяма трагедия и предстои разследване. Налага се да изчакаме и да видим какво ще излезе от всичко това. Сега искам всички да се върнете обратно в час. Моля, преподавателите да придружат учениците до класните стаи.

— Не мога да се върна там — прошепна Теа. Тя и Ерик стояха на няколко крачки от оредяващата тълпа. Изглежда, всички бяха забравили за тях.

— Ще те заведа у вас — отвърна веднага Ерик.

— Не... Трябва да открия Блейс. Искам да я попитам нещо. — Тя се опита да подреди мислите си. — Ерик, може би трябваше да ти кажа това по-рано. Моля те, пази се.

— От кого?

— От Блейс.

Ерик я погледна изненадан.

— Теа... — Сетне извърна глава към стария салон. — Не е възможно да мислиш, че тя има нещо общо със случилото се.

— Не знам. Може да е накарала някой да го направи. Или да е го е тласнала сам да посегне на себе си. — Теа говореше тихо. Гледаше Ерик право в очите, опитвайки се да го накара да ѝ повярва. — Ерик, знам, че ти е трудно да го проумееш, но аз ти го казах и по-рано. Блейс е като Афродита. Тя се забавлява, рушейки. Особено когато се ядоса... а на теб ти е ядосана.

— Защо?

— Защото избра мен вместо нея... Защото те харесвам. Причините са много. Но няма значение. Мисълта ми е, че може да реши да те преследва. Може да се опита да... да те съблазни. И... — Теа се загледа в потрепващата жълта лента около стария салон. — Може да се опита да те нарани. Затова искам да ми обещаеш, че ще бъдеш предпазлив?

Ерик изглеждаше стъписан и объркан, но кимна бавно с глава.

— Обещавам.

— Тогава ще се видим по-късно. Имаме да поговорим и за някои други неща, но първо трябва да намеря Блейс.

Тя си проправи път през тълпата и остави Ерик сам, усещайки очите му върху гърба си.

Една махаща ръка привлече погледа ѝ. Беше Дани. Лицето ѝ изразяваше съчувствие и загриженост.

— Теа, добре ли си?

— Може да се каже — засмя се Теа и почти не позна собствения си глас. — Виждала ли си Блейс наоколо?

Малката нежна ръка на Дани легна върху нейната.

— Тя и Вивиан отидоха у тях... тоест у вас. Ако искаш, ще те придружа. Не бива да оставаш сама.

Теа стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти. Оценявам го. — Самият факт, че Дани не я мразеше, ѝ носеше утеха. — Дани... за това, което стана по-рано... имам предвид начина, по който се държах...

— Забрави. Не помня какво точно казах, но не съм искала да те засегна — добави тя спокойно. — Теа, наистина ли си добре? Сериозно? Защото не бих искала да те разстройвам допълнително...

— Какво се е случило? Дани?

— Баба ти е болна. Затова Блейс и Вивиан отидоха у вас. Майката на Вивиан ѝ е изпратила съобщение. Тя е лечителка, имам предвид майката на Вивиан. И доколкото разбрах, те смятат да закарат баба ти у тях.

Теа се притесни. Баба ѝ се беше преместила в Лае Вегас по съвсем други причини, за разлика от останалите обитатели на Нощния свят. Ламия и създадените вампири пристигаха тук заради многото хора, които се заселваха в града за кратко и които не липсваха на никого, когато някой от тях изчезнеше. Вещиците пък идваха заради силните вихрушки в пустините. Но баба им беше дошла тук заради топлия сух климат. Имаше проблеми с бъбреците още от малка. „Дано да не е нещо сериозно“, мислеше си Теа, докато Дани я караше към къщи. И през цялото време имаше чувството, че кожата ѝ е станала някак тънка и чуплива.

Когато отидоха в магазина, баба ѝ вече беше тръгнала с майката на Вивиан. Тобаяс и Вивиан бяха на долния етаж.

— Тя добре ли е? — попита Теа. — Нещо сериозно ли е?

— Не, не много — отвърна Тобаяс. — Просто днес продължи да се чувства замаяна. После получи пристъп на кашлица, който не можа да спре. Затова се обади на госпожа Моригън.

О, прекрасно, значи на баба ѝ пак щяха да ѝ напаяват. Точно както тя обичаше. Но вероятно е била много зле, за да се съгласи да се подложи на това.

— Може ли да ѝ се обадя?

— Аз не бих го направила — намеси се Вивиан. Зелените ѝ очи бяха мили, а гласът ѝ окуражителен. — Знам, че мама вече работи върху нея, а когато тя пее, това обикновено отнема цяла нощ. По-добре не ги прекъсвай. Но не се безпокой, Теа. Мама наистина е добра в това.

— Да, знам... Но друго ме тревожи. — Теа се огледа объркано, докато най-накрая срещна погледа на Вивиан. — Разбра ли за случилото се в училище?

— Не. — Вивиан изглеждаше учудена. — Какво се е случило?

Вместо да отговори, Теа попита:

— Къде е Блейс?

— Горе, събира си нещата. Днес ще пренощува у нас. Може и ти да дойдеш... Теа?

Теа вече тичаше нагоре по стълбите.

Влетя в стаята, която тя и Блейс дележа. Братовчедка ѝ беше отворила малко куфарче пред себе си.

Теа започна без заобикалки:

— Ти ли уби Кевин Имамура?

Блейс изпусна едно черно плюшено мече.

— Кого да съм убила? За какво говориш?

— Той е мъртъв!

— И ти реши, че аз съм го направила? Много благодаря, но не него искам да убия. — Блейс присви очи и Теа я побиха тръпки. Сетне братовчедка ѝ наклони леко глава. — Е, как е умрял?

— Бил е удушен. Някой го е убил.

Блейс само повдигна вежди и промърмори:

— Чудя се къде ли е Ранди? — Тя посегна към една блуза, зачуди се дали да я вземе и после я сложи в куфара. — Искаш ли да дойдеш с мен у Вивиан? Там ще се чувстваш по-добре, отколкото ако стоиш тук сама.

— Не знам. Трябва ли непрекъснато да те наблюдавам, за да съм сигурна, че Ерик няма да свърши като Кевин?

Блейс ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Когато си набележа някое момче, първо го спечелвам. Не приключвам с него, преди да е започнала веселата част.

Тя затръшна куфара си и го закопча.

Теа седна на леглото.

Въпреки острите ѝ думи сега Теа знаеше, че Блейс не беше убила Кевин. Изненадата ѝ беше очевидна.

Ами Ранди? Възможно беше това да е дело на неговите ръце, ако някак си беше успял да се измъкне от полицейския участък. Той имаше причини да ненавижда Кевин. Но...

В този момент в ума на Теа изникна друго обяснение, за което сякаш беше знаела още от самото начало.

Духът!

Тя стоя там дълго време, опитвайки се да подреди мислите си. Чувстваше се така, сякаш вървеше в гъста мъгла.

Баба я няма и понеже е болна, така или иначе, не трябва да я притеснявам. Блейс, разбира се, няма да ми помогне. Но все пак трябва да се доверя на някого...

Дани леко откряна вратата.

— Може ли да вляза? — попита тя.

Теа кимна и Дани седна на леглото на Блейс.

— Те тръгнаха. Казах на Тобаяс също да си върви, защото иска да се види с приятелката си. Мога да остана тук тази вечер, ако искаш?

Теа въздъхна уморено.

— Благодаря ти, Дани.

— Виж, Теа, не искам да ти се бъркам, но сигурна ли си, че си добре? Изглеждаш бледа като мъртвец... — Дани прехапа устни. — Извинявай, не трябваше да казвам това, но аз съм ти приятелка и ако има нещо, което мога да направя, бих искала да помогна.

Теа отново въздъхна и взе решение.

— Направих забранена магия.

Дани изглеждаше изненадана, но не и ужасена.

— Каква?

— Призовах духове.

Тъй като Дани нито изпищя, нито припадна, Теа ѝ разказа цялата история. Премълча само причината, поради която беше направила магията.

— И сега се страхувам — завърши тя. — Вчера пуснах нещо на свобода и днес Кевин е мъртъв. Блейс не го е убила. Смята, че Ранди може да е замесен, но... — Теа поклати глава.

— Но Теа, мисли логично. Защо този инцидент трябва да има нещо общо с магията? — Разумният глас на Дани звучеше успокояващо. — Какво от това, че си призовавала дух. Старейшините постоянно призовават предците ни, без да произтича нещо лошо от това. Просто се чувстваш виновна, защото знаеш, че не е трябвало да го правиш.

— Не, Дани. Не мога да го обясня, но онова нещо, което пуснах на свобода, не беше приятелски настроено. То блъсна двете ни с Блейс. Никога не съм виждала духовете да правят подобни неща.

— Е, добре... — Дани изглеждаше разколебана. — Но защо му е на някого от предците ни да убива човек?

— Не зная — Докато говореше, умът на Теа сякаш се избистри. — Но може би — заговори тя бавно — книгата ще отговори на въпросите ни.

Десет минути по-късно те стояха една до друга на леглото на Теа, сандъкът беше на пода, а книгата помежду им.

— Като начало си спомни как точно изглеждаше амулетът, който падна в огъня? — започна Дани с компетентен тон. — Например, ако косата е била побеляла, това може да означава...

— ... че вещицата е била стара — завърши фразата Теа. — Не, не беше нито побеляла, нито прошарена. А по-скоро тъмна, като махагон. — Тя затвори очи, опитвайки се да си спомни. — Всичко се случи толкова бързо... но мисля, че беше дълга. Успях да забележа, че кичурът беше сгънат на няколко пъти в глината.

— Значи, вероятно е била жена.

— Да — отвърна Теа, докато прелистваше страниците. — Почакай, виж какво пише тук...

— *Сюзан Бланшет* — прочете Дани с известно усилие. — *Родена през 1634 г. в Есгаванс, в деня, в който мирът между Франция и Испания бил отпразнуван е огньовете на открито. Екзекутирана през 1653 г. в Кралската тъмница във френския град Ронсе.*

— И чуй само обвиненията — каза Теа мрачно. — *Омагьосване на реколтата и добитъка на хората, причиняване на глад в страната и удушаване на бебета с дългата ѝ коса.*

— Удушаване на бебета... — въздъхна Дани.

— Тя отричала всичко и затова я изтезавали. Слушай: В началото, докато я разпъвали с дибата^[1], тя неспирно повтаряла, че не е вещица. Но когато мъченията продължили, си признала всичко.

— И след това измъчвали семейството ѝ — каза Дани, следвайки с пръст редовете. — О, Изида, виж какво пише тук. Тя е имала десетгодишен брат, който се казвал Клеман, и шестгодишна сестра на име Лусиен. И двамата били подложени на изтезания.

— След което ги изгорили — продължи Теа с треперещ глас. В стаята не беше студено, но тя имаше чувството, че цялата е скована в лед. — *Виж, в знак на милост на децата им е било обещано да ги удушат, преди да ги вържат на кладата, но понеже на екзекутора не му е било платено, ги изгорили живи* — Теа не можа да довърши.

— *пред очите на сестра им* — продължи Дани шепнешком. Тя също трепереше и се сгуши по-близо до Теа. — Как са могли да сторят това?

— Не знам — отвърна Теа унило. — Нищо чудно, че законите на Нощния свят се спазват толкова стриктно. Ето защо се налага да се крием. Виждаш какво може да се случи, когато хората разберат какви сме. — Теа преглътна.

Не искаше да мисли за законите на Нощния свят, които сама беше нарушила.

— И след това изгорили Сюзан Бланшет — прочете тя тихо с очи, приковани в книгата. — *Когато кладата била запалена, тя успяла да изкрещи, че ще се върне да си отмъсти.*

— И аз бих го направила — рече Дани. — Бих се върнала и бих ги избила. — Тя замълча и двете с Теа се погледаха.

— И може би точно това е направила — промълви Теа. — Само че не е могла да намери мъчителите си. Вместо това се е натъкнала на нещо, което е приличало на зала за мъчения. И там е бил Кевин, който в този момент може би се е забавлявал с някоя от куклите вещици. И с действията си по някакъв начин ѝ е напомнил за... — Теа кимна към книгата. — Както и да е, онова, което е видяла, я е накарало да изгуби контрол.

— И да го убие. Удушавайки го. Или с други думи, извършвайки нещо, в което е била обвинена. Теа? — Дани се намръщи и след това продължи: — Когато видя тялото на Кевин... имаше ли нещо около шията му?

Теа се взираше в жълтото перде на прозореца, опитвайки се да си спомни. Видя в ума си ужасното подпухнало лице... Езика, който се подаваше отвън... И тъмните синини по шията.

— Не — каза тя тихо. — Имаше белези, но онова, с което е бил удушен, го нямаше.

— Взела го е със себе си — отсече Дани, потръпвайки, след което сложи двете си ръце върху книгата. — А може би не. Виж, Теа, това може би наистина е страхотна история, но все пак тя си остава в сферата на предположенията.

Теа се взираше в пожълтялата страница под пръстите на Дани.

— Не мисля — каза тя тихо. — Виждаш ли този символ под името на Сюзан Бланшет? Аз го разпознах. Именно него зърнах за секунда върху амулета, който падна в огъня.

— Сигурна ли си?

Теа извърна поглед.

— Да. Това е тя, Дани. И вината е моя. Аз я пуснах на свобода... и сега тя убива. Заради мен загина човек.

И в момента, в който изрече това, Теа осъзна истината в цялата ѝ жестокост, сякаш думите ѝ бяха придали плът. Кевин беше мъртъв. Нямаше повече да ходи на училище, нямаше да има възможност да си поправи поршето. Никога повече нямаше да се усмихне на момиче. Беше изгубил всичко, каквото можеше да изгуби човек.

— Аз просто... просто се чувствам ужасно — промълви Теа. В гърлото ѝ се надигна пристъп на гадене. От очите ѝ бликнаха сълзи. Дани я прегърна, докато хлипаше. И когато накрая Теа се поуспокои, тя ѝ каза:

— Не си знаела. Не си искала да сториш нищо лошо. Просто си си играела и после всичко се е объркало. Не си го направила нарочно.

— Няма значение. — Теа избърса сълзите си с ръкав и се изправи. Болката в гърдите ѝ бе утихнала и на нейно място там беше останало нещо друго... Нещо топло и силно. Нуждата да действа. — Няма значение — повтори тя. — Аз все пак го сторих. И сега трябва да я върна обратно. — Втренчи се за момент в стената и сетне каза: — Имам идея.

[1] Приспособление за изтезаване чрез разпъване. — Бел.прев. ↑

— Баба каза, че единствено онзи, който е призовал духа, може да го върне обратно. Но за тази цел трябва да го виждаш или с други думи, да си близо до него. Едва тогава можеш да направиш магия, с която да го върнеш обратно.

— Добре — каза Дани, кимвайки. — Но...

— Почакай, ще стигна и до това. — Теа започна да крачи в малкото пространство между нейното легло и това на Блейс. Заговори бавно, подбирайки думите, а после все по-бързо и по-бързо. — Искам да кажа, че според мен това не се случва за първи път. Все някога, някъде трябва да е имало вещица, която е призовала дух и после го е изпуснала. И след това е трябвало да го открие и да го върне.

— Сигурна съм, че е така. Но какво от това?

— Така, ако можем да намерим някакви записки как го е направила, как е проследила духа, това ще ни бъде от полза.

На лицето на Дани се изписа оживление.

— Правилно! И дори не е задължително духът да е бил призован. Имам предвид, че някои духове просто отказват да преминат от другата страна след смъртта, нали така? Може би ще успеем да открием документ за това как някой от тях е бил изпратен отвъд воала.

— Или пък легенда. Или стихотворение. Нещо, което ще ни подсказе как да ги задържим близо до себе си, докато изричаме необходимото заклинание. — Теа замълча и се усмихна на Дани. — И ако баба има нещо в изобилие, то това са стари документи, легенди и стихотворения. В работилницата има стотици книги.

Дани скочи на крака, тъмните ѝ очи искряха.

— Ще се обадя на мама, че ще остана да преспя у вас. И след това ще намерим онова, което ни е нужно.

След като Дани се обади на майка си, Теа потърси Ерик, за да се увери, че е добре. Сега, когато знаеше, че на свобода беше пуснат опасен дух, тя се безпокоеше за него.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита той. — Искam да кажа, че се чувствам ужасно, задето те заведох на онова място. И... бих се радвал, ако можем да се видим, без да се случва нещо страшно.

На Теа ѝ се стори, че някой стисна силно сърцето ѝ.

— Аз също.

— Какво ще кажеш за утре? Ако си в настроение.

— Звучи добре. — Тя не се осмели да продължи разговора, докато Дани беше наоколо, защото се боеше, че няма да успее да скрие чувствата си. В никакъв случай не трябваше да се разпростират.

— Аз ще започна оттук — каза Дани, застанала пред една голяма библиотека. — Някои от книгите наистина изглеждат много стари.

Теа се зае с друга лавица. Имаше всякакви книги: с подвързии от кожа, плат, велур, а също и с меки корици. Някои бяха печатни, други ръкописни, а трети с илюстрации. Имаше и такива, написани на езици, които Теа не разбираше.

Първият рафт не съдържаше почти нищо интересно, с изключение на едно любопитно заклинание, озаглавено: *„Как да направим еликсир за погнуса, който действа почти като традиционния еликсир на отвращение и омраза, но е по-деликатен, по-траен и по-евтин от еликсира за ненавист, използван от кралските особи.“*

Хм...

Теа върна книгата на мястото ѝ и докато разглеждаше другата половина от лавицата, чу Дани да казва:

— Хей, открих родословното ти дърво.

Теа се завтече към нея.

— Да, баба го съхранява. Но то далеч не стига чак до Елвиза — каза тя през смях.

— Кой е този? — Дани сложи пръст върху едно от имената. — Хънтър Редфърн. Мислех, че Редфърн са известна вампирска фамилия.

— Той е ламия. Тоест истински вампир. Нали знаеш, за разлика от създадените вампири ламия могат да имат деца.

— Но какво прави вампир ламия във вашето родословно дърво?

— Той се е сродил с Мев Хармън още през седемнайсти век. Тогава тя е била водач на рода Хармън. На практика всички ние сме потомци на тяхната дъщеря Роузклиър.

— Направила го е с вампир? Направо ме побиват тръпки.

Теа се усмихна.

— Направила го е, за да прекрати враждата между двете фамилии. И сега всички ние от рода Хармън имаме малко вампирска кръв в себе си.

— Ще го имам предвид, ако започнеш да се взираш прекалено често в гърлото ми. — Дани проследи с пръст родословното дърво. — Изглежда, ти и Блейс сте последните момичета в рода Хармън.

— Да, така е. Последните Пазителки на огнището.

— Това е голяма отговорност.

Баба й често повтаряше почти същото и изведнъж темата за родословното дърво й стана неприятна.

— Добре... — рече Теа, — а сега да продължим с търсенето.

— Открих го! — каза тихо Дани няколко часа по-късно.

— Какво? — Теа седна до нея. Книгата върху коленете на Дани беше със зелена подвързия, върху която имаше полумесец с три звезди — символ на вещиците от Нощния свят.

— Това е книга с хумористични истории, но се предполага, че са истински. В тази се разказва за някой си Уолстан Хармън, живял през седемнайсти век. Той умрял, но не преминал в отвъдното. Просто бродел из града, правейки си шеги с хората. Явявал се нощем, държейки главата си под мишница и разни други такива неща. Никога обаче не оставал достатъчно дълго на едно място, за да успеят да го хванат.

— Е, как все пак са успели да го заловят?

Дани се усмихна тържествуващо.

— Така и не са успели. Примамили са го.

— Разбира се, колко съм глупава. Но как?

Тънкия пръст на Дани се плъзна надолу по страницата.

— Ами първо изчакали празника Саун, когато воалът между световите е най-тънък. След това Николас Хармън вдигнал голям пир, сложили трапеза с любимото блюдо на Уолстан — Дани се смръщи, — което било царевична баница с мечешко месо и тиква. Тук е добавена даже и рецептата... Уф!

— Няма значение. И какво е станало после? Успели ли са да подмамят духа?

— Изглежда, че да. Отрупали са масата със споменатото ястие и след това направили кръг около нея. Старият Уолстан не издържал на

изкушението да се порадва на любимото си лакомство, било то само с поглед, и когато се приближил, те го сграбчили...

— ... и бързо и удобно го изпратили по тясната пътека в ефирната празнота — прочете Теа над рамото на Дани. Историята звучеше достоверно, съдейки по това, че само някой, който си е имал работа с духове, можеше да знае тези думи.

— Сега знаем как да го направим — заяви Дани. — Ще изчакаме до Хелоуин и ще я примамим. Просто трябва да открием нещо, което харесва...

— Или нещо, което мрази — добави Теа. Те се спогледаха.

— Като онова, което е видяла в стария салон — прошепна Дани. — Нещо, което да ѝ напомни какво са ѝ сторили в миналото.

— Да, освен... — Теа замълча. Умът ѝ работеше трескаво, но тя не пожела да сподели мислите си с Дани. Освен ако хората вече не правеха нещо в тази посока... Хелоуин несъмнено щеше да привлече Сюзан. Ако полицията отвореше салона за партито, това щеше да е изключително силна примамка. Всички тези ужасяващи павилиони...

„Ако искам да я подмамня някъде другаде, ще трябва да измисля нещо още по-страшно, което да ѝ напомни в по-голяма степен за случилото се с нея. Ще ми трябва някой за стръв, когото тя ще поиска да убие. Някой, който ще ми съдейства... и ще се съгласи да... Не и Ерик!“

Мислите ѝ се накъсаха, когато осъзна накъде водеха. Откри, че ръцете ѝ са леденостудени, а сърцето ѝ бие бавно и тежко.

„Не! Не и Ерик, на каквато и да е цена. Дори да става дума за нечий друг живот.“

Теа прогони мисълта от ума си. Трябваше да има и друг начин и тя щеше да го открие. Имаше достатъчно време...

— Теа, чуваш ли ме? — Дани я гледаше притеснено.

— Просто се опитвах да измисля какво да правим. — Теа се застави да говори спокойно и да подреди мислите си. — Знаеш ли, все пак имаме време. Ако Сюзан продължава да държи под око стария салон, това може да ни бъде от полза. В същото време, докато салонът е затворен, хората няма да ходят там и тя няма да нарани никого.

— Надявам се — каза Дани. — Тоест, разбирам, че е разстроена, но никой не заслужава да умре по начина, по който умря Кевин. Било то и човек.

По-късно през нощта, докато Дани спеше спокойно в леглото на Блейс, Теа се взираше в слабата светлина над пердетата.

Мислеше си за Кевин, но и не само за него. От ума ѝ не излизаха думите на Дани и баба ѝ за отговорността, която лежеше на плещите ѝ.

Дори да върна Сюзан обратно, дори баба да се оправя, дори да успея да попреча на Блейс да убие Ерик... какво ще се случи с мен? Аз съм отцепила се вещица. И за мен и Ерик няма никакво бъдеще... освен ако не избягаме. Но това означава той да напусне семейството си завинаги и да бъдем вечно преследвани. А също така да се отрека от Нощния свят и от призванието си на Пазителка на огнището.

Една последна мисъл премина през ума ѝ, преди да се унесе.

Не е възможно тази история да свърши щастливо за всички.

На следващата сутрин Теа закъсня за училище и откри Блейс чак по време на обедната почивка, когато тя и Дани я видяха да седи в двора заедно с останалите вещици от Кръга на Мрака.

— Моля те, покажи ни го — каза Селена, докато Теа и Дани се приближаваха. — Само за малко, моля те.

— Добре, но първо искам да го изпробвам — каза Блейс самодоволно и отпи глътка от студения си чай, без дори да удостои Дани и Теа с поглед.

— Как е баба? — побърза да попита Теа, без да губи време за формалности.

Блейс се обърна.

— По-добре, но не и благодарение на теб. Защо не се обади сутринта?

— Успях се.

— Стояхме до късно тази нощ — намеси се Дани. — Вината не е нейна.

— Баба ти наистина е по-добре — каза Вивиан мило. — Сега има нужда единствено от почивка. Мама вероятно ще я задържи у нас известно време. Сънят, както знаеш, лекува.

Теа почувства известно облекчение. Ако баба ѝ се оправеше, поне щеше да има едно нещо по-малко, за което да се тревожи.

— Благодаря ти, Вив. Моля те, благодари и на майка си от мен.

Блейс повдигна вежди и изпуфтя многозначително.

— Първо да го изпробваме... — повтори Блейс, взирайки се в далечината.

Тя беше облечена в съвършено несвойствен за нея стил — бронзово копринено яке с висока яка, закопчана до брадичката ѝ. Теа изведнъж беше обзета от лошо предчувствие.

— Какво ще изпробваш? — попита Дани.

Блейс се усмихна загадъчно.

— Остани и ще видиш. — Тя огледа двора и добави звънко: — А ето я и идеалната мишена. Селена би ли го помолила да дойде тук?

Селена стана и бавно тръгна в указаната посока.

Теа го разпозна. Люк Прайс — онзи с червеното мазерати. Имаше вид на „лошото момче“ от холивудски филм — беше небрежно облечен, с модерна леко набола брада и електриковосини очи. Изглеждаше малко озадачен, докато следваше Селена към групата момичета.

— Как си Люк? — попита мило Блейс.

Люк сви рамене.

— Добре. Какво искаш? — Сините му очи се спряха високомерно върху Блейс. Очевидно беше свикнал момичетата да се захласват по него.

В отговор Блейс леко се засмя.

— Нищо, което не мога да имам — промърмори тя, но после, сякаш стресната от собствените си думи, побърза да добави: — Искам просто да поговоря с теб. И... може би ключовете на колата ти — завърши Блейс, накланяйки очарователно глава.

Люк прихна. Подпря се на бетонната стена зад себе си и с два пръста извади цигара от джоба на ризата си.

— Ти си луда — каза той леко объркан.

Дани се покашля, сякаш задавена от цигарения дим. Теа завъртя пластмасовото шише с вода в ръцете си.

Блейс направи гримаса.

— Махни тази гадост, цигарата ти воня ужасно — каза тя.

Люк издиша облак дим към нея.

— Ако имаш нещо да ми казваш, казвай. — Той изглежда неодобрително закопчаното ѝ догоре яке. — Ако не, по-добре не ми губи времето.

Блейс се усмихна.

Тя хвана ципа, който стигаше до шията ѝ.

— Искаш ли да познаеш какво има отдолу?

Люк огледа коприненото яке, спирайки погледа си най-вече върху извивката на гърдите ѝ.

— Може би е по-добре да ми покажеш сама.

— Искаш да ти покажа? Сигурен ли си?

Теа гледаше нагоре, играейки си с капачката на шишето с минерална вода.

Люк гледаше намръщено, издишвайки цигарения дим през тънките си устни. Електриковосините му очи бяха присвити.

— Ако това е някаква глупава шега...

Блейс започна да смъква бавно ципа на якето си...

Огърлицата опасваше шията ѝ като нашийник, откроявайки се върху бледата ѝ кожа и семплата черна блуза. Теа не се изненада от онова, което видя. Украшението беше изящно, прелестно, магическо. Разноцветни скъпоценни камъни следваха тайнствени извивки. Зелен гранат, топаз, авантюрин, цинобър, виолетов сапфир, африкански смарагд, аквамарин...

Огърлицата сякаш се движеше, линиите се меняха и се преливаха, притегляха те към центъра на тайната, увиваха се около теб като кичури от мека лъскава коса...

Теа се отдръпна рязко назад. Трябваше да затвори очи и да сложи ръка върху тях.

„Щом и върху мен има такъв ефект...“, помисли си тя.

Люк се вирише като хипнотизиран. Теа видя как лицето му се променя, докато огърлицата извършваше магията си. Сякаш лошото момче се беше превърнало в уязвимо дете. Челюстта му се отпусна, свитите му устни също. Мускулите около очите му потрепваха и той вече не изглеждаше толкова надменен, а по-скоро учуден и беззащитен. Електриковите му очи потъмняха и зениците му се разшириха. Дишаше учестено, сякаш не му достигаше въздух. Изглеждаше вцепенен, изпълнен с благоговение и копнеж...

Омагьосан!

Люк се беше променил. Сякаш цялото му тяло се беше смалило. Устните му бяха леко разтворени, а очите огромни и пълни със светлина. Като че ли всеки момент щеше да падне на колене и да започне да се моли на Блейс.

Тя стоеше като кралица, смолисточерната ѝ коса падаше свободно върху раменете, гърдите ѝ бавно се повдигаха, докато дишаше, а очите ѝ бяха като искрящи скъпоценни камъни.

— Махни тази отвратителна цигара — заповяда му тя.

Люк я хвърли и я стъпка, сякаш беше паяк. После погледна Блейс.

— Ти... ти си красива — той протегна ръка към нея.

— Почакай — каза Блейс. На лицето ѝ се изписа трагично замислено изражение. — Първо ще ти разкажа една тъжна история. Някога имах един малък кокер шпаньол, към който бях много привързана. Обичах да се разхождам с него привечер. — Теа хвърли кос поглед към братовчедка си. Никога не беше чувала такава откровена лъжа. И защо изобщо говореше за кучета? — Но го сгази камион с осемнайсет колела — промълви Блейс. — Оттогава съм толкова самотна... толкова много ми липсва. — Тя се вторачи в момчето. — Люк, ще бъдеш ли моето малко кученце? — Люк изглеждаше объркан. — Нали разбираш — продължи Блейс, — ако имах някой, който да ми напомня за него, щях да се чувствам много по-добре. Затова, би ли поносил това заради мен...

Тя държеше в ръката си синя кучешка каишка.

Сега Люк изглеждаше още по-объркан. Шията и бузите му пламнаха, а очите му се напълниха със сълзи.

— Заради мен? — примоли се Блейс, поклащайки каишката, която беше доста голяма за кокер шпаньол, както забеляза Теа. — Ще съм ти много благодарна.

В душата на Люк се водеше невероятна борба. Той дишаше хрипливо на пресекулки. Преглътна и един мускул на лицето му потрепна конвулсивно.

Сетне много бавно той се пресегна за каишката. Блейс я държеше ниско долу. Очите на Люк се сведоха към нея. После изведнъж коленичи сковано пред Блейс. Остана така с каменно лице, докато тя затягаше каишката около врата му.

Когато приключи, Блейс се изсмя, погледна победоносно останалите момичета и перна леко металната плочка на каишката.

— Добро момче — каза тя и го потупа по главата.

Лицето на Люк се озари от вълнение, което граничеше с възторг. Той се взираше в очите на Блейс.

— Обичам те — каза Люк ясно, все така коленичил.

Блейс сбръчка нос, пак се засмя и закопча коприненото си яке.

Промяната на лицето на Люк този път настъпи много по-бързо отпреди. За момент погледът му беше свършено празен и той се огледа недоумяващо, сякаш току-що се беше събудил в класната стая.

Пръстите му напипаха кучешката каишка. На лицето му се изписа гняв и ужас и после подскочи.

— Какво става? Какво правя?

Блейс го наблюдаваше с ведър поглед. Люк захвърли каишката на земята и я ритна. Макар да беше ядосан на Блейс, изглежда, не си спомняше последните няколко минути.

— Ще... ще ми кажеш ли какво искаш или не? — извика той. Горната му устна леко трепереше. — Защото няма да те чакам цял ден. — После, когато никой не каза нищо, той си тръгна навъсено. Приятелите му в другия край на двора се превиваха от смях.

— Опа... — каза Блейс. — Забравих за ключовете на колата. — Тя се обърна към другите момичета. — Но бих казала, че работи.

— Бих казала, че е малко страшно — прошепна Дани.

— А според мен е невероятно — промърмори Селена.

— Направо невероятно — добави Вивиан.

„А според мен това е краят на света — помисли си Теа. — А също и краят на Селена и Вивиан, които от този момент нататък щяха да бъдат верни съюзнички на Блейс. Вярно, те бяха шокирани от случилото се с Ранди и Кевин, но очевидно това не беше продължило за дълго.“

— Блейс — каза Теа сковано. — Ако се разхождаш с това из училище, може да настъпят размирици.

— Нямам никакво намерение да ходя с него из училище — отвърна Блейс. — В момента ме интересува само един човек. И тук... — тя докосна шията си — съм вложила кръвта му. Ако действа така при други хора, чудя се какъв ли ще бъде ефектът върху него?

Теа си пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои. Никога преди не се беше изправяла срещу Блейс в изкуството на магията. И никое момиче не се беше осмелявало да предяви права над момче, избрано от нея.

Но тя нямаше избор. Нито време за губене.

— Предполагам, че планираш да му устроиш засада — каза тя. — В момент, в който не съм наоколо.

Уловката ѝ успя. Блейс стоеше величествено с бронзовото си копrienено яке, с ръце в джобовете и коса, която падаше зад нея като водопад. На устните ѝ постепенно се изписа усмивка.

— Не е нужно да устройвам засада на когото и да било — каза тя със смразяваща самоувереност. — Всъщност... защо не си направим среща след училище? Само ние тримата. Ти, аз и Ерик. И нека побратата вещица победи.

— Не разбирам — каза Ерик жалостиво, докато Теа го теглеше към скамейките на бейзболното игрище.

— Просто се налага.

— Блейс иска да говори с мен насаме и ти искаш да го направя?

— Точно така. — До този момент Теа не знаеше, че гласът ѝ може да звучи едновременно ведро и мрачно. — Бях ти казала, че е възможно да се превърнеш в нейна мишена...

— И ме помоли да внимавам с нея. По най-недвусмислен начин.

— Знам. Просто... — Теа се опита да намери обяснение, което да не е лъжа, стискайки притеснено бутилката с минерална вода. Не беше нужно да го пита дали носи със себе си защитните билки, защото ясно долавяше уханието на боровите иглички. — Просто, мисля си, че ще е по-добре да уредим нещата — каза тя накрая. — По един или друг начин. Затова, ако поговориш с нея лице в лице... може би ще решиш какво искаш и ще приключим с това.

— Теа... — Ерик се спря и я задържа с ръка. Изглеждаше дълбоко объркан. — Теа... не знам за какво си мислиш, но не е нужно да говоря с Блейс, за да знам какво искам. — Той сложи нежно ръце на раменете ѝ. — И каквото и да каже тя, няма да има никакво значение.

Теа се вгледа в откритото му приятно лице и изразителните му очи. За него нещата бяха толкова прости.

— Тогава просто ѝ го кажи — отвърна тя, опитвайки се гласът ѝ да звучи ведро. — И целият проблем ще бъде решен.

Ерик поклати глава, но въпреки това покорно я последва и я остави да го води. Блейс стоеше, облежната на бетонната стена на заслона за играчите до бейзболното игрище. Когато стигнаха на десетина крачки от нея, Теа се спря и кимна на Ерик да продължи нататък.

Той се приближи към Блейс, която се изправи с грацията на змия, размотаваща кълбото си.

— Теа каза, че си искала да говориш с мен. — Гласът му беше учтив, но не и окуражителен. Той хвърли бърз поглед назад към Теа.

— Така е — потвърди Блейс звънко. Но за изненада на Теа погледна надолу, сякаш беше смутена от нещо. — Но... сега се чувствам толкова неловко. Предполагам, че не можеш да говориш с мен спокойно, докато приятелката ти ни гледа оттам.

— Ами... — Ерик отново погледна към Теа. — Няма проблем — добави той тихо. — Имам предвид, че е по-добре да говорим пред нея, отколкото зад гърба ѝ.

— Да, да, така е. — Блейс си пое дълбоко въздух, сякаш за да се успокои и след това вдигна глава, срещайки погледа на Ерик.

„Какво, за бога, прави тя? — недоумяваше Теа, наблюдавайки братовчедка си. — Какво означаваше тази сцена?“

— Ерик... не знам как да го кажа, но... ти не си ми безразличен. Знам как звучи това. Мислиш си, че и без това имам много поклонници и съдейки по държането ми, очевидно не ме е грижа за нито един от тях. И няма да те виня, ако просто се обърнеш и си тръгнеш, без дори да ме чуеш. — Блейс си играеше с ципа на якето, което отново бе закопчано догоре.

— Не, няма да си тръгна. Не бих ти причинил това — отвърна Ерик, чийто глас ставаше все по-благ.

— Благодаря ти. Толкова си мил... дори повече отколкото заслужавам.

Разсеяно, сякаш бе напълно непредвиден жест, Блейс хвана ципа си и го дръпна надолу.

Огърлицата се откри.

„Не гледай право в нея“, умоляваше го мислено Теа, виждайки как пясъчнорусата глава на Ерик изведнъж застива неподвижно.

— Знам, че ще ти прозвучи странно, но повечето от тези момчета изобщо не ме харесват. — Гласът на Блейс беше ту нежен, ту съблазнителен, ту уязвим. — Те просто ме искат. Гледат на мен повърхностно и дори не се опитват да надникнат по-дълбоко в душата ми. И това ме кара да се чувствам... много самотна понякога.

С периферното си зрение Теа виждаше златните слънца и луни, които потрепваха и се преливаха. До нея достигаше силният аромат на корена на Йемона и другите магически билки, чието благоухание не беше забелязала първоначално, защото цялото ѝ внимание беше погълнато от огърлицата. Освен това чувстваше някакъв лек резонанс във въздуха, почти недоловим за човешкото ухо. Това бяха пеещи кристали, разбира се. Блейс атакуваше всичките му сетива, оплитайки златна паяжина около него и всички нейни елементи бяха настроени така, че да въздействат върху кръвта на Ерик.

— Всъщност винаги съм искала да имам някой до себе си, който да държи на мен и наистина да ме опознае. И... още преди Теа да те хареса, си мислех, че ти може да си този някой. Ерик, моля те кажи ми... напълно невъзможно ли е това? Има ли поне малка надежда за мен? Ако отговорът ти е „не“, ще се примиря с това и завинаги ще изчезна от живота ти...

Ерик беше замръзнал в някаква странна поза. Дишането му беше станало по-учестено. Теа не искаше да вижда лицето му, знаеше как изглежда. Също като лицето на Люк. Пусто, празно и излъчващо преклонение към Блейс.

— Просто ми кажи — възкликна Блейс, вдигайки едната си ръка в патетичен жест. — Ако отговорът ти е не, ще си отида завинаги. Но... ако все пак означавам нещо за теб... ако поне малко държиш на мен... — Тя остана загледана в него със сияещите си очи, изпълнени с копнеж.

— Аз... — каза Ерик глухо и неуверено. — Аз... Блейс... — Но така и не можа да завърши фразата.

В което нямаше нищо учудващо. Той вече беше в плен на чара на Блейс.

Осъзнавайки истината, Теа спря да поклаща пластмасовата си бутилка. Еликсирът ѝ нямаше никакъв шанс пред магията на Блейс. Ерик вече беше в нейна власт.

И нямаше вина за това. Никой не беше в състояние да се противопостави на чародейното изкуство на Блейс. Магията и психологическата атака бяха така умело съчетани, че дори Теа повярва на част от историята на братовчедка си.

Но тя все пак трябваше да направи нещо. Нямаше да изостави Ерик без борба.

След едно последно рязко разклащане на бутилката, Теа махна палеца си от гърлото ѝ. Безцветната течност полетя нагоре и след това се посипа върху Ерик като дъжд. Гейзер на омразата.

Едно-единствено нещо се обърка. Веднага щом магическата течност падна върху Ерик, той се обърна, за да види откъде е дошла. И вместо да види Блейс, докато еликсирът се просмукваше в кожата му, той спря погледа си на Теа.

Тя се втрени отчаяно в тъмнозелените му очи със сиви пръски.

Двоен удар! Сега Ерик беше двойно омагьосан — веднъж да обича Блейс и втори път да ненавижда самата нея.

„О, Елития, свършено е...“

Теа реагира инстинктивно. Тя се пресегна към Ерик, сякаш за да спаси и него, и себе си.

Изпрати мисълта си като ръка, протегната от някой, който се олюлява на ръба на пропаст.

Ерик!

В следващия момент Теа почувства между нея и Ерик да пробягва нещо като вълна... Нещо топло, нежно и по-силно от магията на Блейс. Нещо като пречистена мълния. Въздухът между тях сякаш беше зареден с електричество и Теа усети върху кожата си някакво поле, като досег на кадифе. Сякаш беше попаднала в пресечната точка на космически енергии.

И сега всичко беше наред. Лицето на Ерик си беше нормално. Живо, будно и изпълнено с топлина към нея. Той не беше зомби, готово

да падне на колене пред Блейс.

„Теа!“, чу тя гласа му в ума си.

Нима всичко можеше да е толкова просто!

Теа и Ерик се гледаха един друг в трептящия въздух и вселената беше просто голям пеещ кристал.

„Ние сме едно!“

— Вик разкъса магическата тишината. Теа погледна в посоката, откъдето беше дошъл и видя, че Блейс беше изчезнала.

— Цяла съм вир-вода — изкрещя тя. — Луда ли си? Знаеш ли какво прави водата с коприната?

Теа отвори уста да каже нещо и след това я затвори отново. Чувстваше се замаяна от сладостното облекчение, което се разливаше в нея. Нямаше представа дали Блейс знаеше, че това не е било просто вода, но едно беше ясно — колкото и силна да беше магията ѝ, сега тя беше развалена. И Блейс го знаеше.

Тя дръпна рязко ципа си и гордо се отдалечи.

— Тя е луда — заяви Ерик.

— Ами... — поде Теа, все още замаяна. — Казах ти, че лесно изпада в пристъп на гняв. — Сетне хвана ръката на Ерик, много нежно, отчасти за да успокои себе си, и добави: — Да вървим.

— Благодаря ти, че ме плисна с онази вода — каза Ерик малко по-късно.

— Няма защо — отвърна тя.

Дори еликсирът да не беше проработил, той все пак беше успял да отвлече някак вниманието на Ерик и да разконцентрира Блейс. По-късно трябваше да се опита да разбере как точно бе развалена силната магия на Блейс.

— Ситуацията беше доста неловка — продължи Ерик. — Аз през цялото време търсех начин как да ѝ откажа учтиво, но така и не го намерих. И точно когато осъзнах, че ще трябва да нараня чувствата ѝ... ти ни намокри с вода.

Теа замръзна на мястото си и се втренчи в него изумена. Той беше напълно сериозен.

— Искам да кажа... знам, че така или иначе, нараних чувствата ѝ. Но... Теа, какво има?

Тя отново тръгна.

— Искаш да кажеш, че изобщо не желаяш да бъдеш с нея? Дори малко?

Той се спря.

— Как мога да искам да бъда с нея, когато искам да бъда с теб? Казах ти това още в самото начало.

„Може би причината е в това, че сме сродни души — мислеше си Теа. — Или защото е упорит. Но каквото и да е обяснението, по-добре никога да не го казвам на Блейс. Ако разбере, че магията ѝ не е имала никакъв ефект върху него, това ще бъде само още един повод да иска смъртта му.“

— Е, както и да е, сега вече всичко е наред — промърмори тя и в този момент действително си вярваше. Беше твърде щастлива, за да мисли за нещо лошо.

— Наистина ли? Значи най-накрая можем да излезем заедно?

В думите му имаше толкова нетърпение и копнеж, че Теа се засмя. Почувства се лека като перце, свободна и пълна с енергия.

— Да, можем да го направим още сега. Или можем да отидем у вас. Бих се радвала да видя отново сестра ти и Мадам Кюри.

Ерик се намръщи.

— Е, на Мадам Кюри това вероятно ще ѝ хареса. Но Роз изгуби делото си... Съдът отсъди, че Клубът на следотърсачите е частна организация, която може да приема, когато намери за добре, и сега на сестра ми целият свят ѝ е черен.

— Това е добра причина да я видим. Горкото дете.

Ерик я погледна учудено.

— Ти сериозно ли? Можеш да отидеш, където пожелаеш в Лас Вегас и въпреки това предпочиташ да дойдеш у нас?

— Защо не? — Теа не му призна, че за момиче като нея един човешки дом е много по-интересен, от което и да е място във Вегас.

Тя беше щастлива.

Ерик живееше в скромна сглобяема къща под сянката на няколко обикновени дървета вместо обичайните палми. Теа беше обзета от леко смущение, когато влязоха вътре.

— Мама още е на работа — каза Ерик и погледна часовника си. — А Роз би трябвало да е в стаята си до пет. Наказана е. Тази сутрин

суши куклите си в микровълновата.

— На микровълновата вероятно не ѝ се е отразило добре.

На вратата на Розамунд беше окачен надпис: Не Влизай. Стой Настрана, Имам Предвид Ерик. Феминизмът Е Радикална Концепция, Че Жените Са Хора.

Когато Ерик отвори вратата, една касичка във формата на прасенце полетя към него. Той се дръпна рязко назад, летящият предмет се удари в стената и колкото и да бе чудно, не се счупи.

— Роз...

— Мразя всички! И всички ме мразят! — Книга с твърди корици полетя стремително към Ерик и той затвори бързо вратата. Бам!

— Никой не те мрази — извика Ерик.

— Ами, аз ги мразя тогава! Махай се!

Бам! Бам! Последваха още няколко трясъка.

— Може би е по-добре да я оставим на мира — реши Ерик. — Понякога става малко раздразнителна. Искаш ли да видиш моите покои?

Стаята му беше приятна, забеляза Теа. Имаше много книги, някои от които миришеха на плесен.

— Купувам ги от антикварни книжарници.

„Сравнителна анатомия на гръбначните животни“, „Развитие и строеж на свинския ембрион“, „Червеното пони“^[1]. Повечето от изданията по един или друг начин бяха свързани с животните.

Имаше също и много купи. От състезания по бейзбол, баскетбол и тенис на корт.

— Тренирам ту бейзбол, ту тенис в различните години — обясни Ерик.

Спортната му екипировка беше разпиляна по целия под заедно с книги и няколко чифта мръсни чорапи.

Атмосферата не беше много по-различна от тази в стаята на млада вещица от Нощния свят.

На бюрото имаше фотография на мъж с пясъчноруса коса и зашеметяваща усмивка, също като тази на Ерик.

— Кой е този?

— Баща ми. Загина в самолетна катастрофа, когато Роз беше още малка. Беше пилот — каза Ерик простиичко, но очите му потъмняха.

— Моите родители също са умрели, когато съм била малка — промълви тихо Теа. — Най-тъжното е, че дори не си ги спомням.

Ерик отново погледна снимката.

— Знаеш ли, никога не се бях замислял за това, но се радвам, че си го спомням. Имах поне този шанс.

Те се спогледаха и се усмихнаха.

До леглото имаше аквариум, който издаваше приятен бълбукащ звук. Теа седна до него и се загледа в една синя риба с преливащи цветове, която се стрелкаше в различни посоки. Изключи нощната лампа, за да вижда по-добре осветения аквариум.

— Харесва ли ти?

— Всичко ми харесва — отвърна Теа и вдигна глава към него. — Всичко.

Ерик премигна смутено, погледна леглото, на което седеше Теа, и после приседна непохватно на бюрото. Подпря се нехайно на него и по пода се разпиляха листове и тетрадки.

— Опа!

Теа без малко не прихна.

— Това молбата ти за Калифорнийския университет ли е? — попита тя.

Той вдигна въодушевен глава.

— Да. Искаш ли да ѝ хвърлиш един поглед?

В първия момент Теа беше готова да каже „да“. Беше толкова щастлива, отворена за всичко, готова да опита всичко. Но миг по-късно промени решението си. Дали не отиваше вече прекалено далеч?

— Не. Не точно сега, благодаря ти.

— Както искаш — каза Ерик, оставяйки книгата на бюрото. — Нали знаеш, че все още можеш да се запишеш в курса по зоология. Господин Гаспаро е страхотен учител. И това, което учим, наистина ще ти допадне.

„Може би наистина бих могла да го направя — мислеше си Теа. — Какво лошо има в това?“

— И ако се интересуващ, д-р Селинджър се нуждае от допълнителна помощ. Заплащането не е голямо, но се трупа полезен опит.

И това също е възможност. А и няма да наруша нито един от законите на Нощта. Няма да използвам силите си, а просто ще бъда

близо до животните.

— Ще си помисля — каза Теа, долавяйки нотката на въодушевление в собствения си глас. Погледна Ерик, който седеше с лакти на коленете си, приведен леко напред, очакващ отговора ѝ с нетърпение. — И ти благодаря — добави тя тихо.

— За какво?

— За това... че ми желаеш доброто. Че държиш на мен... — Светлината от аквариума хвърляше потрепващи сини шарки върху стените и тавана и стаята приличаше на някакъв малък подводен свят. Отблясъците от него танцуваха по кожата на Теа.

Ерик се взираше настойчиво в нея. Сетне преглътна и затвори очи, промърморвайки:

— И представа си нямаш колко много държа на теб. — После я погледна.

Между тях отново беше възникнала онази необяснима връзка. Сякаш нещо ги притегляше един към друг. Усещането беше почти физическо, едновременно вълнуващо, но и плашещо.

Ерик се изправи бавно и затвори вратата. Седна до Теа. Двамата не откъсваха поглед един от друг.

И после всичко стана от само себе си. Пръстите им се сплетоха. Бяха толкова близо един до друг, че дъхът им се сливаше. Теа потрепери от електричеството, с което беше зареден въздухът.

Сякаш всичко беше обвито в златна мъгла.

Бам!

Тръсъкът дойде от съседната стая.

— Не му обръщай внимание. Сигурно е полтъргаист — промърмори Ерик. Устните му бяха само на сантиметър от нейните.

— Това е Розамунд — отвърна Теа шепнешком. — Тя е нещастна и не е честно спрямо нея. Трябва да се опитаме да ѝ помогнем.

Теа беше щастлива и искаше всички да се чувстват така.

Ерик изпъшка.

— Теа...

— Нека да я разведрия малко, ако мога. И после ще се върна пак.

Ерик затвори очи, отвори ги отново и запали лампата.

— Добре — каза той с кисела усмивка. — Аз пък трябва да полея цветята на мама, да нахраня зайците и да свърша някои други неща. Обади ми се, когато се почувства достатъчно развеселена. Ще чакам.

Теа почука и влезе леко приведена в стаята на Розамунд.

— Роз? Може ли да поговоря с теб за малко?

— Не ме наричай така. Искам да ме наричаш Фред.

— Ъ-ъ... защо пък Фред? — Теа седна предпазливо на ръба на леглото. Всъщност не на леглото, а на пружината, защото матракът беше на земята, изправен в ъгъла до стената. Стаята изглеждаше така, сякаш беше ударена едновременно от ураган и земетресение. И се усещаше силна миризма на морско свинче.

Зад матрака бавно се подаде част от пясъчноруса глава. Едно зелено око не изпускаше Теа от поглед.

— Защото... — отвърна Розамунд с треперещ глас, — аз вече не съм момиче. Нещата винаги са стояли по този начин за момичетата и винаги ще си останат такива. И не ми пробутвай разни глупости, че жените чували по-добре от мъжете, че се справяли по-добре в подводници и че имали по-добри двигателни умения, защото не ми пука. Отсега нататък ще бъда момче.

— Ти си умно дете — каза Теа, искрено учудена от интелекта на Розамунд и това колко много иска да я утеши. — Но трябва да изучаваш историята. Нещата невинаги са били такива. Имало е времена, когато жените и мъжете са били равни.

— Кога е било това? — попита Розамунд.

— Ами, в древен Крит например. Те всички са били деца на Илития, върховната богиня. И момчетата, и момичетата на този остров изпълнявали опасни акробатични номера върху гърбовете на дивни бикове. Само че... — Теа замълча за кратко, преди да продължи: — ... после дошли гърците и ги завладели.

— Аха...

— Освен това... — Теа се опита да се сети за друг пример от човешката история. — Жените имали високо положение и при древните келти... докато римляните не ги завладели. И...

Човешката история се оказваше доста еднообразна.

— Казах ти — тросна се Розамунд. — Винаги едно и също. А сега си върви.

— Е, добре... — Теа се поколеба.

Беше в плен на шеметното чувство, че светът е прекрасен. То я правеше прекалено самоуверена и я караше да си мисли, че законите

на Нощния свят са нещо незначително, което ако се наложи, може да бъде пренебрегнато.

„Недей — прошепна един глас в ума ѝ. — Не го прави или ще съжаляваш.“

Но Розамунд беше толкова нещастна. А и златната светлина все още я обграждаше, карайки я да се чувства защитена. Неуязвима.

— Виж — каза Теа. — Искам да ти разкажа една история, която винаги ме е карала да се чувствам по-добре, когато бях малка. Само че трябва да я запазиш в тайна.

В зелените очи на Розамунд се появи интерес.

— Истинска история?

— Ами, не знам дали е истинска. Но е хубава история и е за онези времена, когато жените са били водачи. В нея се разказва за едно момиче на име Елвиза.

[1] Роман от американския писател Джон Стайнбек (1902 — 1968). — Бел.прев. ↑

Теа се намести на пружината на леглото, макар това да не беше най-удобното място.

— И така. Това се случило във времената, когато все още имало магии. Елвиза можела да прави магии, както и повечето хора от нейното племе. Тя била дъщеря на Хеката — царицата на вещиците.

— Значи е била вещица? — Розамунд беше заинтригувана.

— Е, тогава не били известни с това име. Наричали ги Пазителки на огнището. Освен това Елвиза не изглеждала като вещиците на Хелоуин. Била красива, висока и с дълга руса коса.

— Също като теб?

— Хм — Теа се усмихна. — Не точно, но благодаря за комплимента. Елвиза била наистина красива, умна и също така силна. И когато Хеката умряла, заедно със сестра си Мая тя станала водачка на племето.

Сега цялата глава на Розамунд се беше подала над матрака. Слушаше с напрегнат, макар и скептичен интерес.

— А пък Мая... — Теа прехапа устни. — Е, тя също била красива и висока, но с дълга черна коса.

— Като момичето, което дойде във ветеринарната клиника след теб.

За момент Теа се стъписа. Беше забравила, че Розамунд е виждала Блейс.

— Е, да, донякъде... Но както и да е. Мая също била умна и силна, но не й харесвало това, че трябва да дели водачеството с Елвиза. Тя искала да управлява сама, но искала и още нещо. Да живее вечно.

— Звучи ми като добра идея — промърмори Розамунд.

— Да, няма нищо лошо в това да си безсмъртен, съгласна съм. Но зависи каква цена си готов да платиш за това. Разбираш ли ме?

— Не.

— Е, добре... — Теа се запъна. Всеки от Нощния свят веднага би се досетил за какво става дума, дори по някаква необяснима причина

да не беше чувал историята. Но хората, разбира се, бяха различни. — Виждаш ли, въпросът е в това какво е трябвало да направи. Обикновените магии не можали да й донесат безсмъртие. Тя опитала всичко, дори Елвиза й помагала. И най-накрая открили онова, което търсели, но тогава Елвиза отказала да участва.

— Защо?

— Защото било твърде ужасно. Не, не ме питай — добави Теа, виждайки, че интересът на Розамунд се покачва. — Няма да ти кажа. Тази част от историята не е за деца.

— Какви ги говориш? Ако не ми кажеш, аз само ще си представя още по-ужасни неща.

Теа въздъхна.

— Магията била свързана с бебета... И кръв. Но не това е идеята на тази история.

— Убивали са бебета?

— Само Мая го е правела. А Елвиза се опитала да я спре, но...

— Обзалагам се, даже е пиела кръвта им. — Теа замълча и се вгледа в Розамунд. Човешките деца бяха невежи, но не и глупави.

— Да. Пиела е кръвта им. Доволна ли си? — Розамунд се ухили, кимна и се намести удобно в очакване на продължението. — И така, Мая станала безсмъртна. Но тя едва по-късно разбрала истинската цена, която трябвало да плати за това. Щяла да живее вечно само ако всеки ден пие от кръвта на смъртни създания. В противен случай щяла да умре.

— Също като вампирите — въодушевено отбеляза Розамунд.

В първия момент Теа се стъписа, но сетне вътрешно се присмя на глупостта си. Хората, разбира се, знаеха за вампирите, също както знаеха и за вещиците, разказвайки си нелепи предания, пълни с погрешна информация.

Но това означаваше, че Теа можеше да й разкаже собствената си история, без особен риск нейната малка слушателка да й повярва.

— Точно като вампирите — потвърди тя и задържа погледа си върху Розамунд. — Мая била първият вампир. И всичките й деца също били прокълнати да бъдат вампири.

Роз изсумтя.

— Вампирите не могат да имат деца — каза тя неуверено. — Нали?

— Потомците на Мая могат — отвърна Теа, след като прецени, че е недопустимо да произнесе думата „ламия“ пред човешко същество. — Само тези, които стават вампири чрез ухапване, не могат. Мая имала син вампир на име Редфърн и двамата започнали да нападат хората заради кръвта им. Това е историята. Нали разбираш, Мая искала да направи всички като себе си. Затова пиела кръвта на хората от племето си. И накрая Елвиза решила, че трябва да я спре.

— Как?

— Е, точно това бил проблемът. Родът на Елвиза бил готов да воюва с Мая и другите вампири. Но Елвиза знаела, че ако се стигнело дотам, вероятно всички щели да загинат. И от двете страни. Затова предизвикала Мая на двубой. Само те двете, една срещу друга.

Розамунд бутна матрака и той тупна тежко на земята.

— Аз пък ще предизвикам на двубой господин Хендрис, водача на следотърсачите. — Тя скочи върху матрака и нападна една възглавница с ръце и крака. — И също ще победи. Той изобщо не е във форма.

— Е, Елвиза не искала да се бие, но се налагало. Страхувала се, защото като вампир Мая била много по-силна.

За момент Теа видя цялата тази старинна история с очите на дете, спомняйки си как ѝ я бяха разказвали като малка. Представи си Елвиза в тъмната гора с нейните бели кожени дрехи, чакаща Мая да се появи. Тя навярно е знаела, че дори да спечели битката, вероятно ще умре, но все пак е била достатъчно смела, за да се изправи срещу могъщия си противник. Била е готова на всичко за хората, които е обичала, и е била изпълнена с решимост да сложи край на този конфликт.

„Не мисля, че бих могла да бъда толкова смела — мислеше си Теа. — Тоест бих искала, но имам ужасното предчувствие, че не бих могла.“

И тогава се случи нещо странно. За момент чу в ума си глас. Това не беше обичайният ѝ вътрешен глас, а някакъв друг — настоятелен и почти обвинителен. „Ще пожертваш ли всичко? — попита той, сякаш доловил колебанието ѝ. — Ще пожертваш ли всичко?“ Теа трепна. Обикновено не чуваше гласове. „Вероятно точно така се е чувствала и Елвиза“, помисли си тя смутено.

— И после? Хей, Теа! Какво е станало после? — Розамунд продължаваше да изпълнява бойния си танц върху матрака.

— О, битката била страховита, но Елвиза победила и прогонила Мая. Племето ѝ било спасено и всички заживели щастливо. Ъ-ъ... освен Елвиза, която умряла от раните си.

Розамунд спря танца си и се вцепени, не вярвайки на ушите си.

— И ти ми разказа тази история, за да се почувствам по-добре? Никога не бях чувала нещо по-ужасно. — Брадичката ѝ започна да трепери.

Теа забрави, че разговаря с човешко дете. Протегна ръце напред, също както бе направила с кутрето в клиниката, също както би постъпила с всяко страдащо същество на света. И Розамунд се хвърли в прегръдките ѝ.

— Няма, няма — мърмореше Теа, притискайки детето до гърдите си. — Виж, народът на Елвиза все пак оцелял и бил свободен. В началото това било само едно малко племе, но то ставало все по-голямо и по-голямо. Всички вещици на света произлизат от тях и всички те помнят и почитат Елвиза. Това е история, която всяка майка разказва на дъщерите си.

Розамунд въздъхна тежко.

— Ами на синовете си?

— Е, и на тях също. Когато казвам „дъщери“, имам предвид и синове, и дъщери. Така е просто по-кратко.

Едно зелено око гледаше будно иззад кичурите рошава коса.

— Значи, когато казваме „той“, може да се подразбира и „тя“?

— Да — отвърна Теа, свивайки рамене. — Но не мисля, че това е от толкова голямо значение в случая. Важното е, че всички ние... тоест те запазили свободата си благодарение на смелостта на една жена.

— Ще те попитам нещо — каза Розамунд, изправяйки се. — Будалкаш ли ме, или това е истинска история? Защото лично на мен ти ми приличаш на вещица.

— Точно това се канех да кажа и аз — прозвуча нечий глас.

Теа завъртя бързо глава. Вратата беше открената и там стоеше непозната жена. Висока, слаба, с малки очила и дълга копринена кестенява коса. Изразът на лицето ѝ напомняше донякъде за изражението на Ерик, когато беше в недоумение, сякаш изведнъж се беше сблъскал с най-невероятната загадка на света.

Но това нямаше значение, помисли си Теа. Важното беше, че е непозната. Че не принадлежеше на нейния свят. И че беше човек.

Тя току-що бе разкрила тайни на Нощния свят и беше разказала историята на вещиците в присъствието на пълнолетен човек.

Изведнъж ръцете и краката ѝ се вцепениха. Златният воал около нея изчезна и остана само студената сива действителност.

— Съжалявам — каза жената, но на Теа ѝ се стори, че гласът ѝ идва някъде отдалече. — Не исках да те стресна. Просто се шегувах. Наистина ми хареса историята ти. Нещо като модерна легенда за деца, нали?

Очите на Теа се фокусираха върху друго човешко същество, което стоеше зад жената. Ерик. Той също беше чул историята.

— Мама е голяма шегаджийка — смутолеви той нервно. Зелените му очи бяха напрегнати и сякаш търсеха извинение. На Теа ѝ се стори, че той отново се опитваше да установи връзка с нея.

Но тя не желаше това. Не искаше да бъде свързана с тези хора. Беше обкръжена от човешки същества в една от къщите им. Чувстваше се като гърмяща змия, обградена от големи създания с пръчки. Обзе я неистова паника.

— Трябва да станеш писателка, знаеш ли? — каза жената. — Имаш такова въображение... — Тя пристъпи в стаята.

Теа се изправи рязко, при което Розамунд падна на пода. Те вървяха към нея, а стените в стаята сякаш се приближаваха, заплашвайки да я смажат. Те бяха чужди, жестоки, садистични и зли. И не принадлежаха на нейния вид. Инквизитори и екзекутори, които знаеха всичко за нея. Всеки момент щяха да я посочат с пръст и да закрещат по улицата: „Вещица! Вещица!“

Теа побягна. Шмугна се между Ерик и майка му като изплашена котка, без да докосва нито един от двамата. Хукна по коридора, през всекидневната и оттам към входната врата.

Навън се беше заоблачило и се стъмваше. Спря се само за миг, колкото да се ориентира и после тръгна на запад, вървейки колкото може по-бързо. Сърцето ѝ препускаше бясно, сякаш подсказвайки ѝ, че няма никакво време за губене.

„Побързай! Скрый се! Намери убежище!“

Профучаваше покрай ъглите на улиците и бягаше на зигзаг като лисица, преследвана от хрътки.

Беше на десетина минути от къщи, когато чу шум на двигател. Погледна натам. Беше джипът на Ерик. Той караше, а майка му и Розамунд също бяха в колата.

— Теа, спри! Моля те, почакай — Ерик натисна спирачката и скочи от джипа.

Беше на тротоара, точно пред нея. Теа замръзна на мястото си.

— Изслушай ме — каза той глухо, отдръпвайки се от джипа. — Съжалявам, че се получи така. Мама се чувства ужасно. Плаче. Роз също плаче... Моля те, няма ли да се върнеш?

Той също изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Теа стоеше все така сковано.

— Всичко е наред. Добре съм — каза тя нехайно. — Не съм искала да разстроя никого. Но моля те, остави ме да си вървя.

— Виж, не трябваше да те подслушваме. Знам това. Просто... ти си толкова добра с Розамунд. Никога не се е случвало тя да харесва някого толкова много. И... знам, че си много чувствителна, що се отнася до баба ти. Затова си разстроена, нали? Предполагам, че тя ти е разказала тази приказка?

Малко по малко в тъмата, която цареше в ума на Теа, се появи бледа светлина.

„Поне смятат, че това е само приказка“, помисли си тя.

— Ние също имаме семейни истории — каза Ерик с нотка на отчаяние в гласа си. — Дядо ми например твърдеше, че е марсианец. Кълна се, че е истина. Аз пък разказах за това на децата в детската градина и после всички му се подиграваха и издаваха смешни звуци зад гърба му. Чувствах се толкова зле. А той самият ужасно се засрами.

Ерик продължи да бръщолеви и на Теа постепенно ѝ дожаля за него. Но после се появи фигура и тя отново се вцепени. Беше майка му, чиято копринена коса се развяваше от вятъра.

— Виж, Теа — каза госпожа Рос. Изражението ѝ беше тъжно и сериозно. — Всички познаваме баба ти, знаем колко е възрастна и че е малко... чудновата. Но ако тя те плаши, ако ти разказва някакви странни неща...

— Мамо! — процеди Ерик през зъби.

Тя му махна с ръка. Стъклата на малките ѝ очила бяха запотени.

— Не е нужно сама да се справяш с това, разбираш ли? Това не е детски проблем. Ако няма къде другаде да живееш, ако се нуждаеш от

нещо... можем да се обадим на социалните служби...

— Мамо, моля те, умолявам те, престани!

„Социалните служби... — мислеше си Теа в паника. — О, Изида! Може би щеше да има разследване. Семейство Хармън щеше да бъде изпратено на съд. Баба й щеше да бъде обвинена, че е изкуфяла... Или че принадлежи на някакво тайно общество. И после щеше да дойде ред и на Нощния свят с неговите жестоки закони...”

Страхът й достигна върхната си точка и сетне тя изведнъж се почувства учудващо спокойна. Почти безразлична.

— Няма проблем — каза Теа, извързвайки се към Ерик, но без да среща погледа му. — Майка ти се опитва да ми помогне. Но наистина... — тя се обърна по същия начин към майка му — всичко е наред. Баба не е толкова чудата, колкото изглежда. Тя разказва истории, но не плаши никого.

„Това достатъчно ли е? Може би сега ще ми повярвате и ще ме оставите на мира? Изглежда, че да.“

— Просто не искам заради мен ти и Ерик... — Госпожа Рос въздъхна и се усмихна неловко.

— Да се разделим? — Теа издаде звук, който можеше да мине за смях. — Не се притеснявайте. Не бих искала това. — Тя се извърна усмихната към Ерик, гледайки надолу, защото не можеше да срещне погледа му. — Съжалявам, ако съм била твърде докачлива. Просто ужасно се смутих. Също като в онази случка с дядо ти, която ми разказа.

— Ще се върнеш ли у нас? Или ако искаш да те закараме у вас — каза Ерик тихо. На него толкова много му се искаше тя да се върне у тях.

— По-добре да се прибирам, ако нямаш нищо против. Имам домашно. — Теа вдигна очи и отново се усмихна.

Ерик кимна. Не изглеждаше щастлив, но не беше и разстроен както преди малко.

На задната седалка на джипа Розамунд се притисна до Теа и стисна ръката й.

— Не се сърди — каза тя пламенно както винаги. — Разстроена ли си? Искаш ли да убия някого заради теб?

— Не се сърдя — прошепна Теа, гледайки рошавата глава на Розамунд. — Не се притеснявай.

Тя бе избрала стратегията на всяко животно, попаднало в капан: бъди нащрек и чакай подходящия момент. Не влизай в схватка, ако нямаш възможност да избягаш.

— До утре — каза Ерик и слезе от джипа. Гласът му прозвуча почти като молба.

— Да, до утре — отвърна Теа, знаейки, че моментът все още не е настъпил. Тя помахаша с ръка, докато джипът изчезна.

И после дойде избавлението. Теа се втурна към вратата, сетне нагоре по стълбите и право при Блейс.

— Почакай — рече Блейс. — Върни се малко по-назад. Значи казваш, че не са повярвали на нито една дума от това, което си разказала?

— Точно така. В най-лошия случай майката на Ерик смята, че баба е луда. Но за момент си помислих, че може да я обяви за неподходяща като настойник или нещо такова.

Двете стояха на пода до леглото на Блейс, където Теа се беше тръшнала още в самото начало. Блейс ядеше сладки пуканки с едната ръка, драскаше нещо на листче с другата и междувременно слушаше внимателно.

Това беше типично за нея. Макар и студена, егоистична, избухлива, гневна и зла с хората, тя беше предана на семейството си. Защото беше вещица.

„Съжалявам, че казах, че приличаш малко на Мая“, помисли си Теа.

— Вината е моя — заяви тя на висок глас.

— Да, така е — съгласи Блейс, продължавайки да драска върху листа.

— Трябваше още от самото началото да стоя далече от него.

Но, разбира се, именно Блейс беше причината да не постъпи така. Беше решила, че Ерик ще е в по-голяма безопасност с нея, отколкото с Блейс. И смяташе, че някак... нещата ще се получат. Да... През цялото време беше таяла надежда, че тя и Ерик имат бъдеще. И че всичко накрая някак ще се нареди.

Но сега трябваше да приеме реалността.

Те нямаха никакво бъдеще.

Единственото, което го очакваше с нея, беше смърт. Същото очакваше и нея самата. Беше осъзнала това в онзи ужасен момент на

прозрение, когато видя майка му в стаята.

Нямаше как да бъдат заедно, без да ги разкрият. Дори да избягаха някъде някой ден, Нощните хора щяха да ги намерят. Щяха да ги изправят пред Съвета на Нощния свят от вещици и вампири старейшини. И Законът щеше да бъде приложен...

Теа никога не беше присъствала на екзекуция, но беше чувала за тях. И ако семейство Хармън се опитаеше да попречи на Съвета да я убие, щеше да започне война. Вещици срещу вампири. А може би дори вещици срещу вещици. А това можеше да означава краят на всичко.

— Е, мисля, че не е нужно да убиваме майката — отбеляза Блейс, мръщейки се над драсканицата си. — От друга страна, ако убием децата, майката може да потърси отмъщение. Така че за всеки случай...

— Няма да убиваме никого — каза Теа глухо, но решително.

— Нямам предвид ние самите. Ще се обадя на някой от любезните ни братовчеди вампири. Например на Аш. Той би трябвало да е някъде по Западното крайбрежие, нали? Или Куин, на него му допадат такива неща. Едно бързо ухапване, кръвта на жертвата изтича и...

— Блейс, няма да позволя Ерик да бъде убит от вампири. Или от когото и да било — добави тя, когато Блейс отвори уста да възрази. — Не е нужно. Никой не трябва да умира.

— Значи имаш по-добра идея?

Теа погледна към статуята на Изида, царицата на египетските богини, която стоеше на бюрото ѝ.

— Ами... не знам. Мислех си за Чашата на Лета^[1]. Можем да ги накараме да забравят всичко за мен. Но в същото време това може да породни подозрения — цяло едно семейство с празни петна в паметта. И всички в училище ще се чудят защо Ерик вече не помни името ми.

— Така е.

Теа се вгледа в луната между златните рога на Изида. Умът ѝ, който винаги беше бистър и логичен, помагайки ѝ да оцелее, сега сякаш работеше на бавни обороти. Трябваше да има начин да спаси Ерик и семейството му, защото иначе нямаше смисъл да продължи да живее.

И тогава намери решението.

— Мисля, че ще е най-добре... — поде тя бавно, защото изпитваше почти физическа болка, — ако Ерик престане да се интересува от мен. И се влюби в някоя друга.

Блейс се облегна назад. После бръкна в кутията със сладките пуканки и си взе една.

— Възхищавам ти се — каза тя. — Това е много, много разумно.

— Но не в теб! — процеди Теа през зъби. — Надявам се, че разбираш това? Той трябва да се влюби в човешко момиче и тогава ще забрави за мен и без Чашата на Лета. Никой няма да изчезва или да получава амнезия. И така няма да има никакви подозрения.

— Добре. Въпреки че ми се искаше да опитам с него. Има силна воля и може би щеше да издържи известно време. Или поне беше добро предизвикателство.

Теа остави това без коментар.

— Все още имам малко от кръвта му. Въпросът е, разполагаш ли с нещо, което не си използвала досега. Някаква любовна магия, която напълно да му завърти ума?

Блейс си взе още една пуканка.

— Разбира се, че имам. — Тя присви сивите си очи. — И това, разбира се, е забранена магия.

— Предположих. Блейс, сега аз съм принцесата на забранените магии. Така че една повече няма да навреди. Но аз ще я направя. Не искам да си навличаш проблеми.

— Добре, но знай, че няма да ти хареса. Ще се нуждаеш от бизорски камък^[2] от стомаха на дива коза ибекс, с какъвто случайно се сдобих по време на престоя ни при леля Гердет.

Дивите кози ибекс бяха застрашен вид, отчасти заради камъните, които шаманите вадеха от вътрешностите им, смятайки, че притежават магически свойства.

— Ще се справя някак — каза Теа решително.

— Наистина държиш на него, нали?

— Да — прошепна Теа в отговор. — И все още мисля, че сме сродни души. Но...

„Ще пожертваш ли всичко?“, чу тя пак онзи глас.

— Не искам той да умре заради мен. Или пък да стана причина за война между Хармънови и останалите фамилии от Нощния свят. Ако трябва да се откажа от него, предпочитам да го направя сама.

Искам също да съм сигурна, че е в безопасност и че е намерил щастието си с някоя друга, която го обича.

— Избрала ли си я вече?

— Името ѝ е Пилар. — В следващия момент Теа стрелна братовчедка си с поглед. — Блейс, когато Люк те попита какво искаш и ти отвърна, че не искаш нищо, което можеш да имаш... какво точно имаше предвид?

Блейс отметна глава назад и се загледа в тавана. После сведе поглед надолу.

— Някой, някога да е искал нещо, което е можел да има? Как смяташ?

— Не знам.

Блейс обгърна колената си с ръце и подпря брадичката си на тях.

— Ако можем да имаме нещо, ние вече не го искаме. Затова винаги има нещо, което искаме и не можем да имаме... И така може би е по-добре.

Теа не се съгласи с нея. Думите на Блейс ѝ прозвучаха като някаква ужасна лекция за това как да бъдем по-зрели.

— Да се захващаме за работа — каза тя.

[1] Река на забравата в древногръцката митология. — Бел.прев. ↑

[2] Маса от козина и растителни фибри, която може да бъде намерена във вътрешностите на някои преживни животни. В миналото се е смятало, че бизорският камък може да действа като противоотрова. — Бел.прев. ↑

Знаеш ли, според мен той те обича само заради корена на Йемона — каза Блейс.

Теа вдигна глава от мястото си в празната лаборатория по химия. Бяха в голямото междучасие и това беше най-пустото място в училището, което можаха да открият.

— Благодаря, Блейс. Сега като чух това, вече ми е по-леко.

Но може би беше вярно. Тя почти беше забравила, че първоначално беше използвала магия, за да го спечели.

„Ако Блейс е права, може би всичко ще стане по-лесно — каза си тя. — Ако чувствата му към мен не са били истински, значи няма толкова да ми липсва.“

Но колкото и да се успокояваше, Теа се чувстваше като скована в лед.

— Взе ли го?

— Разбира се. — Блейс хвърли един пръстен на плота. — Попитах я дали може да го разгледам и после се престорих, че съм го изпуснала в храстите. Тя все още е там и го търси.

Теа извади от раницата си необходимите за магията предмети. Две човешки фигурки от син восък, какъвто нейната братовчедка използваше за украшенията си. Бяха красиво и изящно изработени — Блейс добре владееше своето изкуство. Към мъжката фигурка беше прикрепена салфетката с кръвта на Ерик и един косъм от пясъчнорусата му коса, който Теа бе намерила на рамото си.

Теа сложи тюркоазения пръстен на Пилар на крака на женската фигурка, пристегна го с червен конец и протегна в очакване ръка.

Блейс извади от раницата си шестоъгълно шишенце с тапа. Течността вътре беше приготвена от всевъзможни отвратителни съставки, в това число и бизорски камък. Теа задържа дъха си и капна на пръста си няколко капки от нея, от които веднага започна да излиза дим.

— А сега ги завържи една за друга — нареди Блейс, докато кашляше и махаше с ръка, за да прогони дима.

— Знам. — Теа взе тънка алена лента, дълга около два метра и търпеливо започна да я намотава около двете фигурки. Уви ги като мумии и завърза свободния край на възел.

— Готово — каза Блейс. — Сега са свързани до смъртта си. Поздравления. Да видим, часът сега е десет и петнайсет, което означава, че до десет и шестнайсет... вече трябва да е забравил за съществуването ти. — Тя зарови ръце в косата си, която се стелеше между пръстите ѝ като черен водопад.

Теа се опита да се усмихне.

Болката ѝ беше непоносима. Сякаш някой беше отсякъл част от тялото ѝ. Чувстваше се ужасно и изобщо не ѝ беше до френски и тригонометрия.

„Животът все пак трябва да продължи — мислеше си. — Ще замина за някъде и ще правя каквото мога за хората. Ще работя в страни от Третия свят или ще се опитам да спасявам застрашени животински видове.“

Но плановете за добри дела не намалиха болката ѝ. Гнетеше я и чувството, че дори тъгата ѝ да стихнеше, щеше да остане като изтръпнала и никога повече нямаше да бъде щастлива.

И всичко това заради едно човешко момче...

Но Теа вече не беше същата и не разсъждаваше като преди. Човешките същества бяха чужди, но не бяха по-лоши от вещиците. Просто бяха различни.

До края на учебния ден избягваше срещите с Ерик, като за целта почти тичаше по коридорите или закъсняваше за час. След биенето на последния звънец, докато вървеше към стаята на Дани, едва не се сблъска с Пилар.

— Теа! — извика тя с нотки на изненада в гласа си.

Теа вдигна глава.

Дълбоки кехлибаренокафяви очи, очертани от тънки черни мигли. Пилар обаче я гледаше някак странно.

„Явно сама си учудена от късмета си — помисли си Теа. — Ерик предложи ли ти вече?“

— Какво? — каза тя на глас.

Пилар се поколеба, после само поклати глава и си тръгна.

Теа влезе в стаята по история.

— Теа! — извика Дани.

Защо всички днес звучаха по един и същи начин?

— Къде беше? Ерик те търси навсякъде.

Разбира се, трябваше да се досетя. Блейс греша. Той няма просто така да забрави за мен. Защото е джентълмен и първо трябва да ми каже, че всичко между нас е свършило.

— Може ли да дойда днес у вас? — попита Теа жалостиво. — Имам нужда от малко спокойствие.

— Теа... — Дани я дръпна в един ъгъл и я погледна загрижено. — Ерик наистина те търси навсякъде... Но какво има! — прошепна тя. — Да не е нещо свързано със Сюзан? Старият салон все още е затворен, нали?

— Не, не е свързано с това. — Тя тъкмо щеше да предложи да си тръгват, когато на вратата се появи висока фигура. Ерик!

Той се насочи право към нея. Учителят и учениците около бюрото му наблюдаваха случващото се. На Теа й се стори, че ще загуби съзнание.

— Трябва да поговорим — каза той кратко. Никога преди не го беше виждала такъв. Беше блед, с празни очи и изпито лице. Изглеждаше така, сякаш не беше мигвал от цяла седмица.

Но беше прав. Нужно беше да поговорят и да приключат с това. Тя трябваше да му обясни, че всичко е наред, защото в противен случай Ерик нямаше да намери мира.

„Мога да го направя“, помисли си Теа.

— Някъде насаме — каза тя на глас.

Излязоха от училището и минаха покрай стария спортен салон, обграден с вече провисналата жълта полицейска лента. После продължиха през футболното игрище.

Теа нямаше представа къде отиват и подозираше, че и Ерик не знаеше. Главното беше да отидат колкото може по-далече.

Зелените училищни морави отстъпиха място на жълто-зелените шубраци и те на свой ред на кафявата пустош на пустинята.

Теа обгърна раменете си с ръце, мислейки си колко студено беше станало само за седмица и половина. И последните следи от лятото си бяха отишли.

„А сега ще говорим за края на нашата връзка — каза си тя, когато Ерик спря. — Добре, не е нужно да му мисля много, просто трябва да кажа правилните думи.“ Тя се застави да го погледне в очите.

Той извърна измъченото си лице към нея и каза:

— Искам да прекратиш това.

„Странен избор на думи. Искаш да кажеш да приключим с това, да скъсаме, да сложим край на тази агония...“

Тя обаче не успя да изрече нито едно от тези неща и затова попита простичко:

— Кое?

— Не знам какво правиш — отвърна той, — но искам да спреш. Още сега.

Очите му бяха спокойни. Не, по-скоро някак настойчиви. А гласът му глух и уморен.

Теа изпита внезапно усещане, че светът вече не е същият. Цялата беше настръхнала.

— За... какво говориш? — попита тя сковано.

— Много добре знаеш за какво говоря. — Той продължи да се взира в нея упорито.

Теа поклати отрицателно глава.

Ерик сви рамене.

— Онова, което правиш — каза той с ужасяваща отчетливост. — Опитваш се да ме накараш да харесам Пилар. Това трябва да спре. Защото не е честно спрямо нея. Сега тя е разстроена, защото се правя на луд. Но аз не искам да бъда с нея. Защото обичам теб. Ако искаш да се отървеш от мен, просто ми го кажи, вместо да се опитваш да ме пробутах на някой друг.

Докато го слушаше, Теа имаше чувството, че е увиснала във въздуха на няколко метра над земята. Небето и пустинята изглеждаха ярки, не топли, а някак сияещи. Мислите ѝ се въртяха трескаво, като Мадам Кюри в нова клетка.

— Какво общо мога да имам с това дали харесваш Пилар?

Ерик се огледа, видя един камък и седна на него. Остана загледан в ръцете си за около минута. Накрая вдигна очи. На лицето му беше изписана безпомощност.

— Стига, Теа — каза той. — За колко глупав ме имаш?

— О... не. — Тя затърси изход от положението. „Хайде, не стой просто така. И преди си успявала да го заблудиш. Като например, когато го накара да си мисли, че не го е ухапала змия. По дяволите, можеш да го направиш и сега.“

— Ерик... Виж, и двамата бяхме... Предполагам всички сме под голямо напрежение напоследък...

— О, моля те, не ми минавай с това. — Той си пое дълбоко въздух и заговори отново. — Омагьосваш змии, четеш мислите на морски свинчета. Лекуваш ухапвания от гърмяща змия с едно докосване. Влизаш в умовете на хората. Правиш магически талисмани, а лудата ти братовчедка е богинята Афродита. — Той я погледна. — Пропуснах ли нещо?

Теа намери друг камък, пристъпи назад слепешката и седна. От всичко във вселената в този момент тя усещаше най-силно собственото си дишане.

— Имам чувството — каза Ерик, наблюдавайки я със зелените си очи, — че вие всъщност сте потомки на Хеката, древната царица на вещниците. Греша ли?

— И сега сигурно очакваш награда за съобразителност? — Теа все още не знаеше какво да му каже, нито можеше да му даде смислен отговор. Можеше само да бръщолеви несвързано.

Той направи пауза и се усмихна, крива измъчена усмивка, но все пак първата, която виждаше днес. Миг по-късно тя изчезна от лицето му.

— Вярно е, нали? — каза той простишко.

Теа погледна към пустинята, към огромните канари в далечината. Остави очите си да се реят из кафяво-зелената шир. След това постави пръсти върху носа си.

Щеше да направи нещо, за което всичките ѝ предци щяха да я осъдят. Нещо, което никой от близките ѝ, с които бе израснала, нямаше да разбере.

— Да, вярно е — прошепна тя.

Той въздъхна, самотна човешка фигура в тази огромна пустиня.

— Откога знаеш? — попита тя.

— Ами... Имам чувството, че винаги съм го знаел. Но ти не искаше да бъдеш разкрита и в известен смисъл нарочно си затварях

очите. — На посърналото му лице се появиха следи от вълнение. —
Значи е истина. Можеш да правиш магии.

„Кажи го — мислеше си Теа. — Това няма да е първото правило,
което ще нарушиш. Изречи думите пред човешко същество.“

— Аз съм вещица — прошепна тя.

— Или Пазителка на огнището. Както разбрах от Роз.

Теа го погледна ужасено.

— Ерик... не можеш да говориш за това с Роз. Ти не разбираш.
Те ще я убият.

Това обаче не произведе очаквания ефект върху него.

— Знаех си, че се страхуваш от нещо. Предполагах, че се боиш
някой да не нарани теб или баба ти.

— И те наистина ще го направят. Те ще ме убият. Но ще убият и
теб, и Роз, и майка ти, и всеки, който смятат, че е разбрал за тях.

— Но за кого говориш?

Тя го погледна, поколеба се за миг и сетне извърши най-голямото
предателство в живота си.

— За Нощния свят.

— Добре — каза Ерик половин час по-късно. Те седяха един до
друг на неговия камък. Теа не го докосваше, въпреки че физически
усещаше присъствието му. — Добре — повтори той. — Значи
потомците на Мая са ламия, а тези на Елвиза са вещици. И всички те
заедно образуват тази тайна организация, Нощния свят.

— Да — потвърди Теа, която трябваше да се бори с импулса си
да шепне. — Макар че не всички са ламия и вещици. Има също така
шейпшифтьри, създадени вампири, върколаци и други същества.
Всички видове, с които човешката раса не е успяла да си разчисти
сметките.

— Вампири — промърмори Ерик, загледан със стъклен поглед в
един кактус. — Действително съм впечатлен. Истински вампири! Кажи
ми... — той погледна Теа проникателно. — Ако всички вие имате
такива свръхестествени сили, защо просто не вземете надмощие над
хората.

— Твърде сме малко — отвърна Теа. — А вие сте твърде много.
Не ни достигат сили, въпреки способностите, които притежаваме.

— Но, виж...

— Размножавате се много по-бързо, имате повече деца от нас и ни избивате, когато се натъкнете на нас. Вещиците са били на крачка от това да изчезнат, преди да се съюзят с другите видове и да сформират Нощния свят. И затова тази общност пази толкова строго своята тайна.

— И затова се опита да ме отстъпиш на Пилар — каза Ерик.

Теа усещаше погледа му почти като физическо докосване. Тя се загледа в една туфа скална коприва между краката си.

— Не исках да умреш. Нито пък исках аз да умра.

— И според теб те ще ни убият, защото сме влюбени.

— Без да се замислят дори.

Той докосна рамото ѝ. Теа почувства как от ръката му се разлива топлина и направи усилие да не потръпне.

— Тогава ще го пазим в тайна — каза той.

— Ерик, не е толкова просто. Ти не разбираш. Няма къде да отидем, няма място, където можем да се скрием. Хората на Нощния свят са навсякъде.

— И те всички следват тези правила.

— Да. И благодарение на това оцеляват.

Той въздъхна и след това каза с треперещ глас:

— Трябва да има някакъв начин.

— И аз мислих за това. — Нейният глас също беше несигурен.
— Но трябва да приемем реалността. Единственият ни шанс да останем живи е всеки от нас да поеме по своя път. А ти колкото може по-бързо трябва да забравиш за мен и всичко, което ти казах.

Тя трепереше, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Но ръцете ѝ бяха свити в юмруци и не го поглеждаше.

— Теа...

Сълзите ѝ потекоха.

— Няма да стана причина за смъртта ти — промълви тя.

— А аз не мога да те забравя. И не мога да спра да те обичам.

— А може би и това е само магия — каза Теа, подсмърчайки.
Сълзите ѝ се стичаха по лицето и капеха върху камъка. Ерик потърси в джобовете си нещо като кърпичка, а после се опита да избърше мокрите ѝ страни с палеца си.

Тя бутна ръката му.

— Чуй ме. Ти пропусна нещо, докато изброяваше способностите ми. Аз правя и любовни заклинания. Направих такова и за теб, за да те накарам да се влюбиш в мен.

Ерик не изглеждаше изненадан.

— Кога?

— Кога те омагьосах ли? В деня, когато те поканих на танците.

Ерик се засмя.

— Теа... — Той поклати глава. — Виж, влюбих се в теб още преди това. Случи се, когато бяхме тук в пустинята, с онази змия. Когато се вгледахме един в друг... Тогава те видях заобиколена от мъгла и ти беше най-красивото нещо на света. — Той поклати отново глава. — Може да е било магия, но не мисля, че е имало нещо общо с твоето заклинание.

Теа изтри очите си с ръкав. Е, значи коренът на Йемона не беше толкова ефикасен. Във всеки случай любовните магии сякаш отскачаха от Ерик. Дори онази с фигурките не свърши никаква работа...

Тя изведнъж се наведе и взе раницата си.

— Не знам все пак защо това не действа — промърмори Теа, търсейки платнения си несесер за гримове. Когато го намери, дръпна ципа и бръкна вътре. Извади привързаните една за друга фигурки. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално. И после откри отговора на загадката. Мъжката кукла беше наопаки. Вместо да е с лице към женската, тя беше обърната с гръб към нея.

Червената лента все още беше здраво стегната около тях. Не беше възможно да е станало случайно. Но фигурките бяха стояли в несесера ѝ, а той не беше излизал от раницата ѝ през целия ден.

Ерик наблюдаваше внимателно.

— Това е пръстенът на Пилар! Ето значи как си ни омагьосала. Може ли да я видя?

— Е, защо не? — прошепна Теа. Тя отново се почувства замаяна.

„Значи не е станало случайно — мислеше си тя. — Нито е дело на човек или вещица. Тогава може би... Може би има магия по-силна от заклинанията. Може би законът на сродните души е твърде силен и ако на двама души им е писано да бъдат заедно, нищо не може да ги раздели.“

— Ще върна пръстена на Пилар — каза Ерик, докато размотаваше внимателно алената лента. Сетне раздели фигурките една

от друга и ги върна обратно в несесера. Накрая я погледна. — Винаги съм те обичал. Въпросът е... — Замълча за кратко и отново заприлича на срамежливия Ерик, когото тя познаваше. — ... дали ти ме обичаш? — добави той тихо, без да я изпуска от погледа си.

„Може би в живота има неща, с които просто не можеш да се бориш...“

Теа се застави да го погледне.

— Обичам те — прошепна. — Не знам какво има да става, но те обичам.

И те бавно, почти като насън, се прегърнаха.

— Има обаче един проблем — каза Теа малко по-късно. — Наред с всички останали проблеми. Другата седмица ще бъда заета с нещо и искам да ми дадеш малко време.

— Какво е това нещо?

— Не мога да ти кажа.

— Трябва да ми кажеш — каза той спокойно, докато дъхът му галеше косата ѝ. — Сега трябва да ми казваш всичко.

— Свързано е с магии и е опасно. — Секунда по-късно тя осъзна грешката си.

— Какво имаш предвид, като казваш „опасно“? — Ерик се изправи. Гласът му ѝ подсказа, че той вече е нащрек. — Ако си мислиш, че ще те оставя да правиш нещо опасно сама...

Ерик умееше да убеждава. В това беше по-добър дори от Блейс. Теа пък не беше особено силна в изкуството да мълчи. И накрая тя му разказа за Сюзан Бланшет.

— Мъртва вещица — каза той.

— Дух на мъртва вещица. При това много зъл и опасен.

— И ти смяташ, че тя ще се върне?

— Мисля, че тя през цялото време е тук. Може би обикаля около стария салон. Засега това не крие опасности, защото никой не осквернява манекени на вещици. Но когато го отворят за партито на Хелюин...

— Имаш предвид, че ще бъде пълно с хора, заети с неща, които тя ненавижда? И това ще я провокира?

— Именно. Мисля, че може да стане по-лошо. Ето защо трябва незабелязано да я примамя някъде другаде и след това да я пратя там, откъдето е дошла.

— И как ще го направиш?

— Не знам. — Теа потърка челото си. Слънцето се спускаше към скалите и над пустинята падаха дълги следобедни сенки.

— Имаш план — каза Ерик делово.

„Който не включва теб — помисли си Теа. — Обещах си, че няма да използвам теб. Дори и залогът да е нечий живот.“

— Имаш план, който смяташ, че е опасен за хората. В това число и за мен, тъй като смятам да ти помогна.

„Няма да те използвам...“

— Нека го направим по-лесно за всички. Знаеш, че няма да те оставя сама. Можем да приемем това като даденост и да продължим нататък.

„Това е лудото момче, което нехае, когато го ухапе змия, и е готов да влезе в бой с голи ръце — напомни си тя. — Наистина ли смяташ, че можеш да го разубедиш? Но ако нещо му се случи?“

В този момент Теа отново чу онзи глас. Тя не го разбираше и не желаше да го разбере.

„Ще пожертваш ли всичко?“

Седмицата мина донякъде спокойно. Баба Хармън се прибра у дома и кашляше по-малко. Изглежда, не забелязваше нищо различно у Теа.

Дните станаха по-кратки и захладня. Появи се съобщение, че старият салон ще бъде отворен и скоро всички говореха за предстоящия маскен бал на Хелюин.

Теа беше дочула, че Ранди Марик е бил преместен в психиатрична клиника и че е подложен на интензивна терапия. Вече се оправял.

Тя и Ерик работеха всеки ден върху плана си.

Единственото по-забавно произшествие се случи, когато една вечер Теа влезе, седна на леглото на Блейс и каза:

— И куршуми няма да го спрат.

— Какво? — Блейс вдигна поглед от лактите си, които мажеше с крем.

— Имам предвид, че никакви заклинания не могат да го спрат. Говоря за Ерик. Те просто отскачат от него. Казвам ти го, защото тъй или иначе щеше да забележиш, че не е с Пилар.

Блейс щракна капачката на крема и остана загледана в Теа в продължение на цяла минута.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита тя.

Веселото настроение на Теа излетя като дим.

— Казвам ти, че сме сродни души — промълви тя, забила поглед в пода. — И че не мога да променя това. Наистина нищо не мога да направя.

— Не мога да повярвам, че след всичко това...

— Да, след всичките ми опити да спра това чувство и въпреки че съм уплашена до смърт... не мога да се боря повече с него, Блейс. Това се опитвам да ти кажа. Трябва да намеря някакъв начин да живея с това. — Тя погледна братовчедка си. — Разбираш ли?

— Знаеш, че не те очаква нищо добро.

— Да, но аз говорех за друго... Просто исках да те помоля да не го убиваш и да не ни предаваш? Защото няма да понеса още една война с теб. И не мога да не наруша Закона.

Блейс подхвърли крема на тоалетната си масичка.

— Теа, добре ли си? — каза тя сериозно. — Защото се държиш някак...

— Като обречена?

— Да. А също така ми се струваш уплашена.

— Добре съм. Просто... не знам какво ще се случи. Но съм някак... спокойна. Ще направя всичко, каквото мога. Ерик също. Но по-нататък, нищо не е сигурно.

Блейс се загледа в нея с проникателните си сиви очи. После поклати глава.

— Няма да ви предам. Знаеш, че никога не бих го направила. Ние сме като сестри. А за това дали ще се опитам да го убия... — Тя сви рамене, гледайки мрачно. — Вероятно не. Това момче е като недосегаемо.

— Благодаря ти, Блейс. — Теа докосна леко ръката на братовчедка си.

Блейс стисна в отговор китката ѝ, при което аленочервеният лак на ноктите ѝ проблесна, а после намести възглавницата си и се облегна назад.

— Само не ми казвай нищо. Измивам си ръцете и не искам да знам повече какво се случва с вас двамата. Освен това си имам други грижи. Трябва да реша дали да отида на партито с мазерати или с ягуар.

Хелюин.

Теа зарея поглед през прозореца към притъмнелия свят. По улицата нямаше деца, но тя знаеше, че те бродят из града. Таласъми, духове, вещици и вампири. Всички бяха маскирани. Истинските вампири си стояха у дома до камината или може би се подсмиваха на своите партита в затворен кръг.

А истинските вещици се приготвяха за празника Саун.

Теа облече бяла рокля без ръкави, ушита от едно парче плат. Сложи ефирен бял колан около кръста си, който върза на троен възел. Знакът на Изида. Вещиците го използваха вече четири хиляди години.

Въздъхна и отново погледна навън.

„Наслаждавай се на спокойствието, докато можеш — каза си тя. — Ще бъде напрегната вечер.“

Джипът на Ерик спря отпред. Чу се клаксон.

Теа грабна раницата, която беше бутнала под леглото. Вътре беше сложила всичко необходимо. Дъбови листа, пепел, изсушени парченца кора от квасия^[1], блажен магарешки бодил, корен от мандрагора. Втвърдената утайка от бронзовата купа, която старателно бе остъргала с един от ножовете на Блейс. Дървен печат, който също бе изработила с инструментите на Блейс. И малко шишенце с три скъпоценни капки от отвара за призоваване, откраднати от малахитовото шише. Отправи се към стълбите.

— Ей, тръгваш ли вече? — попита Блейс, подавайки се от банята. — До събирането на Кръга има още час и половина.

Блейс изглеждаше по-ослепителна от всякога. Роклята ѝ беше черна, без ръкави и също беше от едно парче плат като тази на Теа. В дългата ѝ до кръста коса бяха вплетени малки звънчета. Снежnobелите ѝ ръце изпъкваха красиво на фона на черната рокля. Беше боса и имаше гривна на глезена си.

— Ще изтичам да свърша нещо преди събирането — отвърна Теа. — Не ме питай какво.

Блейс, разбира се, нямаше представа какво планират Теа и Ерик. Дори и Дани не знаеше. И така беше по-добре.

— Теа... — Блейс се приближи до перилата на стълбите. — Бъди внимателна.

Теа махна с ръка на братовчедка си.

Задната половина на джипа беше пълна с дърва.

— Реших да взема малко повече, в случай че не ни стигнат — каза Ерик, хвърляйки раницата ѝ вътре. После добави с променен глас: — Изглеждаш невероятно така.

Тя му се усмихна.

— Благодаря. Това е традиционна премяна. И ти не изглеждаш зле.

Той беше облечен в униформа на френски войник от седемнадесети век или поне достатъчно близка имитация на костюмите от няколко старинни гравюри, с които разполагаха.

Пътуваха през пустинята покрай огромни голи канари. След известно време се отклониха от главния път и поеха между дърветата

юка, докато не намериха мястото.

Това беше малка долчинка, обградена почти отвсякъде от пясъчни стълбове. Те далеч не приличаха на монолитите от Стоунхендж и по-скоро бяха безформени и криви. Но въпреки това мястото беше идеално за осъществяването на плана им. Бяха го открили сами и Теа много се гордееше с него.

— Огънят още не е изгаснал — каза тя. — Това е добре.

През последните три дни в кръга от пясъчни колони непрекъснато беше горял огън. По този начин Теа се надяваше да привлече вниманието на Сюзан и да я държи далече от стария салон. И, изглежда, планът ѝ успяваше.

Не разчиташе само на огъня, разбира се. На земята лежаха три кукли в човешки ръст, привързани към дървени колове.

— Тези тук, изглежда, се чувстват добре — каза Ерик. Той взе най-малкото чучело и го поизтупа. Сетне заби отново кола и го облегна на него.

Една от куклите беше облечена в черна рокля с колан с възела на Изида. На гърдите ѝ имаше табелка, която твърдеше, че това е Лусиен. Другата по-малка кукла беше Клеман, а най-голямата — самата Сюзан.

— Добре — каза Теа, докато разтоварваха дървата, оставяйки раницата си в джипа. — Запомни, че не трябва да правиш нищо, докато не се върна. Нищо! А ако закъснея няколко минути, просто чакаш.

Той спря да кима.

— Партито за Хелоуин започва в девет. Ако не си тук точно в девет, бих могъл да...

— Не! Не пипай и не прави нищо.

— Теа, така можем да я изпуснем. Ами ако реши, че тук не се случва нищо интересно, и отиде на партито...

— Няма да закъснея — каза Теа кратко. Това, изглежда, беше единственият начин да спечели спора. — Но в никакъв случай не слагай вещицата на кладата, преди да съм се върнала и да съм направила защитния кръг. Разбра ли?

— Успех — каза Ерик.

Той изглеждаше загадъчен и красив в необикновения си костюм. Беше толкова различен. Целунаха се под полумесеца.

— Пази се — прошепна Теа, отдръпвайки се от него.

— Върни се невредима — отвърна ѝ той. — Обичам те.

Тя тръгна с джипа обратно към града, към сбора на момичетата от Кръга на Здрача.

Тази година той се провеждаше в един клуб на Нощния свят в южния край на града. На вратата нямаше никаква табелка, но на изтривалката между двата ухилени тиквени фенера бе нарисувана черна далия.

Теа почука и вратата се отвори.

— Дани, изглеждаш страхотно.

— Ти също — отвърна Дани. Беше облечена в дълга до глезените бяла плисирана рокля и приличаше на египтянка. Върху раменете ѝ падаха черни плитки, пристегнати със сребърни нишки, а главата ѝ беше украсена с корона. Беше красива като богинята Изидида. — Ти си без маскен костюм — каза тя изненадано.

— Блейс и аз ще сме нещо като Мая и Елвиза — отвърна Теа. Истината беше, че се чувстваше много по-удобно в традиционната одежда на Кръга, а Блейс знаеше, че не би могла да изглежда по-потресаващо в друга рокля.

— Ами да тръгваме тогава. Ти си последната — каза Дани и я хвана за ръката.

Слязоха по едно стълбище в подземна стая. Тя беше набързо украсена с бели призрачни светлини, окачени между бетонните колони, а на земята бяха наредени дървени щайги за сядане. Имаше и метални столове, които обаче бяха издърпани по-назад.

— Теа! Здравей! Добра среща! — завикаха всички.

Теа се извъръщаше ту към един, ту към друг, усмихваше се и получаваше прегръдки.

— Честит Саун — повтаряше тя. — Единство!

През тези няколко минути забрави какво предстоеше да се случи тази нощ. Беше толкова хубаво да види отново всичките си приятелки от летните кръгове.

Киши Хирата, облечена в златно и оранжево като Аматерасу, японската богиня на слънцето. Аларик Бридлав, десетокласник от гимназията „Лейк Мийд“, беше пременен като пастира Тамуз, син на богинята-майка Ищар. Клер Блесингуей, в тюркоазеносиня рокля на червени цветя, беше Променящата се жена, племенната богиня на индианците навахо. А Натаниел Лонг беше предрешен като келтския

бог на лова Херна, наметнат с горско зелена пелерина и с еленови рога на главата.

За тази нощ хората се маскираха, представяйки се за други. Вещиците пък обличаха костюми, опитвайки се да изразят вътрешното си аз и онова, което искаха да бъдат.

— Ето, опитай — каза Клер, подавайки на Теа картонена чаша. Беше пълна с гъста червена билкова напитка, подправена с канела и карамфилово масло. — Това е хибискус. Рецептата е на баща ми.

Някой разнасяше курабийки от маслено тесто във формата на полумесец. Теа си взе една. Всичко тук беше толкова красиво и уютно. Колко прекрасно би било, ако можеше да остане с приятелите си и да се наслади на тази вечер. Да прекара един нормален Саун. Да празнува... Но Ерик я чакаше там, в тъмната студена пустиня. И Теа броеше минутите до момента, в който трябваше да си тръгне.

— Добре, време е да започваме — каза Лавая Икуа, хубаво здраво момиче с лъскава черна коса. Тя стоеше в средата на стаята с венец от цветя и червена премяна на хавайската богиня на огъня. — Хайде, да направим кръга. Чанг Кси, ти си най-младата.

Малко момиче с големи бадемови очи пристъпи срамежливо към кръга от вещици. Теа не я беше виждала преди. Вероятно не беше навършила седем по време на последния *летен кръг*. Беше облечена в нефритенозелено като Кван Ин — китайската богиня на състраданието.

Все така стеснително, тя взе клонка от зановец^[2], играеща ролята на метла, и измете пространството вътре в кръга.

— Теа, ти се заеми със солта.

Теа беше изненадана и поласкана. Тя пое купата с морска сол от Лавая и започна бавно да обхожда кръга, посипвайки кристалите по периферията му.

— Аларик, водата...

Лавая не довърши думите си и погледна тревожно към стълбището. Теа забеляза, че и останалите гледат натам и също се обърна.

По стълбите слизаха две възрастни вещици — *майки покровителки*. Когато светлината падна върху лицето на първата, Теа усети да я побиват тръпки.

Беше леля й Урсула.

Носеше сива одежда и Теа никога преди не беше виждала лицето ѝ толкова мрачно.

Настъпи гробно мълчание. Всички стояха като вкаменени, докато жените слизаха по стъпалата. Прекъсването на подобен свещен ритуал беше нечувано.

— Честит Саун — намери смелост да каже Лавая.

— Честит Саун — отвърна леля Урсула вежливо, но без усмивка на лицето. Тя често приличаше на недоволен учител. — Много съжалявам, че трябва да ви прекъсна, но ще отнеме само минута.

Сърцето на Теа заби бавно и глухо.

„Това е просто гузната ми съвест — каза си тя. — Не е нужно да е свързано с теб.“

Но се оказа, че греши. И като че ли знаеше това, още преди леля ѝ Урсула да огледа отново кръга.

— Теа София Хармън — произнесе високо тя.

„Гледа ме така, сякаш не ме познава“, помисли си потресена Теа.

Пребори се с желанието си да се втурне покрай леля си Урсула и да побегне към улицата. Сега разбра защо зайците постъпват толкова глупаво, като напускат добрите си скривалища и хукват да бягат, щом чуят кучешки лай. Просто изпадат в паника.

Тя пристъпи напред пред смаяните погледи на Киши и Натаниел, които стояха от двете ѝ страни. Усещаше и очите на останалите момичета, устремени към нея.

— Какво се е случило? — попита тя, опитвайки се да изглежда изненадана.

Очите на леля ѝ Урсула срещнаха нейните и сякаш казваха „Ти знаеш“. Но тя не отговори нищо, което беше дори още по-лошо.

— Дани Нейт Мела Абфорт.

„О Илития! Не и Дани...“

Дани излезе от кръга. Малката ѝ главица беше гордо вдигната, но Теа видя страха в очите ѝ. Ленената ѝ рокля все още се полюшваше около глезените, когато застана до Теа.

„Дани, съжалявам!“

— Това е — обяви леля Урсула. — Останалите могат да продължат ритуала. Желая ви щастлив Саун. — Сетне се обърна към Дани и Теа: — А вие трябва да дойдете с нас.

Момичетата я последваха безмълвно. Нямаше какво друго да сторят.

Когато излязоха навън в прохладната нощ, Дани попита:

— Нещо не е наред ли? — Тя поглеждаше ту към леля Урсула, ту към другата жена, която, макар и да не беше висока, имаше внушително излъчване.

На Теа ѝ се струваше позната и след малко името изплува в ума ѝ.

Нана Буруку. От Вътрешния кръг.

Значи това не касаше само фамилията Хармън. Викаше ги самият Вътрешен кръг.

— Налага се да поговорим. И по-добре да изясним нещата бързо — каза тихо Нана Буруку, слагайки канелената си ръка върху рамото на Теа. Античният линкълн континентал на баба ѝ беше паркиран до тротоара. Нана Буруку седна зад волана.

Отзад Дани и Теа се държаха за ръцете. Пръстите на Дани бяха леденостудени.

Колата се изкачваше и спускаше по улиците, по които пъплеха маскирани деца, докато стигнаха до голяма къща, тип ранчо, с висока тухлена ограда. Къщата на Селена Лака, даде си сметка Теа, виждайки името на пощенската кутия.

Тук би трябвало да е сборът на момичетата от Кръга на Мрака.

Леля ѝ Урсула слезе от колата. Теа и Дани останаха вътре с Нана Буруку. Няколко минути по-късно леля ѝ се върна с Блейс.

Селена, облечена в сребърно, и Вивиан в черно ги последваха до автомобила. Изглеждаха сериозни и уплашени и далеч не приличаха на зли вещици.

Но това не се отнасяше за Блейс. Боса, окичена със звънящи камбанки и очевидно безразлична към студа, тя беше пламнала, разгневена и горда. Отвори вратата със замах и се тръшна до Теа, която подскочи.

— Какво става? — почти извика тя. — Изпускам лунните курабийки, изпускам всичко. Що за Саун е това?

Теа никога не беше изпитвала по-голямо възхищение към нея.

— Ще се върнем навреме — рече Дани спокойно, въпреки че пръстите ѝ все още бяха студени като лед.

„И двете са толкова смели — помисли си Теа. — А какво става с мен?“ Но колкото и да се опитваше, не можа да изрече нито дума, защото гърлото ѝ беше стегнато като с обръч.

Отчасти тя очакваше Нана Буруку да излезе на магистралата и да се отправи през пустинята към владенията на старейшината Тиери. Но вместо това старият линкълн следваше познати улици, докато накрая отби в една алея зад магазина на баба ѝ Хармън.

Теа усещаше въпросителния поглед на Дани. Но тя самата нямаше никаква представа какво се случва и се страхуваше да я погледне в очите.

— Хайде — каза леля им Урсула и ги поведе към задната врата на магазина през завесата от мъниста.

Столове за учениците на баба ѝ бяха наредени в нестроен кръг и всички бяха заети. Някои стояха прави и си говореха тихо, но когато Теа мина през завесата след Нана Буруку, всички се умълчаха и я погледнаха.

Сякаш под блясъка на фотографска светкавица очите на Теа се местеха от лице на лице. *Старицата* Хармън изглеждаше мрачна и уморена. *Майка* Кибела, която беше майка на Вътрешния кръг, видимо беше развълнувана. Красивото лице на *девицата* Арадия беше тъжно и сериозно.

Всички присъстващи бяха известни в Нощния свят и тя знаеше първите им имена: Рийс, Белфана, Креон, Стария Боб.^[3]

Леля Урсула и Нана Буруку бяха последните двама членове на този таен съвет от девет души.

Всички изглеждаха обикновени нормални хора, които ходеха на работа или си гледаха старините. Но не бяха такива. В стаята беше събран цветът на магическото изкуство. Тук бяха най-талантливите заклинатели, чародейци и ясновидци.

Учителите, наставниците. Това беше Вътрешният кръг.

И сега всички те гледаха Теа.

— Момичетата са тук — каза тихо *майка* Кибела на Арадия. — Стоят в средата.

— Добре — рече баба им. — Да започваме. Ще помоля всички да заемат местата си. — Това обаче не беше молба, а заповед. Баба им беше старшата сред всички тези знаменитости.

През цялото време тя не поглеждаше към Теа. И това беше най-ужасното. Държеше се така, сякаш внучките ѝ изобщо не бяха в стаята.

Когато присъстващите седнаха в нещо като кръг, Теа забеляза, че всички бяха облечени в обичайните си всекидневни дрехи: делови костюми, униформи, удобни панталони и блузи. Арадия беше обути в джинси, а Стария Боб носеше мръсен гащеризон.

Което означаваше, че не бяха дошли тук за празничната церемония. Случило се беше нещо толкова важно, че дори празникът Саун беше пренебрегнат. Това беше съд!

Червенокосата Белфана бутна инвалидния стол на Креон към едно празно място и седна последна.

„Аз съм точно в центъра“, мислеше си Теа, вцепенена от ужас. Това беше най-големият ѝ кошмар. Той я накара да се отдръпне от Ерик в пустинята, още първия път, когато почувства връзката си с него. И сега всичко се сбъдваше. Чуваше неравното дишане на Дани и лекото подрънкване на звънчетата в косите на Блейс, докато пристъпваше от крак на крак.

— Добре — каза баба Хармън уморено. — В името на Земята, Въздуха, Водата и Огъня аз свиквам този Кръг на събрание. — Тя продължи да декламира древното заклинание, с което започваха всички тайни заседания.

Думите отекваха в ума на Теа и се сливаха с бумтенето на кръвта в ушите ѝ. Колко ужасно беше да си обграден от всички страни. Където и да погледнеше, виждаше мрачни непроницаеми лица. Чувстваше се като в капан, сякаш беше обкръжена от непознати хора.

— Теа София Хармън — каза баба ѝ Теа, сепвайки я от унеса ѝ. — Изправена си тук по обвинение... — След тези думи последва безкрайна пауза, макар Теа да знаеше, че бяха минали само няколко секунди. — ... че си правила забранени магии в пълно противоречие със законите на Елвиза и на този Кръг. — Теа чу единствено фразата „забранени магии“, която сякаш увисна, отеквайки във въздуха. Очакваше да чуе по-тежките обвинения — че е издала тайните на Нощния свят и се е влюбила в човек. Но те не бяха произнесени. — Призовавала си дух от далечно място отвъд воала... И си свързвала двама души със забранено любовно заклинание.

После баба ѝ изрече името на Блейс.

Тя беше обвинена, че е изработила огърлица от забранени материали и е обвързала човешки същества със забранено любовно заклинание. Дани пък беше обвинена, че е помагала и съдействала на Теа в призоваването на дух от далечно място отвъд воала. „Кое то, разбира се, също е осъдително“, помисли си замаяно Теа.

Цялото ѝ тяло беше изтръпнало. Изпитваше едновременно страх... и нещо като облекчение.

„Те не знаят — мислеше си тя. — Те не знаят най-лошата част, защото иначе биха го изrekli. И ако просто си мълча, никога няма да узнаят.“

Баба ѝ беше приключила с четенето на обвиненията и отново говореше с обичайния си глас.

— Трябва да кажа, че съм много разочарована и от трите ви. Особено от теб, Теа. От нея, разбира се, съм готова да очаквам всичко. — Тя кимна към Блейс, обръщайки се към останалите от Кръга. — Имам предвид тази моя наследница, която се е облякла като лошата дъщеря на Хеката. Но честно казано, мислех, че Теа притежава повече разум.

Баба Хармън действително изглеждаше разстроена. Винаги бяха смятали Теа за доброто момиче, златното момиче, най-младата и най-обещаващата от преките потомки на Пазителките на огнището. И сега, когато отместваше поглед от едно лице към друго, тя виждаше навсякъде разочарование.

„Аз ги предадох. Опозорих рода си. Толкова се срамувам...“

Искаше ѝ се да се свие и да потъне в земята.

Точно тогава се чу подрънкване на камбанки. Блейс отметна глава назад. Изглеждаше предизвикателна и пренебрежителна. Много горда и малко отегчена.

— Искam само да знам кой ни издаде — прошепна тя едва чуто, но определено заплашително. — Който и да е, ще съжалява.

И изведнъж Теа вече не беше толкова уплашена. Това, че всички бяха разстроени, не беше толкова страшно. Възможно беше да стоиш пред Вътрешния кръг с гордо вдигната глава. Блейс току-що го беше доказала.

Неочаквано на Теа ѝ стана смешно. През целия си живот си беше навличала проблеми заради Блейс, а сега бяха изправени пред най-големия си проблем заради нея.

И Дани също беше в беда. Каdifените ѝ очи бяха пълни със сълзи. Когато видя това, Теа откри, че гърлото ѝ вече не е така свито. Отново можеше да говори.

— Извинете ме, но има нещо, което трябва да знаете. Преди нещата да са стигнали твърде далеч...

— Ще имаш възможността да говориш по-късно — прекъсна я майка Кибела със спокоен глас.

— Не, трябва да го кажа сега. — Теа погледна баба си, позволявайки си само за тези няколко секунди да се обърне към нея, вместо към *старицата на Вътрешния кръг*. — Бабо, Дани не трябва да е тук. Наистина! Тя не знаеше нищо за призоваването, аз направих всичко. Кълна се!

Изречението на баба ѝ сякаш омекна. Бръчките по лицето ѝ се отпуснаха. И сетне над лицето ѝ отново се спусна хлад.

— Добре, добре, ще видим това по-късно. Но първо трябва да разберем какво точно сте правили. Знаейки вече, че ти си главната подбудителка.

И в момента, в който баба ѝ произнесе фразата „по късно“, на Теа ѝ се подкосиха краката. „По-късно...? А сега колко е часът?“ Тя се огледа трескаво. Зад побелялата глава на Стария Боб имаше часовник... „Десет без десет. Ерик!“

Изплашена до смърт от появата на леля ѝ Урсула и понататъшния развой на събитията, Теа напълно беше забравила, че той я чака в пустинята.

Но сега изведнъж го видя в ума си, сякаш стоеше там, до самия него. Ерик поглеждаше часовника си, минутите минаваха, а Теа все не идваше. Той наблюдаваше накладения огън и от време на време хвърляше поглед към вързаните за колове чучела. После видението ѝ се разгърна. Забавата! Училищното парти за Хелоуин. Видя широко отворените метални врати с олюпена боя и потока от хора, който се вливаше в стария салон. Обувки, скърцащи по протрития дървен под, маскирани ученици, застанали под висящите фигури на вещици. Деца, които се заливат от смях, разменят си гоблински пари и се тъпчат в павилионите за мъчения. Докато нещо се спотайва около оголените тръби на тавана. Може би невидимо, а може би изглеждащо като бяла сянка, чието докосване напомня за полъха на северния вятър. Или може би изглежда като призрачна жена с дълга коса с цвят на махагон.

Тя се притаява в тъмните ъгли... и сетне изведнъж се спуска към тях... И те са напълно беззащитни...

Страхът разкъса сърцето на Теа като назъбен метал. Всичко това се случваше точно сега и тя по никакъв начин не можеше да го спре. Беше започнало преди около час и тя дори не беше помислила за това.

[1] Вид тропическо растение с лечебни свойства. — Бел.прев. ↑

[2] Вид храст, разпространен в Европа, Африка и Азия. — Бел.прев ↑

[3] Вътрешният кръг, управителното тяло на вещиците в Нощния свят, се състои от девет души: старицата Хармън, майка Кибела, девичата Арадия, Рийс, Белфана, Креон, Стария Боб, Урсула и Нана Буруку. — Бел.прев. ↑

— Теа... — Дани тресеше ръката ѝ. — Говорят на теб. Виденията изчезнаха. Теа стоеше отново в магазина на баба си и виждаше всичко като през криво огледало. Лицата на хората сякаш се разтегляха, а гласовете им звучаха провлечено.

— Попитах, как научи заклинанието за призоваване на духове? — бавно произнесе баба ѝ.

„Ерик! Той няма да ме изчака, ще започне без мен. Казах му да не го прави! Но той ще се тревожи за онова, което може да се случи на забавата. Партието за Хелюин! Всички онези предрешени хлапета. Човешки деца, но какво от това. Те бяха като беззащитни пиленца, над които се рее ястреб. Колко от тях ще свършат като Кевин тази нощ?“

— Заклинанието за призоваване на духове! — повтори баба ѝ още по-високо, сякаш на Теа ѝ беше трудно да я чуе.

— Аз... ние... Чух те на празника Саун, преди две години. Във Върмонт. Видях призоваването, което Вътрешният кръг направи. — Дори собственият ѝ глас звучеше някак странно.

— *Ние* ви видяхме. И двете бяхме там. Бяхме се скрили зад дърветата, а вие така и не ни забелязахте — обясни Блейс с ясен глас, а звънчетата ѝ подрънкваха.

Теа изпита смътно чувство на признателност. Но в ума ѝ доминираше една друга ужасяваща мисъл. *Ерик... Но ако се опитам да стигна до него и Вътрешният кръг разбере, че е замесен... го очаква гибел. Ако човек научи за Нощния свят, това е равносилно на смъртна присъда. Ами Сюзан? Ако той изгори онези чучела, тя ще го убие, както уби Кевин!*

Каквото и да се случеше, краят за Ерик беше предизвестен. *Освен ако.*

— Кой от духовете призова? — крещеше баба ѝ, сякаш Теа не само не чуваше добре, но и не разбираше какво я питат.

Освен ако...

— Готова съм да разкажа всичко — заяви Теа. Беше намерила единствения възможен изход. Той може би вещаеше края ѝ, но поне щеше да има шанса да спаси Ерик. Ако имаше достатъчно време, ако я оставеха сама и ако Ерик в този момент не се опитваше да се прави на герой... — Готова съм да разкажа всичко — повтори Теа. И сетне заговори бързо, сякаш в нея се беше отприщил някакъв бент. — Ще кажа всичко, но моля те, бабо, сега трябва да ме пуснете. Поне за малко. Има нещо, което трябва да свърша. Трябва да ме пуснете, а после ще се върна и ще можете да правите с мен каквото поискате.

— Почакай малко — каза *майка* Кибела, но Теа вече не можеше да се спре.

— Моля ви, моля ви! Направих нещо ужасно и аз съм единствената, която може да го поправи. Ще се върна...

— Чакай, чакай. Успокой се — каза баба ѝ. Тя самата изглеждаше развълнувана. — Къде се разбърза така изведнъж? Обясни какво смяташ да правиш.

— Трябва да я върна обратно. — Теа видя, че се налага да даде някакво обяснение. Опита се да говори спокойно и бавно, за да ги накара да разберат. — Имам предвид духа, който пуснах на свобода. Името ѝ е Сюзан Бланшет, която е била изгорена на клада през седемнайсети век. Сега тя е някъде там и вече уби човек.

Всички присъстващи вече внимателно я слушаха, едни се навеждаха напред, други се мръщеа. Теа огледа кръга от лица, обръщайки се към всички. Беше ужасена, но какво значение имаше това? Важното беше животът на Ерик да бъде спасен.

— Миналата седмица тя уби едно момче от моето училище. А тази вечер ще убие още хора на партито на Хелюин. Не мога да ви обясня как и откъде знам това, защото сега нямам време. Но го знам. И аз съм единствената, която може да я спре. Аз я призовах и само аз мога да я върна обратно.

— Да, но за съжаление няма да е толкова лесно — каза нисък глас. Това беше Рийс, жилав мъж с бяла лабораторна престилка. — Ако един дух е пуснат на свобода...

— Знам това, но мога да я примамя. Всичко е приготвено. Аз... — Теа се поколеба. — Имам си помощник — добави тя бавно. — И сега той е в опасност. Затова трябва да ме пуснете. Моля ви.

— Искаш да отидеш в твоето училище, където се провежда партито за Хелюин? — попита леля Урсула. Въпреки че устните ѝ бяха свити повече от всякога, тя не изглеждаше разгневена, а по-скоро заинтригувана.

Теа отвори уста, за да каже „не“, но замълча объркана.

Партито или пустинята? Ако наистина имаше опасност Сюзан да посегне на хората на маскения бал, трябваше да отиде там. Но само, при условие че Ерик не стореше нещо, с което да привлече Сюзан в пустинята. Той все още беше по-важен за нея, от който и да е друг. Но ако Ерик не направеше нищо и Сюзан се озовеше на партито, тя можеше да убие някого, преди двамата с Ерик да успеят да я примамят...

Ще полудея!

Имаше чувството, че всеки момент ще припадне. Мислите ѝ плуваха в гъста мъгла. Възможностите бяха твърде много. Всичко зависеше от това къде е Сюзан в момента, а нямаше как да узнае това.

Теа започна силно да трепери, пред очите ѝ се появиха черни точки.

Не знам какво да правя.

— Извинявам се... бих искала всички да ме чуят за момент. Виждам нещо... — Това беше гласът на Арадия. Тих, нежен и овладян. И някак солиден, въпреки че беше само няколко години по-голяма от Теа, която в този момент се опитваше да вижда през черните точки. — Мисля, че е нещо важно. Нещо свързано с това, което обсъждаме в момента. — Красивото лице на Арадия с цвят на мляко с кафе беше извърнато към Теа. Както обикновено големите ѝ кафяви очи гледаха право напред, без да се фокусират.

Арадия не можеше да вижда с тези очи, но не се и нуждаеше от това. Тя виждаше с ума си неща, които оставаха скрити за другите хора.

— Виждам момче... облечено е в някаква старинна униформа. Застанало е до огън, в центъра на кръг от камъни.

Ерик...

— То държи пръчка... с която рови във въглените. Оглежда се. Кани се да... Това прилича на плашило. Не виждам добре. Под него са струпани дърва. Момчето се навежда. Запалва съчките...

„Не!“

— Трябва да тръгвам — каза Теа. Вече не искаше разрешение.
Арадия продължи да говори.

— Добре, дървата се разпалват. Сега виждам по-добре... Това не е плашило, прилича по-скоро на вещица. Кукла. — Тя замълча и красивите ѝ слепи очи се разшириха от вълнение. — Тя се движи... Не, нещо я движи.

Сега го виждам... дух. Дух, който мести куклата. И се спуска към момчето!

— Трябва да тръгвам — извика Теа и се втурна в пролуката между Рийс и Стария Боб, разваляйки кръга. Завесата от мъниста я шибна в лицето и издрънча, когато шнурчетата се върнаха на мястото си.

— Теа, почакай!

— Теа, върни се обратно.

— Урсула, трябва да я спреш!

„Джипът. Раницата ми е в джипа. Трябва първо да я взема.“

Ключовете за линкълна висяха на пирон на задната врата и Теа ги грабна.

Отвори вратата, чувайки зад себе си забързаните стъпки на двама-трима души и я затръшна под носовете им.

Трябва да стигна до колата. Бързо! А сега карай!

Гумите изпищяха, когато даде назад, за да излезе от алеята. Видя как вратата на магазина се отвори и отвътре грейна светлина, но вече завиваше по улица „Барън“.

Ерик...

Тя усети, че кара по нов начин — провираше се между колите, минаваше на жълто и свиваше по преки пътища в тъмнината. Само минути по-късно беше вече пред клуба на Нощния свят с двата ухилени тиквени фенера на верандата.

Нямаше къде да паркира. Заряза колата на средата на улицата, оставяйки ключовете на стартера. Втурна се към спрелия отпред джип, като пътъм извади ключовете, които беше скрила в пояса на роклята си.

Бързо. Бързо! За втори път тази вечер накара гумите да изсвистят.

Бързо. Магистралата. Ерик... Дано само успея да стигна при него навреме. Само това искам, нищо друго не ме интересува.

Ще пожертваш, ли всичко?

Гласът този път не ѝ се стори непознат, нито заплашителен. Той просто очакваше отговор. И Теа щеше да му го даде.

Да!

Ако успея да стигна там навреме, ще го отпратя. Ще измисля някаква история и ще го накарам да си тръгне. Да се скрие. Ще обясня на Кръга, че съм го измамил или омагьосала, за да ми помогне. Дори няма да им кажа името му. Не могат да ме принудят. Каквото и да правят с мен, той ще бъде в безопасност. Само това ме интересува. Само за това моля!

Но дори това беше много и тя го знаеше. И затова продължи да натиска педала на газта. Отклони се от магистралата и пое по страничния път. Караше лудешки. Колата се накланяше опасно на завоите. Слепоочията ѝ пулсираха. Ето я и пустинята!

Пътят стана по-лош. Трудно се виждаше, защото луната беше ниско над хоризонта. Джипът ту подскачаше нагоре, ту пропадаше надолу, следвайки неравностите на терена.

Ерик, направи нещо. Говори ѝ. Бягай! Ти си умен. Моля те, моля те, бъди такъв и сега. Отвлечи ѝ вниманието. Дръж косата ѝ далече от шията си.

„Колко силен е един дух? — питаше се Теа. — О, сега виждам всичко толкова ясно. Бях егоистична, мислех само за себе си и за това какво ще ме направи щастлива. Само се окайвах, а трябваше да бъда благодарна за онова, което имах. Стига Ерик да е добре, не ме е грижа дали живее на Марс и дали някога ще го видя. Стига само да е добре, аз ще бъда по-щастлива от всеки друг на света!“

Джипът силно друсна и зъбите ѝ изтракаха. Пътят беше свършил и караше напосоки. Профуча през горичка от мъртви юкови дървета.

Мина много време, твърде много. Бързо. Бързо!

Фаровете осветиха червеникавите стълбове.

Още малко, давай!

Джипът минаваше направо през храстите и ниските шубраци.

Видя огъня между пясъчните колони и потегли натам.

Огнени езици... някакво движение... и нечий силует...

— Ерик! — изкрещя тя още докато натискаше спирачките. Джипът спря и подскочи на мястото си само на сантиметри от една безформена пясъчна кула.

— Ерик! — Теа грабна раницата си, отвори рязко вратата, скочи долу и хукна към огъня.

— Теа! Стой настрана!

Тя го видя.

Светлината от огъня хвърляше заплашително сияние върху злокобните пясъчници. Всичко изглеждаше червено, сякаш мястото беше окъпано в кръв. Ръмженето на двигателя на джипа и бумтенето на огъня се смесваха в едно, звучейки като пламъците на ада.

Но Ерик беше жив и даваше отпор.

Теа се нахвърли върху духа още преди да е осъзнала какво има насреща си.

Привидение, което в един момент приличаше на жена, а в следващия на разкъсан облак. Едно от пипалата му като че ли се беше увило около Ерик, стискайки ръцете и гърлото му. Парчета от талисмана му с борови иглички, който Теа му беше дала, се търкаляха на земята. Беше се оказал безполезен...

— Пусни го — изкрещя Теа. — Аз съм тази, която те призова. — Тя се хвърли към Ерик и се опита да го освободи. Там, където пръстите ѝ докоснаха неговите, тя усети леден хлад.

— Не, Теа! Пази се...

Нещото пусна Ерик, който се олюля. Тя видя как духът променя формата си, събира се и се насочва към нея.

— Теа! — Ерик я избута настрана. Студена въздушна струя профуча покрай тях.

Двамата паднаха на земята.

— Ерик, бягай — изпъшка Теа още преди да е станала. Опита се да го изблъска, докато се оглеждаше за духа. — Бягай! Махай се оттук! Джипът е запален, качвай се и карай. Ще ти се обадя по-късно.

— Да застанем гръб в гръб — каза Ерик задъхано. — Тя е невероятно бърза — добави той през зъби. — Знаеш, че няма да те изоставя.

— Това са неща между вещици, глупако — изръмжа тя, опряла гръб о него. — Не ми трябваш тук. Просто ще ми се пречкаш.

Беше добър опит. Теа дори успя да вложи нотки на омраза в гласа си. Но номерът не мина. Ерик се обърна, сграбчи я за раменете и изкрещя:

— Знаеш, че няма да си тръгна, така че не си губи времето.

В следващия момент той отново я изблъска настрани и студеният вятър бръсна бузата ѝ, сковавайки ухото ѝ.

— Съжалявам — каза Ерик. — Добре ли си?

Теа се обърна. Духът витаеше зад тях. Беше приел силуета на жена, сякаш оформена от пара, с едва загатнати очертания на ръцете и краката, но с дълга коса, която се вееше около нея.

— Нося нещата — промърмори Теа, приемайки факта, че Ерик никога няма да си тръгне без нея. — Нужни са ми няколко минути да направя заклинанието. Но ще трябва да се пазим от... — Тя се опита да проследи с поглед мятащата се коса на привидението, но не беше достатъчно бърза. Чу се нещо като плющене на камшик или електрическо прашене и в следващия момент косата на призрака беше около шията ѝ.

Първо усети само студа. Нематериален досег като полъха на леден вятър. Но после духът стегна хватката си и като че ли придоби плът. Стори ѝ се, че за гърлото ѝ е залепен метал или тръба, пълна с леденостудена течност. Като че ли около нея се беше усукало пипалото на някакво извънземно създание, в чиито вени имаше лед вместо кръв. То я задушаваше.

Не можеше да си поеме въздух. Не можеше и да пъхне пръстите си под онова, което я душеше. Духът стискаше все по-силно, нараняваше я. Усещаше как очите ѝ започват да изхвърчат навън.

— Хей, насам! — изкрещя Ерик. Той беше грабнал една горяща главня и танцуваше с нея около огъня като умопобъркан. — Виж ме, Сюзан! Ей сега ще изгоря малката ти сестричка! — Той притисна главнята в чучелото на Лусиен. Не в купчината дърва под нея, а в самата кукла. — Ето! Ето! Харесва ли ти това? — Ерик говореше на куклата, върху чиято черна роба се появи тлеещ кръг. — Признай, че си вещица!

Теа усети как нещо се плъзва покрай гърлото и в следващия момент беше свободна.

Опита се да предупреди Ерик с вик, но от гърлото ѝ дойде единствено нещо подобно на грач. Той обаче вече се беше втурнал към другия край на кръга. Явно беше правил това през цялото време.

Беше ѝ се изплъзвал отново и отново!

— Ерик, задръж я!

— Добре, но побързай. — Той се затича в другата посока.

Теа се застави да откъсне вниманието си от него. Раницата ѝ беше на края на кръга, където я бе хвърлила. Грабна я и изсипа съдържанието ѝ на земята.

Трябваше да направи всичко безпогрешно и по-бързо от всяко друго заклинание, което беше правила досега.

Дъбови листа, пепел. Тя ги хвърли в средата на огъня и после взе парченцата от квасия. Бяха леки и трябваше да пъхне ръката си почти в огъня, за да е сигурна, че ще паднат вътре. Магарешкият бодил беше на прах и го разпиля във въздуха. След това дойде ред на корена от мандрагора, който също отиде в пламъците. И тъкмо когато посягаше към шишенцето с магическата отвара, чу вика на Ерик:

— Теа, наведи се!

Тя не погледна нагоре, за да види каква е опасността. Мигновено се просна на земята и това я спаси. Покрай нея профуча леден вятър, който едва не издуха косата ѝ в огъня.

— Сюзан! — крещеше Ерик. — Държа брат ти. Виж!

Сега и трите клади горяха и Ерик танцуваше между тях, мушкайки с главнята ту едното, ту другото чучело.

Теа дръпна тапата на шишенцето със зъби и го наклони над огъня. Една капка, две капки, три капки...

Пламъците забумтяха по-силно отпреди и се оцветиха в чисто синьо. Теа падна назад по гръб.

— Сюзан! Насам! — Гласът на Ерик се чуваше едва-едва заради рева на огъня.

По лицето на Теа се стичаха сълзи. Усещаше лютива миризма в очите и носа си. Започна да рови в раницата си за последното нещо, което беше нужно за връщането на духа в отвъдния свят — пакетчето с утайката от бронзовата купа. Взе я в шепата на лявата си ръка и я изсипа между две овъглени цепеници в края на огъня.

После се изправи и видя, че Ерик е в беда.

Беше изтървал горящата си главня. Духът беше стиснал гърлото му и се виеше около него, сменяйки формата си всяка следваща секунда. Устата му беше отворена, но Теа не чуваше никакъв звук.

— Да пребъде с мен силата на Словото на Хеката! — изкрещя Теа към ревящите пламъци и фучащия изменчив дух. И в момента, в който изрече думите, те сякаш придобиха своя собствена сила:

— От сърцето на огъня... връщам те обратно! По тясната пътека... връщам те обратно!

Вложи в думите цялата сила, на която беше способна, но въпреки това духът се съпротивляваше и отказваше да си тръгне.

— Към ефирната празнота... връщам те обратно! През мъглата на годините... връщам те обратно!

Тялото на Ерик се мяташе ту насам, ту натам и духът сякаш всеки момент щеше да го повдигне във въздуха.

— Отвъд воала... връщам те обратно! Тръгни си бързо, леко и без отлагане!

Краката на Ерик ритяха безпомощно във въздуха. „Така е умрял Кевин“, осъзна изведнъж Теа.

Тя откри, че крещи думи, което никога преди не беше чувала.

— Със силата на Земята и Въздуха и Водата! Със силата на огъня, горящ в тази нощ на Хеката. С моята сила като дъщеря на Елвиза. Тръгни си бързо, леко и без отлагане, кучко!

Теа не знаеше откъде бяха дошли тези думи, но в следващия момент Ерик падна на земята. Призракът го беше пуснал.

Спусна се право към Теа, но после изведнъж се спря, сякаш се беше блъснал в невидима тухлена стена. Виташе точно над огъня.

Хванат в капан.

Сините пламъци бълваха дим, но настрани. Теа виждаше ясно духа точно над тях. И за пръв път той не приличаше на безформен облак. А на жена.

Момиче. По-голямо от Теа. Но още девойка. С дълга разпиляна черна коса, бледо лице и огромни очи. Устните ѝ бяха разтворени, сякаш се опитваше да каже нещо.

Теа се взираше в нея. И сетне се чу да прошепва:

— Сюзан...

Момичето протегна бледата си ръка към нея. Но в следващия момент огънят отново лумна, превръщайки косите на момичето също в огън. Тъмни пламъци се извиваха около нея и на лицето ѝ беше изписана безкрайна тъга. Теа инстинктивно протегна ръка.

Огънят ревеше...

И сетне проблесна нещо като светкавица.

Сюзан беше притеглена към сърцето на огъня. А светкавицата образува нещо като конус — тясната пътека.

Прах и отломки се завъртяха в кръга, като че ли подхванати от вихрушка.

Сюзан потъна в белия конус от светлина, а сетне изчезна и той.

В ефирната празнота. През мъглата от години.

Огънят лумна за пореден път, издигайки се над главата на Теа, и после утихна. Синьото сияние се спусна ниско долу над жаравата. Пламъците станаха отново жълти като на обикновен огън.

Сякаш беше дръпната някаква завеса.

Пред света откъд воала.

Където сега беше Сюзан.

В края на огъня, където беше паднала утайката, сега имаше парче мека глина. Теа коленичи и го вдигна. Загледа се в пламъците и видя дълъг кичур коса с цвета на махагон. Краищата му бяха започнали да почерняват и да тлеят в огъня.

Теа се пресегна и го грабна. Сгъна кичура няколко пъти и бързо притисна глината около него. Беше пипкава работа и Блейс навярно щеше да се справи много по-добре, но тъй или иначе, косата беше скрепена в глината. Теа потърси опипом по земята дървения печат, намери го и го притисна към глината. Символът на Сюзан, тайнственият знак с името ѝ беше отпечатан в меката маса.

Всичко беше готово.

Амулетът бе възстановен. Сюзан отново беше хваната в капан. И щеше да остане в другия свят, на който принадлежеше, освен ако някой отново не допуснеше грешката да я призове обратно.

Теа пусна амулета в раницата си, без да го погледне, изправи се и се втурна към мястото, където лежеше Ерик. Виждаше го през някаква странна сива бленда.

След всичко това... той трябва да е добре... О, Изида, моля те, спаси го...

Ерик помръдна, когато се наведе над него.

— Ерик, успяхме! Прогонихме я! Успяхме!

Той се усмихна едва-едва и каза дрезгаво:

— Не е нужно да плачеш.

Тя не беше осъзнала, че по страните ѝ се стичат сълзи.

Ерик се надигна. Изглеждаше ужасно, косата му беше рошава, а лицето мръсно. Но на Теа ѝ се струваше прекрасен.

— Успяхме — прошепна Теа отново. Тя се пресегна да го погали и задържа ръката си върху косата му.

Ерик погледна към огъня и сетне отново към нея.

— Чувствах се ужасно, докато ѝ говорех онези неща. Въпреки че беше толкова зла... — Той докосна шията на Теа и я помилва нежно. — Добре ли си? Тук май имаш синина.

— Аз ли? Ти си този, който здравата си изпати. — Теа сложи свободната си ръка на гърлото му, докосвайки го едва-едва. — Но разбирам какво имаш предвид — прошепна тя. — На мен също ми стана мъчно за нея накрая.

— Не започвай да плачеш отново. Моля те. Наистина мразя това — промълви той, обгръщайки я със свободната си ръка.

И после те се целунаха лудешки. Като обезумели. Смееха се, целуваха се и се прегръщаха. Теа усещаше собствените си сълзи върху устните му, затоплени от дъха ѝ, и пърхаше от щастие като птичка в шубрак.

Няколко минути по-късно ги прекъсна някакъв звук. Теа не искаше да помръдне, но Ерик се обърна и замръзна на мястото си.

— Ъ-ъ... имаме компания.

Теа вдигна глава.

Зад пясъчните стълбове имаше коли. Паркирали коли. Вероятно бяха пристигнали още по време на борбата ѝ със Сюзан, когато ревът на огъня бе заглушавал шума на двигателите.

Всички бяха слезли от колите си и ги гледаха. Баба Хармън, подкрепяна от леля Урсула. Рийс все още с лабораторната си престилка. Едрата фигура на майка Кибела, сложила ръка върху рамото на Арадия. Стария Боб. Нана Буруку.

Тук бяха повечето от членовете на Вътрешния кръг.

Теа понечи да се отдръпне от Ерик. Все още можеше да се опита да го спаси.

Но той нямаше да я пусне. А и нейните собствени инстинкти ѝ подсказваха да не го оставя сам.

Те стояха заедно, държейки се един друг, изправени пред Вътрешния кръг.

— Е, добре — каза *майка* Кибела, примигвайки. — Арадия ни доведе тук, допускайки, че може да имаш нужда от помощ. Но ти сама се справи с нещата. Видяхме края. Много впечатляващо.

— И аз го видях — промълви Арадия. Лицето ѝ беше извърнато към Теа и на устните ѝ беше изписана лека усмивка. — Свърши добра работа, Теа Хармън. Ти си истинска Пазителка на огнището.

— Да, и откъде се взеха тези последни думи от заклинанието ти? — попита баба ѝ, пренасяйки тежестта си на бастуна, който Рийс ѝ подаде. — Никога през живота си не бях чувала вещица да призовава собствените си сили като дъщеря на Елвиза — промърмори тя недоволно, макар в гласа ѝ да се прокраднаха и нотки на гордост.

Теа стоеше там изправена пред всички тях. *Девецата, майката и старицата* на Вътрешния кръг. И продължаваше да държи Ерик.

— Не знам откъде — отвърна тя, доволна, че гласът ѝ вече не трепереше толкова много. — Просто... изведнъж ми дойдоха в главата.

— Ами ти? Как ти е името, младежо? — попита баба ѝ.

— Ерик Рос. — Теа беше горда от начина, по който той го каза, тихо и почтително, но без капчица страх.

Баба ѝ погледна към него, после се взря в Теа и отново върна погледа си върху него.

— Ти си замесен във всичко това с внучката ми?

— Той не знае нищо... — поде Теа, но разбира се, беше безсмислено и абсурдно да твърди подобно нещо.

— Знам, само че обичам Теа — каза Ерик, прекъсвайки я. — Както и тя мен. И ако има някакво правило, което казва, че не можем

да бъдем заедно, то това е глупаво правило.

Това беше смела постъпка. А също и ужасно наивна. На Теа ѝ се зави свят. Пръстите ѝ стискаха силно неговите, докато ръцете им не започнаха да треперят от напрежението. Едва сега тя осъзна, че дясната ѝ ръка е доста сериозно изгорена.

— Моля те, пусни го, бабо — прошепна Теа. И когато баба ѝ остана безмълвна, продължи: — Моля те... никога повече няма да го видя и той няма да каже никому нищо. Единствената му вина е, че ми помогна и че се опита да спаси нечий живот. Моля ви, не го наказвайте за моите грешки. — Очите ѝ се напълниха с топли сълзи, които потекоха по страните ѝ.

— Той се е опитал да се придържа към закона — каза Арадия. — Или поне така мисля.

Теа не беше сигурна, че е чула правилно и, изглежда баба ѝ беше в същото положение.

— Как така? — попита Теа.

— Известно е, че Елвиза е забранила на вещиците да убиват хора, нали така? — поде Арадия със спокойно изражение на лицето. — Но този дух беше вещица, която вече бе убила човек и възнамеряваше да убива отново. Е добре, това момче помогна тя да бъде върната обратно, съдейства на Теа да развали забранената магия и по този начин предотврати повторното нарушаване на закона.

— Добра защитна реч — промърмори Рийс, но Теа не можа да разбере дали той е съгласен с Арадия или не.

Баба ѝ пристъпи напред, без да изпуска Ерик от поглед.

— И какво точно направи ти, за да помогнеш, младежо?

— Не знам дали съм помогнал — отвърна Ерик с характерната си искреност. — Основно се опитвах да попреча на онова нещо да ме убие.

— Кога запали огъня? — попита тихо Теа, все още стискайки ръката му.

Ерик я погледна и на устните му трепна лека усмивка.

— В девет часа — отвърна той.

— В мое отсъствие — каза Теа, този път малко по-високо. — Макар да си знаел, че Сюзан ще се появи и че ще се опита да те убие. И въпреки че не притежаваш никакви магически сили, с които да се бориш с нея. Защо го направи тогава?

— Знаеш защо. Ако не го бях направил, тя щеше да отиде на партито.

— И да убие още хора — каза Теа и погледна към баба си.

Възрастната жена се взираше в Ерик със старите си проницателни очи.

— Значи си спасил нечий живот.

— Не знам — отвърна Ерик, отново вбесяващо искрен. — Но не исках да рискувам това да се случи.

— Той спаси и моят живот — каза Теа. — Сюзан се опита да ме убие. И аз никога нямаше да успея да направя заклинанието и да я върна обратно, ако той не беше отвлякъл вниманието ѝ.

— Това е много мило, но не съм сигурен, че е достатъчно — каза Стария Боб, прокарайки пръсти по брадичката си. На обветреното му лице се четеше насмешка. — Никъде не е казано, че придържането към един закон оправдава нарушаването на друг. Особено пък, когато става дума за закон на Нощния свят. Можем да си навлечем големи неприятности, ако си правим шега с това.

Баба и *майка* Кибела се спогледаха. Баба се обърна към Стария Боб.

— Аз ти сменях пелените — тросна се тя. — Така че не ми тълкувай законите на Нощния свят. Няма да позволя на шайка кръвожадни вампири да ми казват какво да правя. — Старицата на Кръга обиколи останалите с поглед. — Трябва да обсъдим това някъде насаме. Да се върнем у дома.

„Някъде насаме.“ Докато джипът подскочаше по неравния път, надеждата продължаваше да искри в душата на Теа. Ерик караше, а тя беше на задната седалка, поради което не можеха да си говорят. Леля Урсула седеше отпред до Ерик.

„Баба се бори за мен — мислеше си Теа. — Също и Арадия, а може би дори и *майка* Кибела. Те не искат да умра. И като че ли не искат да умре и Ерик“.

Но реалността продължаваше да попарва надеждата.

Какво можеха да сторят те? При никакви обстоятелства нямаше да разрешат връзката между човек и вещица. Нито пък можеха да допуснат в Нощния свят да избухне междуособна война, било то и залогът да е животът на Теа.

Нямаше никакво решение.

Малкият керван от коли отби в уличката зад магазина на баба й.

Скоро Теа отново стоеше в работилницата в средата на кръга от столове. Креон и Белфана ги очакваха. Както и Блейс и Дани, които седяха до тях.

— Добре ли си? — Дани понечи да се изправи, но след това замълча. Големите й кадифени очи бяха вторачени в Ерик. Човек в Кръга!

— Върнахме Сюзан обратно — отвърна тя простичко. И отново хвана ръката на Ерик.

Вътрешният кръг се нареди около тях — вещица и човек, стоящи в центъра.

— Имаме сложна ситуация — поде баба й и обясни как стоят нещата, въпреки че повечето от присъстващите вече бяха наясно с проблема. Тя говореше бавно, вглеждайки се в лицата на членовете на Кръга.

Постепенно Теа се ориентира какво се случва. Баба й се опитваше да спечели всеки един от тях на своя страна, внушавайки им, че има подкрепата на *майката* и *девицата* на Кръга.

— В резултат на това пред нас стоят тези двамата — каза тя накрая. — И ние трябва да решим какво да правим с тях. Това решение трябва да бъде взето от Вътрешния кръг, на дъщерите и синовете на Елвиза. А не от Съвета на Нощния свят. — Тук тя погледна към Стария Боб.

Той прокара ръка през посивялата си рошава коса и промърмори:

— Съветът може да има друго виждане по въпроса. — Но въпреки това на лицето му играеше усмивка.

— Имало е времена, когато вещиците и хората са живели в повече сговор, отколкото днес — каза баба й. — Уверена съм, че всеки, който познава достатъчно добре родословното си дърво, има примери за това.

Ерик погледна към Теа, която поклати глава и завъртя очи към Блейс.

— Тя иска да каже — вметна *майка* Кибела, — че някога, много отдавна сме могли да си избираме съпрузи сред човешките същества. Това все пак е било някакво решение на проблема, че мъжете магьосници винаги са били малобройни. Тогава е съществувал и трети

кръг, така нареченият Кръг на Зората, в който човешки същества са били посвещавани в магическото изкуство.

— Докато хората не започнали да ни изгарят на клада — каза Белфана, чието луничаво лице беше помръкнало под тъмночервените й къдрици.

— Е, този специално едва ли ще изгори някого — отбеляза злъчно леля Урсула. И в този момент Теа искрено я обикна.

— Никой не се съмнява в това, че законите не трябва да бъдат променяни — каза *майка* Кибела, сплитайки пълните си пръсти пред гърдите. — Не можем да върнем онези дни и всички знаем опасността, която човешките същества представляват за нас. Въпросът е има ли някакъв начин да направим изключение в този случай?

— Не виждам как — заговори Рийс бавно. — Не и без всички накрая да бъдем обвинени в предателство.

— Отново ще избухнат Нощни войни — добави Нана Буруку. — Всяка раса от Нощния свят срещу всички останали.

— Не им желая злото на тези двамата — каза Креон от инвалидния си стол. — Но те не могат да живеят нито в нашия свят, нито в този на хората.

„Ето това обобщава чудесно ситуацията — помисли си Теа. — За нас никъде няма място. Не и докато единият от нас е вещица, а другият човек...“

Идеята й хрумна изведнъж, проблясвайки в ума й като светкавица. Беше толкова просто. И все така ужасяващо.

Но все пак беше изход...

„Но ако се стигне до това, ще намеря ли достатъчно сили?“, питаше се Теа.

Ще пожертваш ли всичко?

Всички и всичко. В това число и баба, и Блейс. Дани, Лавая и братовчедка й Селестин. Чичо Гален и леля Гердет... Леля Урсула, Селена и Вивиан и всички от Кръга на Здрача.

Миризмата на билките и лавандулата, примесена с розов цвят. Целувката на хладните камъни в дланта й.

Всеки напев, всяко заклинание и всички магии, които бе научила. Възхитителното чувство, когато вълшебството сякаш изтича от върховете на пръстите ти. Дори паметта за Елвиза...

Елвиза в белите си одежди в тъмната гора...

Ще пожертваш ли всичко? Заради мира?

Заради Ерик?

Сега това беше собственият ѝ вътрешен глас. Докато гледаше Ерик, Теа знаеше, че вече е намерила изход.

„Той ме обича. Беше готов да умре за мен. И да се откаже от всичко.“

Ерик я наблюдаваше. Пъстрите му сиви очи бяха загрижени. Разбираше, че нещо се случва с нея.

Теа му се усмихна. И се почувства толкова горда да види, че дори сега, когато беше обграден от хора, които вероятно му изглеждаха като герои от някоя страховита легенда, той все пак успя да ѝ отвърне с крива усмивка.

— Имам идея — каза тя, обръщайки се едновременно към баба си и Вътрешния кръг. — Чашата на Лета.

Настъпи гробна тишина. Всички започнаха да се споглеждат. Баба ѝ изглеждаше стъписана.

— Не само за него — каза Теа. — Аз също ще я изпия.

В тишината се чуха няколко тежки въздишки.

Баба ѝ затвори очи.

— Ако изпия достатъчно от нея, ще забравя всичко. — Теа продължи, обхождайки с поглед мрачните лица в стаята: — Всичко за Нощния свят. Повече няма да бъда вещица, защото няма да помня коя съм.

— Ще станеш изгубена вещица — каза Арадия. Красивото ѝ лице беше спокойно и за разлика от останалите, на него не се четеше ужас. — Като медиумите, които не познават истинския си произход. А изгубените вещици могат да живеят с хората.

— И двамата няма да си спомняме за Нощния свят — добави Теа. — Така законите няма да бъдат нарушени.

— Законът ще бъде спазен — заключи Арадия.

Ръката на Ерик стисна тази на Теа.

— Но...

Тя го погледна.

— Това е единствената възможност да бъдем заедно.

Той затвори уста.

Мълчанието продължи непоносимо дълго. И тогава заговори Блейс, която до този момент беше наблюдавала развоя на нещата със

скръстени ръце:

— Тя ми каза, че са сродни души.

За момент на Теа ѝ се стори, че го казва злобно, за да я нарани.

Но баба ѝ ги погледна изненадано.

— Сродни души? Толкова отдавна не бях чувала за това.

— Древен мит — изсумтя скептично Рийс.

— Може би не — каза тихо *майка* Кибела. — Може би древните сили се пробуждат отново. И се опитват да ни кажат нещо.

Баба ѝ гледаше надолу към пода. Когато вдигна поглед към Теа, в тъмните ѝ пламенни очи имаше сълзи. И за пръв път, откакто Теа я познаваше, тези очи изглеждаха наистина стари.

— Ако ти позволим да направиш това... — каза тя. — Ако ти позволим да се откажеш от своя произход... къде ще отидеш след това?

Но отговорът дойде от Ерик.

— При мен — каза той простишно. — Майка ми и сестра ми вече я обичат. Майка ми знае, че Теа няма родители. Ако ѝ кажа, че повече не може да остане тук, тя ще я приеме в дома ни, без никакви излишни въпроси.

— Разбирам — каза баба ѝ. Ерик не уточни, че майка му смята, че Теа живее в неподходяща среда с неуравновесена стара жена, но Теа имаше чувството, че баба ѝ знаеше това.

Последва отново мълчание, след което баба ѝ огледа Кръга. Накрая кимна и въздъхна.

— Мисля, че момичето ни даде изход от ситуацията — рече тя. — Има ли някой, който не е съгласен?

Никой не отговори. На повечето лица се четеше състрадание.

„Те си мислят, че това е участ, по-лоша и от смъртта“, осъзна Теа. В този момент прозвуча гласът на Блейс:

— Аз ще донеса Чашата.

Тя мина през мънистената завеса.

„Добре. Приеми го“ — мислеше си Теа. Сърцето ѝ биеше лудешки. Тя и Ерик се държаха толкова здраво за ръцете, че изгорените ѝ пръсти туптяха от болка.

— Няма да боли — прошепна му тя. — В началото ще бъдем малко объркани... Но после всичко ще си бъде както преди... Като изключим това, че няма да помним нищо за никакви магии.

— Но ще можеш да се запишеш в курса по зоология — каза Ерик. — А после и в Калифорнийския университет. — Той се усмихваше, но в очите му блестяха сълзи.

Дани пристъпи напред.

— Мога ли... Бих искала да се сбогувам. — В първия момент тя запази самообладание, но сетне се разхълца и се хвърли в прегръдките на Теа. — Ти... ти им каза, че не съм виновна. Не ме издаде. И сега няма да ме накажат. Но ще ми е толкова самотно без теб в училище... — Дани отстъпи назад, обронила глава, опитвайки се да сдържи сълзите си. — Бъди благословена.

Блейс се върна и звънчетата в косите ѝ все така подрънкваха. В едната си ръка държеше оловен бокал, а в другата бутилка.

Само при вида ѝ Теа цялата потръпна. Стъклото беше толкова потъмняло от годините, че не можеше да се каже какъв е бил първоначалният му цвят. И беше толкова деформирано, че не беше ясно дали е обло или правоъгълно. Върху корковата тапа имаше въсък и всевъзможни печати и ленти.

Баба ѝ счупи печатите, развърза лентите и се опита да издърпа тапата от въсъка, но се наложи Блейс да ѝ помогне.

Сетне наклони бавно бутилката над бокала в ръцете на Блейс.

От гърлото потече кафеникава течност. Баба ѝ продължи да налива, докато чашата се напълни.

— Когато изпиеш това — промълви тя, — ще ме забравиш. Няма да познаваш никого тук. Но ние няма да те забравим. — След това тонът на баба ѝ стана някак официален. — Теа София Хармън, нека бъде записано в архивите, че ти си истинска дъщеря на Елвиза.

Тя пристъпи с усилие напред и целуна Теа по бузата.

Теа я прегърна, чувствайки за последен път топлината на крехкото тяло на старицата.

— Прощавай, бабо. Обичам те.

После Блейс се приближи, подавайки ѝ бокала с две ръце. Изглеждаше някак необуздана и красива, косата ѝ падаше като черен водопад около нея, а пръстите ѝ около бокала бяха бледи.

— Сбогом — каза ѝ Теа и взе чашата.

Блейс се усмихна.

„Време е — каза си Теа. — Не се колебай. Не го мисли.“

Тя вдигна бокала към устните си и отпи.

Леко се задави при първата глътка. Имаше вкус на...

Теа потърси очите на Блейс... Които бяха големи, сиви и лъчезарни. Те я гледаха невъзмутимо и настойчиво. Толкова настойчиво, че изразът им можеше да се тълкува като предупреждение.

Теа продължи да пие.

Чай. Разреден студен чай. Такъв беше вкусът на Чашата на забравата.

Шишето беше запечатано... Не е възможно Блейс да е имала време... Освен това върху корковата тапа имаше восък...

Умът на Теа работеше трескаво. Но беше достатъчно съобразителна да изпие голяма част от течността с надеждата, че когато и Ерик изпиеше своя дял, в бокала нямаше да остане нито капка и Кръгът нямаше да може да провери какво точно са пили.

Лицето на Теа остана безизразно, когато Блейс пое бокала от нея и го подаде на Ерик.

В очите на Ерик също трепна изненада, когато започна да пие, но не спря.

— Трябва да изпиеш всичко до края — каза Блейс, без да изпуска Теа от поглед.

И тогава Теа разбра всичко.

Блейс беше направила подмяната по-рано, когато бе използвала Чашата на Лета, за да заличи спомените на момчетата, чиято кръв беше взела по време на танците. Тя беше пресипала истинската течност някъде другаде, на нейно място беше наляла чай и накрая беше сложила печатите и всичко останало. И сега...

Когато Блейс взе бокала от Ерик, Теа почувства, че я обзема паника.

Това никога няма да мине! Те няма да се хванат. Но...

Теа взе ръката на Ерик и заби ноктите си в дланта му. Не посмя да му каже нито дума, не посмя дори да го погледне. Опитваше се да го спаси с мисълта си: Не казвай нищо, не прави нищо, просто ме следвай. Лицето ѝ беше безизразно като на восъчна кукла.

Ерик стоеше до нея и мълчеше. Не знаеше какво става, не знаеше какво да очаква, но очевидно беше усетил ноктите на Теа. И доказва колко е умен, продължавайки да мълчи.

— Закривам събранието — каза баба ѝ лаконично. — Блейс, изведи ги от къщата, докато са още дезориентирани. Би трябвало да

могат да се приберат сами. — После тя се обърна, без да поглежда към Теа.

— Няма проблем — отговори Блейс.

— Аз ще дойда с вас — добави Арадия.

Те излязоха и тръгнаха към джипа на Ерик. Нощният въздух беше студен и нямаше луна. Теа държеше ръката си върху гърба на Ерик, готова да го побутне, ако се поколебае. Но той не го стори. Когато стигнаха джипа, Теа погледна крадешком към Блейс. Страхуваше се изразът на лицето ѝ да не я издаде. Виждаше ли ги Арадия? Толкова отчаяно копнееше да прегърне Блейс за последен път!

— Магазинът има ли прозорец, който да гледа към тази улица?
— попита изведнъж Арадия.

Теа хвърли поглед към Блейс.

— Не — отвърна тя.

— Тогава можете да се сбогувате. След това ще се наложи да се преструвате, че не се познавате.

Теа я зяпна и усети в нея да се надига див необуздан пристъп на смях, който едва сподави.

— Сега разбирам защо си *девица* — прошепна тя. — Но разбра ли някой друг?

— Не мисля. Някои може да са заподозрели нещо, но смятам, че ще си държат устата затворена. Хайде, време е да се сбогувате.

Теа прегърна Блейс и дълго не можа да се откъсне от нея.

— Благодаря ти, братовчедке. О, Илития! Блейс, ще ми липсваш.

— Сега аз съм последната от рода Хармън — каза Блейс, опитвайки се да звучи самодоволно. — Ще имам своя собствена стая — добави тя малко по-убедително. — И ще си разчистя сметките с Шийна.

— С кого?

— А, да, всъщност ти не знаеш. Тя ни е издала. Това е една от малките приятелки на Тобаяс, от Кръга на Мрака. Изглежда, че той ни е шпионирал. Казал ѝ е, че правим забранени магии, а тя пък е казала на баба.

— Сега това вече няма значение.

— Шегуваш ли се? Заради нея ще ме изпратят в Манастира. Непременно ще я убия. — Дрънкулките на Блейс иззвъняха, когато отметна глава.

После тя прегърна Теа още по-силно.

— Не знам защо искаше да бъдеш човек — прошепна тя. — Но се надявам, че си щастлива сега, когато имаш това.

— Блейс, моля те, не наранявай хората повече. Не забравяй, че те все пак са живи същества.

Блейс въздъхна уклончиво и каза едва чуто:

— Ще ми липсваш, сестричке.

Теа най-накрая я пусна.

Когато беше вече в джипа, Арадия се наведе към отворената врата.

— Чуй ме — каза тя бързо. — Това е всичко, с което мога да ти помогна. Спомняш си, че майка Кибела спомена Кръга на Зората. Чувала съм слухове, че има вещици, които се опитват да възродят тази общност. Вещици, които искат да забравят времената на Инквизицията и не съблюдават закона на Нощния свят. Не знам дали това е вярно, но ако ги има, би могла да се опиташ да ги откриеш.

Теа затаи дъх, окрилена от надеждата, която пърхаше в душата ѝ.

— И още нещо — каза Арадия, усмихвайки се. — Носи се слух, че твоите братовчедки от рода Редфърн са започнали да се държат необичайно. Дори чух, че са си намерили сродни души сред хората, също като теб.

Може да опиташ да се свържеш с тях и да разбереш каква е истината.

В очите на Теа блестяха сълзи.

— О, Арадия. Благодаря ти.

— Успех, Теа. И на теб, Ерик. И нека късметът съпътства и двама ви, където и да отидете.

Ерик, който стоеше тихо зад волана, се пресегна и докосна леко ръката ѝ.

— Благодаря ти за всичко — промълви той и Теа разбра по гласа му, че е объркан и смутен, макар да се опитваше да го скрие.

После потеглиха. Теа се обърна, за да види как Блейс ставаше все по-малка и по-малка. Лек полъх развя косата на братовчедка ѝ и тя

отново заприлича на тайнствената и неразгадаема Афродита — богинята, която неизменно прави онова, което най-малко очакваш.

Ерик караше бързо, докато не се отдалечиха достатъчно от магазина. Сетне отби до тротоара на малка улица и погледна Теа.

— Да не би да имам имунитет за това нещо? — попита той. — Защото не забравям нищо. Или ще ме удари всеки момент?

Теа го целуна. И след това се разсмя неудържимо.

— Не, не — отвърна тя през смях. — Нищо няма да те удари.

— Искаш да кажеш, че сме в безопасност? И че ти ще запазиш своите магически способности?

— Да! Да!

Наложи се да го убеждава дълго, докато най-накрая й повярва. Тогава изражението му се промени и лицето му беше озарено от ослепителната му усмивка. Той я грабна в обятията си, после изскочи от джипа и започна да крещи:

— Само така! Браво на теб, Блейс! Само така!

— Ерик!

Той блъскаше с юмруци по джипа.

— Ерик, влез в колата, идиот такъв. Наоколо може да има Нощни хора. Сетне, все така засмяна и преливаща от обич, от чувство на благодарност и облекчение, тя каза: — Ела тук. — И протегна ръце.

Той скочи обратно в колата. Телата им се допълваха съвършено. Ръцете му обгръщаха раменете й, а дъхът му беше в косите й.

— Толкова съм щастлив! — прошепна той. — Обичам те, вещице.

Теа се смееше и плачеше едновременно.

— И аз те обичам.

Ерик целуна слепоочието й. Тя целуна бузата му. След това той доближи устни до нейните и остана така дълго. И Теа забрави да се смее, забрави, че светът около тях съществуваше.

Останаха да седят в тъмнината, облепени един на друг, и просто дишаха. В безопасност. Завинаги свързани.

Теа преливаше от радост. Най-накрая беше с някой, който я познаваше. Някой, който виждаше това, което виждаше и тя. Нейната сродна душа! И те бяха свободни да бъдат заедно. Без да бъдат преследвани. Без да бъдат терзани от страх.

Беше изпълнена с щастие и спокойствие.

И с малко тъга. Тази нова свобода не дойде, без да заплати за нея. Въпреки всичко тя беше изгнаница, откъсната от семейството си. Завинаги беше изгубила баба си, а с Блейс можеше да се вижда само тайно. Беше пожертвала толкова много неща. Почти всичко.

Но не съжаляваше. Не и с топлотата и сигурността, която чувстваше в прегръдките на Ерик. Не и докато знаеше, че Нощният свят е спасен от надвисналата война и заплахата за човешките същества си е отишла.

„И сега какво?“, мислеше си тя.

Странно, но макар и да нямаше ясен отговор, тя не се страхуваше. Виждаше в ума си различни варианти на бъдещето и всички те ѝ харесваха.

Сега щяха да отидат в дома на Ерик. Майка му щеше да бъде озадачена, но и великодушна. Роз както винаги щеше да бъде ожесточена, но и очарована. А след седмица Теа щеше да се върне в училище и щеше да се запише в класа по зоология.

После щеше да спечели стипендия за Калифорнийския университет, за да стане ветеринар и да лекува животните, използвайки магическите си способности да ги разбира. Или пък щеше да се увлече по екзотични животни и да стане биолог, пътувайки до далечни места и страни. А може би тя и Ерик щяха да си вземат някое кутре като Бъд и да напишат заедно книга, за да помогнат на хората да разбират любимците си.

Или щеше да намери Кръга на Зората и онези вещици, които искаха да забравят за тъмните времена на кладите. И може би заедно с тях щеше да положи ново начало, посвещавайки хората в изкуството на магията. И Розамунд щеше да порасне пламенна и горда, знаейки всички легенди за Елвиза.

Или щеше да намери своите братовчедки-вампири, за да разбере дали принципът на сродната душа наистина се завръща. И тяхната нова общност щеше да бъде като магнит, който привлича хиляди други млади хора от Нощния свят с радикални идеи, започвайки тайна революция.

Може би новото поколение на родовете Редфърн и Хармън щеше да сключи съюз с човешките същества. Може би беше време омразата да спре.

Може би старите сили си отиваха и се задаваха нови времена.
Може би светът щеше да се промени.

Само едно нещо беше сигурно.

Имаше безкрайно много възможности.

Тя бе прегърнала Ерик, усещаше дъха му и беше в мир с нощта.

Издание

Л. Дж. Смит. Заклинателка

Американска. Първо издание

Редактор: Силвия Николаева

Коректор: Филипа Колева

Технически редактор: Симеон Айтов

Издателство „Ибис“, София, 2010

ISBN: 978–954–9321–43–2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.